Bir Baba Aranıyor

Debbie Macomber

E-Kitap : CLONDIKE

Dori gazetedeki ilanı gördüğü zaman şok geçirdi.

İlanda uzun boylu, atletik yapılı bir baba arandığı yazıyor, altta da Dori'nin telefon numarası veriliyordu. Çok geçmeden de telefonlar yağmaya başladı. Kuşkusuz bu, Dori'nin on bir yaşındaki oğlu Danny'nin marifetiydi ve genç kadın küçük canavarla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Oysa Danny'yi de Dori'yi de mutlu edebilecek insan hiç de uzaklarda değildi.

Dori gazetedeki ilanı görünce şok geçirdi.

'İlgilenmek isteyenlere duyurulur. Bir baba arıyorum. Uzun boylu ve atletik olmalı, karate bilmeli. Annem güzeldir. Tel: 555-5818.'

Bir Baba Aranıyor

Debbie Macomber

Beyaz Dizi

Gelişim Yayınları

Bölüm Bir

«Çabuk ol Danny, kahvaltım bitir,» diye seslendi Dori Robertson. Banyodan telaşla çıkıp yatak odasına girdi. Eteğini giydi, el örgüsü kazağını sırtına geçirip koşar adımlarla mutfağa geçti.

«Kahvaltı etmeyecek misin, anne?»

«Vakit yok.»

Dori mümkün olduğu kadar çabuk hareket ederek bir sandviç ekmeğinin üzerine fıstık yağı ile bal sürdü. Sonra buzdolabını açarak içinde portakal suyu olan sürahiyi aldı. Ekmeği, biraz mısır gevreğiyle birlikte bir kâğıt tabağın içine koydu.

«Sabahları neden bu kadar acele ediyoruz, anne?» diye sordu küçük Danny.

Dori bir an ne diyeceğini bilemedi, sonra gülmeye başladı. On bir yaşındaki oğlunun sesi çok tatlı, çok müzikal gelmişti kulağına. «Acele ediyoruz çünkü annen sabahları yataktan çıkamıyor, canım.»

«Babam buradayken de geç kalır mıydm?»

Dori sırtını mutfak kapısına dayayarak kollarını göğsünde kavuşturdu. «Hayır,» dedi, «Baban sabah kahvesini yatağına getirirdi.» Doğruydu bu. Brad sabahları onu öperek uyandırır ve mutfağa geçip kahve yapardı. Brad yoktu artık. Ve Dori oğlu dışında bu koca dünyada yapayalnızdı.

«Sabahları kahve yapıp yatağına getirsem olmaz mı? Böylece vakit kazanmış olursun.»

Dori'nin boğazına bir şeyler takılmıştı. Güçlükle yutkunarak gülümsemeye çalıştı. Danny gün geçtikçe babasına daha çok benziyordu. Oğlunun

parlak mavi gözlerine, alnına düşen perçemlerine baktı.

«Bu durum seni çok düşündürüyor galiba.»

«Yapabilir miyim? Sabahları sana kahve hazırlayabilir miyim?»

«Benim için çok iyi olur. Şimdi dişlerini fırçala ve ceketini giy.»

Dori kâğıt tabağı çöp kutusuna attı, bardağı lavabonun içine bırakıp portakal suyunu buzdolabına koydu. Sabah gazetesini masanın üzerine yayıp haberlere bir göz attı. Danny spor sayfasını çoktan okumuş olmalıydı. Ah şu çocuklar! Kendisi küçükken sadece çizgi roman okur ve spor haberleriyle hiç ilgilenmezdi.

Danny giyinmiş olarak mutfağa döndü. Hemen çıkıp garajın önüne geldiler. Dori vargücüyle asılarak garajın kapısını açtı. Arabaya bindiklerinde. «Bir gün otomatik bir garaj kapısı yaptıracağım,» dedi.

Yola koyuldular. Danny susuyordu. Normal bir durum değildi bu. Çok ciddi konulara dalmış görünüyordu. Bir şey söylemek istiyordu sanki.

«Şey, anne, sana bir şey sorabilir miyim?»

«Elbette,» dedi Dori, gözlerini yoldan ayırmadan. Trafik gittikçe yoğunlaşıyordu. Yan gözle oğluna baktı. Kafasını zorlayarak bir şeyler düşünüyor gibiydi. «Hey, ciddi bir sorun mu var yoksa?»

«Babamı çok sevdiğini biliyorum. Ama yine de bana yeni bir baba bulmanın zamanı gelmedi mi?»

Dori kırmızı ışığı son anda fark etti ve bütün gücüyle frene bastı. Araba biraz patinaj yaparak durdu.

«Tam beş yıl oldu, anne. Demek ki babam artık seninle birlikte yaşamak istemiyor. Biliyorsun önümüzdeki yıl orta okula gideceğim ve benim yaşımda bir çocuğun babaya ihtiyacı vardır.»

Dori ne söyleyeceğini bilemiyordu.

«Sabahları kahve yapabilirim. Bu mesele değil. Senin de bir kocaya ihtiyacın var, tıpkı benim bir babaya ihtiyacım olduğu gibi.»

«Nereden geldi bütün bunlar aklına?»

«Uzun bir süredir düşünüyordum,» dedi Danny. Arkasına dönerek geriye baktı. «Hey, anne, okulu geçtik!»

«Lanet olsun,» diye söylendi Dori. Sinyal verdi ve aynaya bir göz atarak direksiyonu çevirdi.

«Dikkat et!» diye bağırdı Danny. Dori frene bastı. Arkalarından gelen lüks bir araba son anda direksiyon kırarak çarpışmayı önledi, fakat Dori'nin arabasının ön tamponuna sürtünerek geçti. Dori hiç aldırmadı. Arabayı okula doğru sürdü. «Bizi takip ediyor, anne,» dedi Danny. Dori dikiz aynasına bir göz attı. Gerçekten de adam onları izliyordu.

«Şimdi de plakayı yazıyor, anne.»

«Çok güzel. Ne yapacak acaba? Bizi tutuklattıracak herhalde.»

«Böyle bir şey yapabilir mi?»

«Elbette. Tipine baksana.»

Dikiz aynasına yansıdığı kadarıyla adamın çok sert bir yüzü vardı. Derin, karanlık gözler ve siyah saçlar. Böyle adamlara yakışıklı denemezdi. Fazla erkeksi bir görünüşü vardı. Omuzları da çok genişti.

«Bu adamı bir yerden tanıyor gibiyim,» dedi Danny. «Ya da en azından bana öyle geliyor.»

«Kimmiş?» diye sordu Dori, kayıtsız bir tavırla. Arabayı okulun önünde park etti. Arkadaki araba iyice yaklaşarak durdu. 'Bir Audi 5000,' diye içinden geçirdi Dori. Adam arabadan çıkmış onlara doğru geliyordu.

«Bu adamı tanıdığım kesin,» dedi Danny. «Ama şu anda çıkaramıyorum.»

Dori omuzlarını silkerek arabanın kapısını açtı ve dışarı çıktı. Kendisine doğru gelmekte olan dev yapılı adama doğru kararlı adımlarla yürüdü. Adam bakışlarıyla onu kolluyor, en ufak bir hareketi bile gözden kaçırmamaya çalışıyordu. Üzerinde çok şık spor bir giysi, ayağında en pahalısından deri ayakkabılar vardı. Yüzündeki kararlı ifade biraz can sıkıcıydı ama Dori de sinirlenmemeye kararlıydı. Hafifçe arkasına dönerek Danny'ye arabada kalmasını işaret etti. Fakat ufaklık hemen telaşlı bir el hareketiyle karşılık verdi. Annesini korumak istiyordu besbelli. Ama bu konuyu tartışacak vakit yoktu. Çünkü adamla yüz yüze gelmişlerdi bile.

«Beni neden takip ettiğinizi anlayamıyorum,» dedi. En iyi savunma saldırıdır, diye düşünüyordu.

«Çok hatalı bir dönüş yaptınız.»

«Özür dilerim ama sinyal verdiğimi çok iyi hatırlıyorum. Aynaya da baktım ama ne yazık ki arabanız kör bir noktada kaldı.»

«Yeterince dikkat etmediğinizi kabul ediyorsunuz.»

«Elimden geleni yaptım.»

Dori ellerini iki yana açtı. Çok sakin ve kararlı bir ses tonu bulabildiği için seviniyordu. Adam gerçekten de çok iriydi. Dori onu tepeden tırnağa süzdü. Hafifçe gülümsedi.

«Durumu eğlenceli buluyorsunuz galiba,» dedi adam. Biraz sinirlenmiş gibiydi.

Dori bakışlarını yere indirdi. «Özür dilerim,» dedi. «Kabalık etmek istememiştim.»

«Asıl kabalık yolun orta yerinde hatalı dönüş yapmaktır.»

Bu kadarı da fazlaydı. Dori elâ gözlerinden kıvılcımlar saçarak öfkeyle adama baktı. «Washington eyalet sınırları içinde araba kullanırken

meşrubat içilmeyeceğine dair bir yasa var. Bu nedenle kahvenizi döktünüz diye beni suçlayamazsınız.» Saçmaladığının farkındaydı ama yine de kararlı görünmek zorundaydı.

«Böyle bir şey olmadı. Kazaya sizin hatanız sebep oldu.»

«Özür diledim ya, daha ne istiyorsunuz.» Tartışmanın bu şekilde devam etmesi halinde sonunda kaybedeceğini hissediyordu. «Ayrıca, eğer istiyorsanız zararı ödeyebilirim.»

Tam o sırada okulun zili çaldı. Danny elinde kitapları ve beslenme çantasıyla arabadan fırladı.

«Ben gidiyorum, anne.»

«Tamam, iyi çalışmalar,» diye seslendi Dori, el sallayarak.

«Unutma, okuldan sonra futbol oynamaya gideceğim.» Bahçe kapısının önünde durmuş bağırıyordu.

«Unutmam.»

«Bir şey daha var.»

«Evet, Danny.» Bağıra çağıra süren bu acaip konuşma bir an önce bitmeliydi.

«Arabada söylediğim şeyi düşüneceksin, değil mi?»

Dori ilk anda anlayamadı. Boş gözlerle oğluna baktı.

«Yeni bir baba istiyorum. Unuttun mu yoksa?»

Dori önce yüzüne kan hücum ettiğini hemen ardından renginin attığını hissetti. Tam karşısında durmuş dikkatle onu inceleyen adamla göz göze gelmemeye çalışarak, «Bu konuyu düşüneceğim,» dedi.

Danny'nin yüzünde kocaman bir tebessüm belirdi, koşarak okula girip gözden kayboldu.

Dori telaşla çantasını karıştırdı. İçinden bir kart çıkararak adama uzattı. «Kartımı alın,» dedi. «Hasar tesbitinden sonra beni ararsınız.»

«Gerek yok. Unutalım.»

«Neden? Sorumlu ben olduğuma göre zararı da ben ödeyeceğim. İş adresimi de yazayım.» Çantasından bir kalem çıkararak kartın üzerine iş adresini ve telefon numarasını ekledi. «Buyrun,» dedi.

Adam bir an tereddüt etti. Sonra kartı alıp cebine koydu.

«Teşekkür ederim, Mrs. Robertson.»

«Gerek yok, benim hatamdı.»

«Bunu kabul etmeniz benim için yeterliydi.» Adamın sert yüz hatlarında belli belirsiz bir yumuşama olmuştu.

«Faturayı göndermenizi bekliyorum, Mr...»

«Parker,» diye tamamladı genç adam. «Gavin Parker.» Hafifçe gülümsedi ve arkasına dönerek arabasına doğru yürüdü.

Bu isim hiç de yabancı değildi. Daha önce işitmişti sanki, ama nerede? Danny de buna benzer şeyler söylemişti.

Ansızın aklına bir şey geldi. «Mr. Parker,» diye seslendi.

«Evet.»

«Çok özür dilerim. Size verdiğim kartın arkasında bir şeyler yazılıydı galiba.»

Adam ağır adımlarla ona yaklaştı. Biraz canı sıkılmış gibiydi. Elini cebine sokarak kartı çıkardı ve Dori'ye uzattı.

Genç kadın kartın arkasındaki alışveriş listesine bir göz attı. «Teşekkür ederim,» dedi. «Unutmamak için bakmak istedim.»

Gavin Parker'in bakışlarında buz gibi dondurucu bir ifade vardı. Kartı alırken hafifçe başını salladı. Dori son bir kez gülümseyip başıyla selam verdi ve koşar adımlarla arabasına gitti. Kapıyı çekip kapadığında derin bir soluk aldı. Motoru çalıştırdı ve arkasına bakmadan hareket etti. 'Ne

asap bozucu adam,' diye geçirdi içinden. Yakışıklıydı ama. Çok güçlü görünüyordu ve özellikle dudakları çok güzeldi. Kalınca ve sert hatlı. Kadınların genellikle hoşlandıkları bir şeydi bu.

İşyerinin otoparkı dolmuştu. Caddede boş bir yer bulmalıydı. Sabahın bu saatinde arabayı park edecek bir boşluk bulmak çok zordu. Nihayet üç blok ötede arabanın sığabileceği kadar bir yer bulabildi.

Masasının başına oturduğunda yorgun ve sinirliydi. Tam on dakika geç kalmıştı.

«Yine geç kaldın,» dedi Sandy Champoux.

«Öyle mi? Hiç farkında değilim.»

Hafif alaycı bir ses tonuyla söylemişti bu sözleri. Kayıtsız bir tavırla masanın üzerindeki dosyalardan birini önüne çekerek açtı. Patronu Mr. Sandstorm'un daha bir gün önce masanın üzerine yığdığı dosyalardan biriydi bu.

«Zamanında masanın başında olamıyorsun,» diye devam etti Sandy. «Bunun nedenini bir türlü anlayamıyorum. Bu sabah ne oldu?»

«Arabayla gelirken az kalsın kaza yapıyordum. Neyse ki ufak bir çizikle atlattık. Tam o sırada Danny kendisine yeni bir baba bulmamı istiyordu.»

Küçük bir kahkaha atan Sandy, «Çocuk haklı bence,» dedi.

«Nasıl böyle konuşabiliyorsun, anlayamıyorum.» Dori dirseklerini masanın üzerine dayamış arkadaşına yüzünde ciddi bir ifadeyle bakıyordu.

«Ne var bunda? Yeniden evlenmeyi düşünmelisin bence. Yeniden hayata dönmelisin, insan içine çıkmalısın.»

«Sorunu anlamıyorsun,» dedi Dori. Masanın üzerindeki indeksin sayfalarını sinirli sinirli çevirmeye başladı. «Danny on vitesli bir bisiklet ister gibi yeni bir baba istiyor. Benim evlenmemle

ilgisi yok bunun...» Bir an sustu, dudağını hafifçe dişledi. «Ne demek istediğimi anlayabiliyor musun?» dedi.

«Pek değil.»

«On vitesli bir bisiklet ister gibi yeni bir baba istiyor,» diye tekrarladı Dori, sözcüklerin üzerine basa basa.

«Yani ona istediği gibi bir bisiklet alırsan, baba istemekten vazgeçecek, öyle mi?»

Dori umutsuz bir tavırla başını iki yana salladı, «Hayır, Sandy,» dedi. «Beni anlamak istemiyorsun.»

Vakit ne kadar çabuk geçiyordu. Neredeyse akşam olmak üzereydi. Dori eve dönerken kafasının içi karmakarışıktı. Danny'yle mutlaka konuşması gerekiyordu.

Danny akşamın beş buçuğunda eve geldi. Bağcıklarını birbirine bağladığı futbol ayakkabılarını boynuna asmıştı.

«Merhaba anne, ne yemek var.»

«Yemeği akşam yiyeceğiz. Daha sonra.»

«Ama ben acıktım.»

«O halde hemen masanın başma geç.»

Danny elini yüzünü yıkarken Dori masanın üzerine iki tabak koydu. Tam karşısına oturan oğlunun yüzüne dikkatle bakarak, «Bu sabah açtığın konu hakkında seninle konuşmak istiyorum,» dedi.

Danny'nin yüzüne kocaman bir tebessüm yayıldı. «Karar verdin mi?» diye sordu.

Dori yerinden kalkıp içinde kızarmış etler olan tavayı ocaktan alarak servis yaptı. «Şey...» dedi. «Doğrusunu istersen daha önce hiç düşünmemiştim.»

«Peki ya şimdi?»

«En azından bazı bakımlardan haklı olduğunu

düşünüyorum.»

«O halde araştırmalara başlayabiliriz.» Çok sabırsız ve heyecanlı görünüyordu. «Benim gözüme kestirdiğim birkaç adam var,» diye devam etti. «Futbol takımını çalıştıran adam mesela. Çok iyi bir adam ama biraz küçük galiba. On dokuz yaşında olması çok mu kötü?»

Durum Dori'nin sandığından çok daha ciddiydi ve gittikçe içinden çıkılamaz hale geliyordu.

«Acele etmeye gerek yok, canım. Daha sistematik düşünmeliyiz.»

«Oh, ne demek istediğini anlıyorum.»

«Önce yemeğimizi bitirmeli ve bulaşıkları yıkamalıyız. Sonra her zaman yaptığımız gibi bir liste hazırlayabilir, daha etraflıca konuşabiliriz.»

Danny'nin gözleri parladı. «Çok iyi fikir,» dedi.

Bulaşıklar yıkandıktan sonra salondaki masanın başına oturdular.

«Hazır mısın?» diye sordu ufaklık. Sabırsızlandığı her halinden belli oluyordu.

«Evet, hazırım.»

«Seninle aynı yaşta birini bulmalıyız.»

«En az otuz yaşında olmalı,» dedi Dori, doğal görünmeye çalışarak.

«Ayrıca uzun boylu olmalı. Çünkü babam da uzun boyluydu. Kısa boylu bir adam çok komik olur. Büyüyünce yeni babamdan daha uzun boylu olmak istemem doğrusu.»

Dori yavaş yavaş umutsuzluğa kapılıyordu. «Bak bu çok önemli,» diye mırıldandı.

«Spordan hoşlanmalı çünkü ben de sporcuyum. En azından senden daha iyi futbol oynayabilmeli. Gerçi sen de fena değilsin ama...»

Dori daha fazla dayanamayarak gülmeye başladı. «Bu da iyi fikir,» dedi.

«Karate bilse çok daha iyi olur.»

«Neden olmasın.»

Danny bütün bu özellikleri tek tek bir kâğıda yazarak liste haline getiriyordu. Birden durdu, başını kaldırıp dikkatle annesine baktı. «En önemlisini unuttum,» dedi. «Yeni babam sana mutlaka âşık olmalı.»

«Bak bu çok iyi olur.»

Brad ona âşıktı. Birlikte yaşadıkları süre içinde Dori onsuz bir hayat düşünememişti. Belki bu yüzden uzun yıllar boyunca bir başka erkeğe âşık olma fikrini yadırgamıştı.

Gülümsemeye çalışarak, «Artık ne istediğimizi biliyoruz,» dedi. «Yapacağımız tek şey böyle bir adamın çıkıp gelmesini beklemek.»

Danny kuşkuyla baktı ona. «Ama bu çok zaman alabilir.»

«Araştırmalarımızı birlikte sürdürürsek çok zaman almaz.» Kâğıdı alıp mutfağa geçti. Elindekini bir an ne yapacağını bilemedi. Sonra buzdolabının üzerine koydu. «Banyo yapma zamanı gelmedi mi, genç adam,» diye seslendi.

Danny yattıktan sonra evin içi iyice sessizleşmişti. Dori oturma odasına geçerek televizyonu açtı. Danny belki de haklıydı. Hayatta sürekli çalışmaktan, yemek pişirmekten ve ev işi görmekten başka şeyler de vardı. Ama hayatı değiştirmek kolay değildi. Sandy bir ara onu bir arkadaşıyla tanıştırmak istemişti. Bir araya geldikleri gece tam bir felaket olmuştu. Dori durumdan hiç hoşlanmamış ve o adamla bir daha karşılaşmak istememişti. Her şeye rağmen fazla zorlanmıyordu. Arada bir yalnızlık çekiyordu o kadar. Özellikle geceleri, Danny yattıktan sonra.

Danny haklıydı. Erginlik çağına doğru bir babaya daha çok ihtiyacı olacaktı. Ama Brad gibi bir adamın yerini kim doldurabilirdi? Danny o zamanlar babasını hatırlayamayacak kadar küçüktü. Brad öldüğünde daha altı yaşında bile değildi.

Dori'nin altı yaşına dair hiçbir anısı yoktu. Bu durumda Danny'nin de babasını hatırlaması imkânsızdı.

O gece ev her zamankinden daha sessizdi. Yerinden kalkıp evin içinde dolaşmaya baktı. Danny'nin odasında ışık vardı. Tam kapıyı açmak üzereyken oğlan içerden fırladı. Elinde jikletlerden çıkan kâğıtlardan bir tomar vardı. İçlerinden birini uzatarak, «Anne, bak bugün karşılaştığımız adam Gavin Parker'mış» diye bağırdı heyecanla.

Dori resme bakarak, «Biliyorum, canım,» diye mırıldandı.

«Neden söylemedin bana. İmza isterdim.»

«İmza mı? Ne gerek var?»

«Ne gerek var olur mu? O dünyanın en büyük sporcularından biri!»

Olabilirdi ama bu onun aynı zamanda dünyanın en kaba ve kibirli adamı olması gerçeğini değiştirmiyordu. En iyisi böyle adamlardan uzak durmaktı.

Danny bir başka kart çekerek annesinin burnuna doğru uzattı. «Şuna bak!»

Evet oydu. Çok daha genç görünüyordu. Bakışlarında saldırgan bir ifade vardı. Yıllar Gavin Parker'ın dış görünüşünü değiştirmişti. Belki yılların yanısıra başka şeyler de söz konusuydu. Resmin içinden yaşam enerjisiyle dolu genç bir adam ona gülümsüyordu. Oysa bugün sokakta karşılaştığı adam çok daha sinirli, karamsar görünüyordu.

Resmin arkasında boyu, ağırlığı ve diğer özellikleri yazılıydı. Takım kaptanıymış. Oakland Raiders takımının kaptanı... İki şampiyonluk maçı kazanmışlar. Emekliye ayrıldığı yıl En Büyük Oyuncu ödülünü kazanmış.

«Bu adamı nasıl tanıdın anlayamıyorum,» dedi. «Futbolu bırakalı altı yıl olmuş.»

«Anne, Gavin Parker futbol dünyasının efsanevi yıldızlarından biridir. Onu herkes tanır. Ayrıca pazar günleri televizyona çıkıp maçları yorumluyor.»

Her pazar öğleden sonra birlikte akşam yemeği için Dori'nin anne babasının evlerine giderlerdi. Dori hayatında babası ve oğlu kadar futbola meraklı iki erkek tanımamıştı. Demek televizyon odasına kapanıp maçların yanı sıra Gavin Parker'ın yorumlarını izliyorlardı. Kendisi futbolla hiç ilgilenmemişti.

«Ondan imza isteyebilir miyiz?» diye sordu Danny, umutla.

Dori resmi oğlunun eline tutuştururken, «Mr. Parker'ı bir daha görebileceğimizi sanmıyorum,» dedi.

«Ne kötü. Anlatsam bile kimse bu hikâyeye inanmaz artık. Elimde bir imza olsaydı, onunla karşılaştığımızı kanıtlayabilirdim.»

«Bu sabah başımıza gelen küçük olayı bütün dünyanın öğrenmesi gerekmiyor bence. Söyle bakalım şimdi, ev ödevlerini yaptın mı?»

«Evet, anne.»

« O halde odan bir an önce gelip uyuman için seni bekliyor.»

Ufaklık çaresiz boyun eğerek odasına gitti.

Ertesi sabahın erken saatlerinde Dori odasının kapısına vurulduğunu işitti. Biraz telaşlanarak dirseğinin üzerinde doğruldu.

«Evet.»

Kapı açıldı ve Danny elinde bir fincan dumanı tüten kahveyle içeri girdi.

«Günaydın, anne.»

«Gözlerim beni yanıltıyor mu yoksa? Belki de hayal görüyorum.»

«Hayal görmüyorsun. Benim. Sana kahveni getirdim.»

Dori güçlükle açık tuttuğu gözlerini elleriyle ovuşturarak, «Çok teşekkür ederim, çok naziksin,» diye mırıldandı. Tekrar uzandı.

«Anne.»

«Hımm?»

«Şey, bir şey soracaktım. Sabahları uyandığında hep böyle mi görünüyorsun?»

Bu sözler üzerine Dori yatağın içinde doğrulup oturdu.

«Herhalde. Niye sordun?»

Danny tenis ayakkabılarının burnuna bakarak, «Seni saçındaki bigudilerle görmelerini istemem. Bu durumda yeni bir baba bulamayabilirim.»

Dori güldü. «Merak etme,» dedi. «Bu sorunu hallederiz.»

«Teşekkürler.»

Danny kahveyi bırakıp çıktı. Dori kahvesini ağır ağır yudumladı. Sonra yataktan çıkarak boy aynasının karşısına geçti. Danny'ye hak vermemek imkânsızdı. Yıllardır saçına yeni bir biçim vermeyi düşünmemişti.

Az sonra mutfağa geçtiğinde saçını değişik biçimde taramıştı.

Danny çevreye gülücük saçarak, «Şimdi çok güzelleştin,» dedi.

«Teşekkür ederim. Kahve çok güzel olmuş, eline sağlık.»

Dori kahvaltıyı hazırlarken, 'Bu çocuk olmasaydı ne yapardım kim bilir?' diye geçirdi içinden.

Az sonra garajın kapısını birlikte açıyorlardı. «Bugün de Gavin Parker'la karşılaşacak mıyız acaba?» diye sordu Danny.

«Sanmam,» diye karşılık verdi Dori, kaşlarını biraz çatarak. «Aslında Mr. Parker'ın Seattle'da yaşadığını hiç sanmıyorum. Tesadüfen burada bulunuyor olmalı.»

«Olamaz. Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?»

«Evet. Artık bu konuyu kapatalım lütfen. Hem nereden bileceğiz ki?»

Yol boyunca Danny her gördüğü arabaya dikkatli dikkatli baktı. Gavin Parker'a rastlayacaklar diye Dori'nin ödü kopuyordu. Böyle bir durumda Danny'nin nasıl tepki göstereceğini bilmiyordu. Onu okula bıraktığında rahatladığını hissetti.

Danny o gün ve ertesi günü Gavin'den söz etmedi. Dünyanın en büyük sporcusu hayatlarından çıkmış gibi görünüyordu. Fakat hafta başı posta kutusunda bir zarf buldu. Zarfın içinde bir fatura vardı.

Adresin daktilo ile yazılmış olması Gavin Parker'ın yazışmalarda sekreter kullandığını ortaya koyuyordu. Arkasındaki alışveriş listesi yazılı olan kart da zarfın içine konmuştu. Listeye bir göz atan Dori birden yüzünün kızardığını hissetti. En altta, «Şoför Kursu,» diye yazılmıştı. Kartı buruşturup çöp kutusuna attı.

Hemen karşılık vermeliydi. Masanın başına geçti. Çeki doldurduğunda Danny içeri girdi.

Annesinin omzuna abanarak «Yiyecek ne var?» diye sordu.

«Bir elma.»

«Biraz yemek yiyebilir miyim?»

«Fazla yeme, sonra akşamları yemek yemiyorsun.» Bu pek doğru değildi aslında, Danny çok iştahlı bir çocuktu. Dori arkasındaki buzdolabının kapağının açıldığını işitti.

«Hey, bu da ne?»

Dori arkasına baktı. Ufaklık elindeki yeşil renkli naylon torbayı sallıyordu.

«Sakın onu yemeğe kalkma! Lale soğanı var onun içinde.»

Danny annesinin telaşını fark etmemişti. «Ne zaman aldın ki bunları?» diye sordu kayıtsız

bir tavırla.

Tam altı hafta olmuştu. «İlk fırsatta ekeceğim,» diye karşılık verdi. Bakışlarını önünde duran çek defterine yöneltti.

Arkadan dişlenen bir elmanın çatırtısı duyuldu. Danny ağzı dolu olduğu halde annesine yaklaştı.

«Ne yapıyorsun?»

«Görmüyor musun, çek dolduruyorum.»

Her zaman yaptığı bir işti bu. Gavin Parker ismini görmesin diye kâğıdın bir kısmını eliyle kapadı.

Cumartesi sabahı Dori her zamankinden erken bir saatte kalktı, sabahlığını üzerine geçirerek yatak odasından çıktı. Resimli kartlar halının üzerine dağıldığına göre Danny çoktan kalkmış olmalıydı. Mutfağa geçti. Kahve hazırdı. Gülümseyerek bir fincan aldı, içine biraz süt koydu.

«Erken kalktın,» dedi. Danny mutfağa girerken Dori'nin saçlarının özenle tarandığına dikkat etmiş miydi acaba?

«O kartları halının üzerine yayma,» dedi Dori. «Toplamak zor oluyor. Ayrıca bugün bahçe işi yapacağız.»

«Ama ben futbol oynamak istiyorum.»

«Saat on bire kadar olmaz.»

«Ama anne bahçe işinden nefret ediyorum.»

«Aslına bakarsan ben de biraz nefret ediyorum.» Gerçek değildi bu. Laleleriyle daima övünürdü.

Az sonra bahçe tulumunu ve eldivenlerini giymiş olduğu halde dışarı çıktı. Çok güzel bir gündü. Aylardan ekim olmasına rağmen hava çok sıcaktı. Seattle'da yaz uzun sürerdi her zaman. Güneş, altın renkli ışıklarını çevreye saçıyordu. Yine de havada yaklaşan kışı anımsatan hafif bir sonbahar kokusu vardı. Islak yaprakların kendine özgü kokusu.

Danny caddeye yakın bir yerdeki dev akça-

ağacın düşen yapraklarını toplamakla meşguldü. Mevsimin ilerlemiş vakitlerinde kahverengi kızıl yapraklar kaldırımları boydan boya kaplarlardı.

Dori toprağın üzerinde küçük çukurlar açarken saçını tutan tokalardan biri kaydı ve bir tutam saç gözlerinin önüne düştü. Eliyle saçlarını düzeltmek isterken yanağına bir parça çamur bulaştırdı. Tam o sırada Danny'nin sesini duydu.

«Geliyor, işte geliyor!» diye bağırıyordu heyecanla.

Kim geliyordu? Dori telaşla eldivenlerini çıkardı ve birden Gavin Parker'ın bahçe içinde yürüyerek kendisine yaklaşmakta olduğunu gördü.

Genç adam ona iyice yaklaşınca, «Önemli bir şey mi var?» diye sordu.

Bölüm İki

«Önemli bir şey yok,» diye karşılık verdi Dori. «Ne olabilir?»

Gavin sabırsız bir tavırla genç kadının burnuna doğru bir kâğıt uzattı.

Dori iyice şaşırmıştı. «Ben size sadece bir çek yolladım,» dedi. Yan gözle Danny'ye baktı.

«Sen bir şey yapmadın, anne. Ama ben... ben yaptım.»

«Ne yaptın?» Dori sert bir hareketle Gavin'in elindeki kâğıdı aldı. Arkadaki büyük harflerle yazılmış yazıyı görünce kaşlarını çattı.

«SENİNLE HEMEN KONUŞMALIYIM - D. ROBERTSON»

Danny, Gavin'e dönerek telaşla açıklamaya başladı: «Annem seni bir daha göremeyeceğimizi söylemişti. Senden imza almak istiyordum. Zarfın içine çeki koymuştu. Ben de o notu ekleyiverdim. Sizden bir imza rica ediyorum, Mr. Parker. Çünkü siz gelmiş geçmiş en büyük oyunculardan birisiniz.»

Gavin Parker'ın dudaklarının köşelerinde hafif bir tebessüm belirmişti. Buna rağmen o anda ne düşündüğü yüzünden belli olmuyordu. Dori bahçe kapısına park edilmiş arabaya doğru baktı. Gavin'in kafası çok farklı şeylerle meşgul olmalıydı. Çünkü arabada bir sarışın onu bekliyordu. Elini oğlunun omzuna koyarak, «Sizden özür diliyorum, Mr. Parker,» dedi. «Emin olun bir daha böyle bir aksilik olmayacak.»

Annesinin sesindeki ciddiyet Danny'yi etkile-

mişti. Ayakkabısının burnuyla yerdeki kurumuş yaprakları itmeye çalışarak, hafif kırık bir sesle, «Ben de özür diliyorum,» dedi. «Sizinle karşılaştığımı ispatlamak için imzanızı arkadaşlarıma göstermem gerekiyordu.»

Arabanın çarparak kapanan kapısı Dori'nin ilgisini bahçe kapısına yöneltti. Arabadan çıkanı görünce birden şaşırdı. Gavin Parker'ın yanındaki sarışın on üç yaşlarında bir kız çocuğuydu. Ayağında kot ve futbol ayakkabıları vardı. Çok güzel ve sevimliydi.

«Çok uzun sürdü,» dedi, iyice yaklaşınca. Birden Danny'nin ayakkabılarına dikkatle baktı. İkisi de aynı marka giyiyorlardı.

«Hey, sen de mi Seahawks giyiyorsun?»

«Elbette. Bu yıl oyunlarda hep bunları giyeceğiz.»

«Babam bunların en iyi spor ayakkabısı olduğunu söyler.»

«Arabaya dön, Melissa.» Gavin Parker'ın sesi biraz sertti. Küçük kız inatçı bir tavırla, «Ama baba,» dedi. «Araba çok sıcak, ayrıca susadım.»

Danny'nin gözleri parladı. «Bir bardak buzlu portakal suyu içer misin?» diye sordu heyecanla. «Kızların futboldan hoşlanabileceklerini hiç sanmazdım.»

«Futbolla ilgili her şeyi bilirim ve çok iyi pas veririm. İnanmıyorsan babama sor.»

İtiraza fırsat bırakmadan birlikte eve doğru yürümeye başladılar.

Dori ellerini iki yana açarak Gavin'e döndü. «Bir imza karşılığında size bir fincan kahve ikram edebilirim.»

Gavin Parker başını hafifçe sallayarak gülümsedi. İlk kez canlı ve içten gülüyordu. Varlığını kuşatan kalın zırh ilk kez kısa bir süre için kaybolmuş gibiydi. Ama çok kısa sürdü bu. Birlikte

mutfak girişine doğru yürüdüler.

Melissa ve Danny masanın başına oturmuş portakal suyu içiyorlardı.

«Baba Danny'yi de Puyallup Fuarı'na götürelim mi?»

«Korkarım bugün öğleden sonra Danny'nin maçı var,» diye araya girdi Dori.

Danny gururla, «Orta sahada oynuyorum,» dedi. «Gelip oyunumu seyretmek istemez misiniz?»

«Gidelim mi, baba? Fuar'a maç bittikten sonra da gidebiliriz.»

Konuşma o kadar hızlı gelişiyordu ki Dori bir an ne diyeceğini bilemedi.

«Siz ne diyorsunuz, Mrs. Robertson.» Genç adam gülümsüyordu ama bakışlarında çok ciddi bir ifade vardı.

«Danny'yi eve saat kaçta bırakabilirsiniz?» diye sordu. Zaman kazanmalıydı. Gavin Parker meşhur bir futbolcu olabilirdi ama yine de onun için bir yabancıydı.

«Siz de gelebilirsiniz,» dedi Melissa. «Yalnız başına olduğu için Fuar'da babamın canı sıkılıyor.»

«Anne gidelim, lütfen gidelim,» diye atıldı Danny.

Çaresiz kalan Dori, Gavin Parker'ın yüzüne baktı. Genç adam hafifçe başını salladı. «Gelirseniz Melissa çok memnun olacak,» diye mırıldandı.

Kendisi memnun olmayacaktı demek. Sıkıntılı görünüyordu. Bütün bir öğle sonrasını iki çocuk ve titiz bir anneyle geçirmek onu rahatsız ediyor olmalıydı.

«Lütfen evet de anne, lütfen!»

«Bu kadar ısrar karşısında kabul etmekten başka çarem yok galiba,» dedi Dori, gülümseyerek. Gavin'e maçın yapılacağı parkın adresini verdi. Orada buluşacaklardı.

O günkü maçta Danny müthiş bir performans

gösterdi. Gavin Parker'ın gözleri üzerindeydi çünkü. Bu arada Dori, Melissa'nın bitmek bilmez sorularını yanıtlamaya çalışıyordu. Kocasından boşanmış mıydı? Hayır, boşanmamıştı. Kocası ölmüştü. Evet, Danny'yle yalnız yaşıyorlardı. Danny altıncı sınıftaydı ve on bir yaşındaydı.

Melissa'nın anne ve babası boşanmışlardı. Ona babası bakıyordu. Seattle'da yatılı okulda okuyordu, çünkü babası çok sık seyahat ediyordu. Bir bilgisayar şirketinin kuzey bölgeleri temsilcisi olarak çalıştığı için çok meşguldü. Ayrıca pazar günleri öğleden sonra televizyonda futbol maçlarını yorumluyordu. Gavin Parker konuşulanları işitmiyor gibiydi. Bütün dikkatini maça vermişti.

Bu arada Danny takımının üç golünden ikisini atmıştı ve sevinçten uçuyordu. Çok gururluydu. Maçtan sonra Gavin onu kutladı. Bu arada bir sürü çocuk çevresini almışlar ellerindeki kartları imzalatmaya çalışıyorlardı. Küçük gurup evin önüne kadar onları izledi. Danny duş alıp üstündekileri değiştirmeye gitmişti. Melissa makyajını tazeleyen Dori'yi dikkatle seyrediyordu. Dori ona parfüm sürmek isteyip istemediğini sordu. «Dünyada kullanmam,» diye karşılık verdi küçük kız. Hemen yanlarından uzaklaştı. Gavin, Dori'ye bakıp gülümsedi. «Aylardır onu bir kız çocuğu haline getirmeye uğraşıyorum,» dedi. «Çok güç. Bu güne kadar karşılaştığım kadınların en güçlüsü olacak.» Övünüyormuş gibi bir hali vardı bunları söylerken.

Puyallup Fuarı Washington çevresindeki en büyük tarım fuarıydı. Seattle'ın otuz mil kadar güney batısına düşüyordu. Her yıl ülkenin her yerinden neredeyse milyonlarca insan fuarı görmeye gelirdi. Dori böyle yerleri çocukluğundan beri çok severdi. Gösteriler muhteşem, yemekler ise nefis olurdu. Orada bulunduğu için hayatından

memnundu.

Gavin biletleri aldı. İçeri girdiler. Melissa, «Hemen ata binecek miyiz?» diye sordu.

«Biraz dolaşalım, sonra binersiniz,» dedi Dori. Yan gözle Gavin'e baktı. İlgilenmiyormuş gibi bir hali vardı. Etraf çok kalabalıktı. Domuzların, keçilerin ve tavşanların ayrı ayrı kafeslerde sergilendikleri bölmeye doğru yürüdüler. Çocuklar bir süre hayvanları seyrederek eğlendiler.

Tavukların bulunduğu bölmeye yaklaştıklarında, Melissa, «Buraya bak, baba,» diye heyecanla bağırdı. Dev bir kuluçka makinesinde yüzlerce yumurta duruyor, yukardan verilen güçlü bir ışıkla ısıtılıyorlardı. Daha sonra arılar pavyonunu gezdiler ve Amerikan kartallarının bulunduğu dev kafesin önünde bir süre oyalandılar.

İki saat sonra, çocuklar ata binerlerken, Dori ve Gavin bir masanın başında oturmuş kahvelerini yudumluyorlardı.

«Benden pek hoşlanmadınız galiba,» dedi Gavin. Dori hayretle onun yüzüne baktı.

«Daha yeni tanıştık,» diye mırıldandı.

«Dürüst ve açıksözlü olduğunuzu görüyorum.»

«Buna layık olduğunuza eminim.»

Gavin Parker hafifçe gülümseyerek teşekkür etti. Utanmış gibi bir hali vardı. Bakışlarını Dori'nin gözlerinin içine çevirerek, «Yeniden evlenmeye niyetim yok,» dedi. «Bunu bilmenizi isterim.»

Bu da ne demek oluyordu! Dori yüzünün bir anda kıpkırmızı olduğunu hissetti. Sinirleri bozulmuştu. «Evlenmekten söz ettiğimi hatırlamıyorum,» dedi soğuk bir tavırla.

«Yanlış fikirlere kapılmanızı istemem. Çok hoş bir kadınsınız ayrıca oğlunuzu çok iyi yetiştiriyorsunuz. Kendisine bir baba arıyor. Kuşkusuz buna hakkı var. Siz de kendinize bir koca arıyor

olabilirsiniz. Gelecekle ilgili planlarınızda bana yer vermemelisiniz.»

Dori elindeki kahve fincanını kıracakmış gibi sıkmakta olduğunu fark etti. Bakışlarını genç adamın gözlerinden ayıramıyor ve ne diyeceğini bilemiyordu.

«Çok etkileyici bakışlarınız var,» dedi Gavin, hafifçe gülümseyerek. «Eminim şu anda bana çok kızıyorsunuz.»

«Şu anda aklımdan neler geçtiğini bilseydiniz böyle gülümseyemezdiniz.»

«Sakin olun. Lütfen sakin olun, Mrs. Robertson.»

«Bu tür düşünceleri aklınızdan çıkarın, Mr. Parker.»

Bütün bu süre içinde demek ki böyle şeyler düşünmüştü. Dori kahvesini bir yudumda bitirip kalktı. Gavin endişeyle baktı ona. Arkasından seslendi: «Nereye gidiyorsunuz?»

«Kendi başıma eğlenmeye. Sizin olmadığınız bir yere.»

«Bir dakika, bekleyin lütfen.»

Dori omzuna dokunan eli sert bir hareketle itti. «Asla.»

Bu adam birden sinirine dokunmuştu. İşin kötüsü, Melissa'yla konuşurken onun ne derece büyük bir açmaz içinde olduğunu apaçık fark etmiş olmasıydı. Melissa bir kadının ihtimamına muhtaç, duygulu bir kızdı. Gavin gibi birinin genç kız ruhundan anlaması imkânsızdı. Sadece hafta sonları babasıyla buluşabiliyordu. İşin garibi kız annesi hakkında hemen hemen hiçbir şey söylememişti.

Yan yana yürüyorlardı. Dori ona öfkeyle bakarak, «Sorununuzun ne olduğunu biliyor musunuz, bari?» dedi.

«Hayır, ne yazık ki bilmiyorum, ama bana anla-

tabilirsiniz sanıyorum.»

«Bunu yapamam çünkü beni sinirlendiriyorsunuz.»

«Özür dilesem bir yararı olur mu acaba?»

«Olabilir.»

«O halde özür diliyorum. Durumumu anlamanız sizin için daha iyi olur diye düşünmüştüm. Evinize dönerken kulaklarınızda düğün marşı çalınmasını istemiyorum da.»

«Buna özür dilemek mi diyorsunuz?»

Yüzünü ona döndü ve ellerini kalçalarına koyarak öfkeyle baktı.

«Elimden bu kadarı geliyor,» diye mırıldandı Gavin.

Çevredeki insanlar durup onları seyretmeye başlamıştı. Az ilerdeki bir satıcı, «Hey, siz, kavga edeceğinize öpüşsenize!» diye seslendi. Bir iki kişi kahkahalarla güldü.

Gavin elini genç kadının omzuna koyarak, «Buradan uzaklaşalım,» dedi. Biraz yürüdüler. Genç adam ona dönerek, «İstersen yeniden başlayalım,» dedi. Elini uzattı.

«Merhaba Dori, adım Gavin.»

Dori biraz duraksayarak uzatılan eli sıktı. «Mrs. Robertson demeni tercih ederim,» diye mırıldandı.

«Durumu güçleştiriyorsun ama.»

«Şu anda ne hissettiğimi çok iyi biliyor olmalısın,» diye karşılık verdi Dori, buz gibi bir sesle. «Umarım seninle ilgili planlar yapmadığımı anlamışsındır.»

«Birbirimizi zamanla daha iyi tanıyabiliriz.»

Dori kuşkuyla baktı ona. İçinden gülmek geliyordu ama sustu.

Yürümeye devam ettiler. «Bir şey söylemedin,» dedi genç adam.

«Çiftlik aletlerine bakmaya gidiyorum. İstersen

benimle gelebilirsin. İstemiyorsan belirli bir saatte buluşabiliriz.»

Küçüklüğünden beri çiftlik aletlerine ilgi duyardı. Aileden gelen bir özellikti bu. Büyükbabası bir zamanlar Yakima Vadisi'nde bir elma bahçesine sahipti. Dünyanın elma merkezi denirdi oraya. Çok bereketli topraklardı.

Gavin Parker biraz şaşırmış gibiydi. İşittiğine inanamıyormuş gibi, «Çiftlik aletleri mi?» diye sordu.

«Evet,» diye kısaca yanıt verdi Dori. Aklımdan geçenleri ona anlatamazdı, çünkü bu asap bozucu adamın kendisiyle alay etmesinden korkuyordu.

Tarım aletleri bölümünde uzun süre oyalandılar. Oradan çıkarlarken Dori insanların durup durup Gavin'e baktıklarını fark etti. Genç adam meraklı bakışların farkındaydı ama hiç belli etmiyor, tepki göstermiyordu. Dori büyük Gavin Parker'ın yanında kendini sıradan biri gibi hissetmeye başlamıştı.

Az sonra Gavin süt şişelerine halka geçirmeye çalışıyor Dori de hafif bir tebessümle onu seyrediyordu. Doğrusu hiç de fena sayılmazdı. Atışların çoğu isabetliydi. Eski futbol kahramanı içi saman dolu bir aslanı hak etmişti. Yine de bu büyük ödül değildi.

Oradan ayrılırlarken, «Yaptığım işi kahramanca bulmuyor musun?» diye sordu genç adam.

«Tek kelimeyle muhteşemdi.»

«Çok güzel. O halde bu ödülü sana hediye ediyorum.» Aslanı ona uzattı. «Çünkü bu acaip şeyi taşırken kendimi biraz gülünç hissediyorum.»

«Bu duyguyu anlamak benim için çok güç Mr. Parker?»

«Neden? Sana komik gelmiyor mu?»

«İnsanların eski bir futbol kahramanının bundan çok daha iyi şeylere layık olduğunu düşüne

ceklerini sanıyorsun galiba.»

Genç adam elini tıraşı hafif uzamış çenesinde gezdirdi. «Tam isabet kaydettiniz, Mrs. Robertson,» diye mırıldandı.

Dori oradaki satıcıdan iki tane pamuk helvası aldı. Birini Gavin'e uzattı.

Gökyüzünde tek tük yıldızlar parlamaya başlamıştı. Seattle taraflarından kocaman, hilâl şeklinde bir ay yükseldi. Audi'nin koltukları çeşitli hediyelik eşyalarla dolmuştu. Heyecan dolu bir gün geçiren çocuklar arka koltukta paketlerin arasında çoktan derin bir uykuya dalmışlardı.

Yol yaklaşık kırk dakika sürdü. Seattle'a vardıklarında Gavin Parker, Audi'yi Dori'nin küçük evinin önüne park etti. Genç kadın ona dönerek hafifçe gülümsedi.

«Her şey çok güzeldi. Teşekkür ederim.»

Bunları söylerken aslanı kucağında tutuyordu. Bakışları bir an karşılaştı. Gavin onun dudaklarından bir süre bakışlarını ayıramadı. Fark ettiği anda bakışlarını kaçırdı.

Dori anlamazlıktan geldi. Çantasını açarak dış kapının anahtarını aldı.

«Ben de çok memnunum,» diye mırıldandı Gavin. «Çok eğlendim.»

«Bak buna çok şaşırdım,» diye karşılık verdi Dori.

Konuşmaları Danny'yi uyandırmıştı. Ön koltuğa yaslanarak gözlerini ovuşturdu. «Eve geldik mi?» diye sordu uykulu bir sesle. Sonra elini Gavin'in omzuna koydu. «Çok güzel vakit geçirdik, Mr. Parker,» dedi. Sonra Melissa'yı uyandırmamak için dikkatli olmaya çalışarak paketlerin bir kısmını topladı. Küçük kız derin bir uykuya dalmıştı.

Dori bir elinde anahtarı ve çantası, öteki elinde aslan olduğu halde güçlükle kapıyı açıp dışarı

çıktı. Arka kapıyı yavaşça açıp Danny'nin inmesine yardım etti.

Fısıldayarak, «Tekrar teşekkürler,» dedi. «Uyanınca Melissa'ya sevgilerimi söyle, lütfen.»

«Elbette,» diye karşılık verdi genç adam. Sonra başını biraz eğerek Danny'ye baktı. «İyi geceler, Danny.»

«İyi geceler,» diye karşılık verdi ufaklık. Ona el salladı. Esnememek için kendini zor tutuyordu.

Onlar kapıyı açıp içeri girene kadar Gavin arabayı hareket ettirmedi. Dori dış kapıyı kapadıktan sonra arabanın motor sesini duydu. Danny annesini beklemeden doğruca yatağına gitti. Dori elindeki aslanı yavaşça halının üzerine bırakıp pencereye yaklaştı. Gavin'in arabasını uzakta kayboluncaya kadar bakışlarıyla izledi. Onu bir daha göreceğini hiç sanmıyordu. Böyle düşünmenin rahatlatıcı bir etkisi vardı.

«Kalkma vakti geldi anne.»

Odanın kapısına birkaç kez vurulmuş, sonra Danny'nin neşeyle çınlayan sesi duyulmuştu. Dori yattığı yerde kımıldamadan tek gözünü açarak oğluna baktı. Pazartesi sabahlarından nefret ediyordu. Gerinerek, «Ne çabuk sabah oldu,» diye mırıldandı. Elini uzatıp çalar saatin düğmesine bastı, yoksa bir iki saniye sonra çalmaya başlayacaktı.

«Sana kahve yaptım.»

«Teşekkür ederim, Danny. Komodinin üzerine bırakıver.»

Danny hemen kahveyi bıraktı. Yatağın kenarına oturup bakışlarını annesinin yüzüne çevirdi.

«Biliyor musun anne, bir şey düşünüyorum.»

«Oh, olamaz. Yine ne düşünüyorsun?»

«Bütün bir hafta geçti hâlâ yeni bir baba bulamadık.»

Dori, Gavin Parker'la aralarında geçen o tatsız

konuşmadan sonra bu konuyu tamamen unutmuştu. Sabırlı olmalıydı.

Tek dirseğinin üzerinde doğrularak ilgi dolu bir ifadeyle oğluna baktı. «Böyle şeyler zaman alır, canım,» diye mırıldandı. «Savaşa başlamadan önce izin ver de iyice uyanayım, tamam mı?»

«Tamam.»

Uzanıp kahve fincanını aldı. Kocaman bir yudum içti. Kafein beyninin hızla çalışmaya başlamasını sağlayacaktı.

«Devam edebilir miyiz?»

Oğlunun küçücük yüzüne, merakla açılmış iri mavi gözlerine gülümseyerek baktı Dori. «Pekâlâ, başla bakalım.»

«Bir hafta geçti ve Mr. Parker'dan başka bir adayla karşılaşamadık.»

«Bak canım, bu çok önemli bir iş. Yeni bir baba bulmak gibi önemli bir konuda acele etmeye gelmez.»

«Yem kullanmalıyız.»

«Yem mi?»

«Evet, tıpkı büyükannemle balık tutmaya gittiğimiz zaman yaptığımız gibi.»

Kahve az kalsın Dori'nin boğazına kaçacaktı. Hafifçe öksürdü. «Aklından neler geçiyor, söyler misin, lütfen,» dedi. «Ne düşünüyorsun?»

«Seni düşünüyorum. Yani yem olarak.»

«Beni mi?» O anda gözünün önüne bir solucan geldi.

«Çok güzelsin anne. Ama yine de Christie Brinkley gibi değilsin.»

Dori başını yastığın üzerine bırakarak, «Buna benzer şeyleri daha önce de işitmiştim,» diye söylendi.

«Anne.»

«Lütfen beni rahat bırak. Duş almalıyım.»

«Ama daha konuşacağımız bir sürü şey var.»

«Bu kadarı yeter. Daha fazla konuşmak istemiyorum.»

«Biraz spor yapmayı düşünmüyor musun?»

«Spor mu? Niye yapacak mışım? İhtiyacım mı var?» Yatağın içinde doğruldu, elini karnına koydu. Birkaç kilo verse fena olmazdı ama yine de kötü durumda sayılamazdı. Bikini bile giyebilirdi.

Danny istiyor diye spor yapabilirdi gerçi. Ama o sabah hiç cam istemiyordu. Daha uykudan tam olarak uyanmamışken böyle ağır bir saldırıya uğraması ne acıydı.

Yatağından çıkıp banyoya geçti. Üzerindeki ince geceliği çıkararak duşun altına girdi. Sıcak suyun altında, duvardaki aynadan vücudunu incelemeye başladı. Bir kadın olarak biraz kısa boylu sayılırdı ama fazla değil. Göğüsleri dolgun ve güzeldi. Otuzunda bir kadın olarak hiç de fena görünmüyordu doğrusu. Bu vücutla mayo mankenliği bile yapabilirdi.

O sabah büroya girdiğinde keyfi hâlâ tam olarak yerine gelmemişti. Hemen masasının başına oturup çalışmaya başladı. Az sonra Sandy de geldi. O sabah çok neşeli görünüyordu. Melodik bir sesle, «Günaydın,» dedi.

«Pazartesi sabahları nasıl bu kadar neşeli olabiliyorsun?»

«Hafta sonları kendime bakıyorum da ondan. Sen biraz keyifsiz görünüyorsun.»

«Danny bu sabah benim Christie Brinkley kadar güzel olmadığımı söyledi. Biraz moralim bozuldu galiba.»

Sandy gülmeye başladı. Bir fincan kahve alarak Dori'nin masasının köşesine ilişti. «Bu dünyada bizden başka pek çok güzel kadın var, şekerim,» dedi.

«Gel de bunu Danny'ye anlat.» Sandalyesini biraz geriye çekerek kollarını göğsünde kavuşturdu.

«Bu çocukla ne yapacağımı bilemiyorum, Sandy,» dedi. «Tutturmuş bir baba istiyor. Hem de gayet ciddi bir tavırla, planlar yaparak. Bu fikir yavaş yavaş asabımı bozmaya başladı.»

Sandy küçük bir kahkaha attı. «Küçük canavar ne olacak,» dedi.

«Danny canavar değildir. Ona böyle deme.»

«Bütün çocuklar canavardır. İstisnasız hepsi.»

Sandy'nin çocuklardan nefret ettiğini herkes bilirdi. Hayatta isteyebileceği en son şey bir çocuk sahibi olmaktı. Dori bunu bir türlü anlayamıyordu. Ama yine de Sandy ve kocası hayatlarından memnun görünüyorlardı. Çocuk sevgisini bir insan nasıl reddedebilirdi?

«Danny sabahları spor yapmaya ihtiyacım olduğunu söylüyor,» diye mırıldandı. «Formumu korumalıymışım.» Kahvesinden bir yudum aldı. Gülmeye başladı. «Bir baba yakalayabilmemiz için iyi bir yem haline gelmem gerektiğini düşünüyor herhalde,» diye ekledi.

«Bu çocuk sandığımdan daha zeki.»

Bazı insanlar durmadan yiyerek formlarını nasıl koruyabiliyorlardı. Mesela Sandy, öyle iştahlıydı ki. Buna rağmen ne kadar çok yerse yesin kilo almıyordu.

«Eminim yakında spor yapmaya başlarsın,» dedi Sandy.

«Evet, olabilir. Aslında çocuk haklı. Bir mil bile koşamıyorum. Ama jogging yaparak ona bir baba bulma fikri de çok garip geliyor.»

«Gerçekten düşünüyor musun, Dori?»

«Neyi?»

«Oğlunu memnun etmek için yeniden evlenmeyi.»

Dori hafifçe kaşlarını çattı. Elindeki kahve fincanına baktı bir süre. «Bilemiyorum,» dedi. «Ama günün birinde yeniden evlenirsem bu sadece

Danny'yi mutlu etmek için olmayacak. İkimizin de istediği biri olmalı.»

«Jeff'in erkek kardeşi bu hafta sonu Seattle'a gelecek. İstersen birlikte bir şeyler ayarlayabiliriz.»

Dori, Greg'i daha önce görmüştü. Karısından boşanmış acı dolu bir insandı ve arkadaşlığı pek hoş değildi. Hatırladığı kadarıyla birlikte oldukları süre içinde hep avukatların acımasızlığından, mahkemelerin erkeklere karşı önyargılı olduklarından söz edip durmuştu. Yine de katlanılabilirdi. Böylece Danny annesinin çaba gösterdiğini düşünebilir ve biraz rahatlayabilirdi.

«Tamam,» dedi. «İstediğin zaman birlikte olalım.»

Sandy biraz şaşırmış gibiydi. «Sen de bu konuda en azından Danny kadar ciddi görünüyorsun,» dedi imalı bir tavırla. Dori kısa bir an daveti kabul etmekle hata yaptığını düşündü. Ama artık çok geçti.

Öğleden sonra eve döndüğünde aynı kötü ruh hali içindeydi.

Danny boynuna sarılarak öptü onu. «Merhaba anne, tepsiyi söylediğin gibi fırına koydum.»

Son birkaç yıldır Danny, annesi işten döndüğünde hep ona sarılıp öpüyordu. Belki günün birinde bu da sona erecekti. Danny kendi hayatına çekip gidecek ve Dori bu koca dünyada yapayalnız kalacaktı. Düşünmek istemediği ince bir sızı gibi hissediyordu bunu. Yapayalnız kalmaktan daha kötü bir şey olamazdı.

«Yoruldun mu bugün?» diye sordu Danny. Yatak odasına annesinin peşinden gitti.

«Her zamankinden fazla değil.»

«Anlıyorum.»

«Ama yine de akşam yemeğinden önce biraz jogging yapacak kadar enerjim var.»

«Gerçekten mi? Yaşasın.» Koca mavi gözler sevinçle parlıyordu.

«Benimle birlikte gelmen şartıyla, tabii. Bir antrönere ihtiyacım var.»

Üzerindeki iş elbisesini çıkardı ve bir jeans ile rengi solmuş bir tişört giydi. Mutfağa geçtiğinde, Danny ısınma hareketlerine başlamıştı bile. Bu çocuklar bu kadar enerjiyi nereden buluyorlardı?

Danny annesini görünce birden durdu. «Bu elbiselerle koşmayacaksın sanırım,» dedi, düşünceli bir tavırla.

«Ne varmış elbiselerimde?»

«Bunlar çok eski.»

«Lütfen böyle yapma, Danny. İş elbiselerimle koşamam ki.»

«Madem öyle, peki.»

Bahçe kapısından koşarak çıktılar. İki blok öteye kadar her şey yolunda gidiyordu. Daha sonra Danny arayı biraz açtı. Dori yavaş yavaş zorlanmaya başlamıştı. Ciğerleri hızlı hızlı çalışıyor, vücudu yavaş yavaş isyan etmeye başlıyordu. Temposu da biraz bozulmuştu. Altıncı bloğun sonuna geldiklerinde daha fazla devam edemeyeceğini hissetti. Ya vazgeçecekti ya da oracığa yığılıp kalacaktı.

«Danny,» diye seslendi soluk soluğa. Adımlarını yavaşlattı. Sonunda tamamen durup ellerini dizlerine koyarak derin derin nefes almaya çalıştı. Danny koşarak annesinin yanına geldi.

«İlk gün için... biraz fazla oldu,» dedi Dori. «Bence bugünlük... bu kadar yeter.»

«Yoruldun mu yoksa?»

'Neredeyse ölmek üzereyim,' diye geçirdi içinden. Ama yine de bozuntuya vermemesi gerekiyordu çünkü ufaklık çok endişeli görünüyordu. Elini kalbine koyarak başını kaldırdı.

«Biraz... yoruldum,» dedi. «Birazcık.»

Danny'yle göz göze gelince derhal bir mazeret bulmak zorunda olduğunu anladı. «Ayakkabı vurdu biraz,» dedi. Neyse ki solukları düzelmeye başlamıştı.

Çok terlemişti. Sanki içindeki bütün enerji tükenip yok olmuştu. Oysa kadınlar genellikle fazla terlemezlerdi.

«Yürüyerek dönsek daha iyi olacak.»

«Bizim antrenör de hep böyle yaptırır.»

Dori içinden Danny'nin antrenörüne Chirstmas münasebetiyle bir kek yollamaya karar verdi.

Ağır adımlarla ve derin nefesler alarak eve doğru yürümeye başladı. Danny ısınma hareketlerine devam ederek önü sıra koşuyordu. Hava biraz serince ama çok temizdi.

«Bu tenis ayakkabılarını yeni aldım,» diye seslendi Danny'ye. «Biraz alışmam lazım, ayağım fena halde ağrıyor.» Aslında ağrıyan ayağı değil bacaklarıydı, hatta akciğerleri.

Eve yaklaştıklarında durumu daha da kötüydü, çünkü fena halde topallamaya başlamıştı.

Danny annesine iyice yaklaşarak ilgi ve biraz da hayretle yüzüne baktı.

«İyi misin, anne?»

Dori gülümsemeye çalıştı. «Tabii camm, çok iyiyim.» Saçlarını tutturduğu bant gözünün üstüne kaydı. Onu oradan alacak enerjisi bile yoktu. Kolları tutmuyordu sanki.

«Dur sana yardım edeyim,» dedi Danny. Bantı çıkardı. Annesinin kızarmış ve terlemiş yüzüne biraz hayretle baktı.

«Pek iyi görünmüyorsun,» diye mırıldandı.

Dori nasıl göründüğünü bilemiyordu ama her an yere yığılabilirdi. Bu çocuğun aklına uymakla büyük hata etmişti. İlk anda bu kadar uzun mesafe koşmamalıydı. Altı blok yaklaşık altı mil ediyordu.

Eve iyice yaklaşmışlardı. Danny birden durdu.

«Hey, anne, şuraya bak! Mr. Parker geliyor.»

Dori tam onu durdurmaya hazırlanıyordu ki Danny bağırmaya el sallamaya başladı. Gavin Parker durdu ve ellerini beline koyarak onlara baktı. Sevinmiş gibi bir hali vardı ve bunu saklamaya gerek görmüyordu.

CLONDIKE

Bölüm Üç

«İyi misin?» Gavin'in yüzünde alaycı bir tebessüm vardı.

«Sırıtmanı gerektirecek bir durum yok,» dedi Dori, sert bir sesle. Kibarlık taslayacak hali yoktu. Vücudunun her bir kası ağrıyordu.

Danny önemli bir açıklamada bulunuyormuş gibi, «Bu benim hatam aslında,» diyerek araya girdi. «Biraz daha atletik olursa erkeklerin ilgisini daha çok çeker diye düşündüm.»

Dori o anda müthiş bir öfkeye kapılmak üzere olduğunu hissetti. Genç adamın yüzüne sert bir ifadeyle bakarak, «Sizin için ne yapabilirim, Mr. Parker?» diye sordu.

Gavin oralı olmadı. Ufaklığa dönerek, «Çok alıngan, öyle değil mi?» dedi.

«Bazen böyle olur.»

Genç adamın yüzünde alaycı ve kayıtsız bir ifade vardı. Bir fareyi köşeye sıkıştırmış bir kedi gibi gülümsüyordu.

«Beni evinize davet etmeyecek misiniz?»

Dori yanıt vermedi. Eve doğru topallayarak yürümeye başladı. Gavin hemen atıldı: «Yardım edeyim mi?»

Kapıyı Danny açtı ve hemen mutfağa koştu. Arkasından Gavin ve Dori içeri girdiler. Dori belini tutuyordu. Genç adama dönerek, «Bir şey alır mıydınız, Mr. Parker?» diye sordu. Danny masanın üzerine iki şişe soda koymuştu.

«Hayır teşekkür ederim. Sıcak bir banyo ağrılara iyi gelir.»

Bu adam mutfak masasının başında otururken banyo yapması imkânsızdı. Danny'nin uzattığı soda şişesini ağzına dayayarak birkaç yudum içti. Müthiş susamıştı.

«Geçen gece Danny'nin ceketini arka koltukta unutmuşsunuz. Lazım olabilir diye düşündüm.» Cebinden arabanın anahtarını çıkarıp Danny'ye uzattı. «Gidip alır mısın?»

«Elbette,» diye karşılık verdi Danny.

Ön kapı kapanınca Gavin, Dori'ye döndü. «Erkekleri cezbetmek için jogging yapmak ne anlama geliyor, açıklar mısın?»

Dori'nin kalbi birkaç saniye hızlı hızlı çarptı, sonra normale döndü.

«Danny beni evlendirmeyi aklma koydu. Merak etme seninle değil.»

«Bak buna çok sevindim. İyi bir koca olabileceğimi sanmıyorum.»

Bakışları kısa bir an buluştu. Genç adam gülüyordu. «Kesinlikle kararlıyım ki...» diye söze başladı. Tam o anda Danny içeri girdi.

«Ceketi odama astım.» Bu sözleri annesine söylemişti. Hemen sonra Gavin'e döndü. «Sizi burada görmek ne güzel, Mr. Parker.»

Dori birden oğlunun ceketi arabada kasten bırakmış olabileceğini düşündü.

Gavin oğlanın uzattığı anahtarı alıp cebine koydu.

«Neden Melissa'yı da getirmediniz?» diye sordu Danny. «Kız olmasına rağmen çok cesur. Ata binmekten bile korkmuyor.»

Gavin gitmek üzere ayağa kalkarken, «Melissa okulda,» dedi. Danny'nin yüzüne bakarak gülümsedi. «O da senin arkadaşlığından çok hoşlanıyor,» diye ekledi.

«Yine bir araya gelebilecek miyiz?»

«Olabilir.»

Dış kapıya doğru yürüyorlardı. Dori de topallamamaya çalışarak arkalarından geliyordu. Oturma odasından geçerlerken genç adam televizyonun önünde kısa bir an durakladı. Bakışları Brad'in ölümünden bir yıl önce çekilmiş bir fotoğrafa takılmıştı. Dori'yle Brad'in birlikte göründükleri ender fotoğraflardan biriydi bu. Pencerenin önünde duran içi saman dolu aslana da bir süre baktı.

«Melissa önümüzdeki hafta okulda olmazsa sana telefon eder.»

«Hafta sonları da okula gidiyor mu?»

«Biliyorsun Melissa yatılı okula gidiyor. Hafta sonları işim olmazsa birlikte olabiliyoruz. Önümüzdeki hafta seni arar.»

«Danny çok sevinecek,» dedi Dori, nezaket dolu bir tavırla. Böylece ödeşmişlerdi. Melissa ve Danny istedikleri zaman buluşabilirlerdi ama kendisi bu adamı artık görmek istemiyordu.

Az sonra sıcak suyla dolu banyo küvetinin içindeydi. Gerçekten de sıcak su çok iyi geliyordu. Küvetten çıkınca sabahlığını giydi ve başına bir havlu sardı.

«Sofra hazır,» diye seslendi Danny. «Fırın yemeğin piştiğini haber veriyor. Spor insanı acıktırır.»

Yemek arasında Danny başını kaldırarak annesine dikkatle baktı. «Çok merak ediyorum, Mr. Parker karate biliyor mu acaba? İlk görüşümde soracağım.»

«İyi edersin.»

«Çok uzun boylu ve atletik bir adam. Melissa onun otuz altı yaşında olduğunu söyledi.»

«Danny yeter artık. Yemeğini ye!»

«Ama Mr. Parker çok iyi bir baba olabilir.»

Dori yumruğunu masanın üzerine indirdi. «Olabilir ama senin baban olmayacak!»

O geceden sonra Danny bu konuyu hiç açmadı. Dori oğlunun Gavin'le Melissa'yı çok sevdiğini biliyordu. Ama bu konuda yapabileceği ya da söyleyebileceği bir şey yoktu artık.

Bir hafta geçmişti. Danny, Mr. Parker'dan söz etmese bile özellikle sabahları yeni bir baba bulma sorununu açmaya devam ediyordu.

Pazar akşamı Danny'nin, masasının başında küçük domuz kumbarasının içindeki paraları saymakla meşgul olduğunu gördü. Yanına yaklaşıp ne yaptığını sordu. Ufaklığın biraz borç paraya ihtiyacı vardı. Annesine bir sürpriz yapmak istiyordu.

Pazartesi sabahı Dori, Sandy'ye, «Bu çocuk başıma bir iş açacak,» diyordu.

«Yine ne yapıyor?»

«Galiba bana bir hediye almaya hazırlanıyor.»

Sandy önündeki pastadan bir dilim keserek Dori'ye uzattı. «Dalga mı geçiyorsun?» dedi Dori, «Bir iki kilo alırsam Danny beni yine jogging yapmaya zorlar. Bu yüzden ağzıma bir şey koymuyorum.»

«İyi ki çocuğum yok,» diye söylendi Sandy. Önündeki pastayı iştahla yiyordu.

O akşam Dori eve girdiğinde telefon çalıyordu. Hemen koşup açtı. Annesi olabilirdi.

«Alo.»

«İyi akşamlar. Gazeteye verdiğiniz ilan üzerine arıyorum.»

«Yanlış numara çevirdiniz herhalde.»

Adam bir şeyler daha söyleyecekti ama Dori telefonu kapadı. Kulağına gelen ses biraz kaba ve alaycıydı.

Danny altı blok ötedeki parkta antrenman yapıyordu. Günler kısalıyordu artık. Güneş gittikçe daha erken batıyordu. Hemen gidip onu parktan almalıydı. Merak ettiğini belli etmemeliydi. Çün-

kü Danny küçük çocuk muamelesi görmekten özellikle nefret ederdi. Üzerine bir şey geçirerek evden çıktı.

Birlikte döndüklerinde yine telefon çalıyordu. «Ben bakarım,» dedi Danny. Dori mutfağa geçti. Geçenlerde okuldan bir kız arkadaşı aramıştı ve Danny annesinin konuşmaya kulak misafiri olmasından hiç hoşlanmamıştı.

Ufaklığın konuşması sona erdiğinde, «Erica mıydı arayan?» diye sordu.

Danny soruyu anlamazlıktan geldi. «Bu eski elbiseleri giymek zorunda mısın?» diye sordu.

«Ne varmış elbisemde?» Gerçi üzerindeki blucin oldukça eskiydi ama kazağı hiç de fena değildi.

«Akşam yemeği için daha iyi bir şeyler giyebilirsin.»

Bu çocukta bir gariplik vardı ama ne? Tam o anda sokak kapısı ve telefon aynı anda çalmaya başladı. Danny, «Ben bakarım,» diyerek fırladı, telefona koştu.

Dori ellerini bir havluya silerek kapıyı açmaya gitti. Gavin Parker'ı koltuğunun altında bir gazeteyle kapıda görünce şaşırdı. «Gavin,» dedi boş bulunarak. Oysa ona küçük adıyla hitap etmemeye karar vermişti. Genç adam yine fareyi köşeye sıkıştırmış kedi tebessümüyle içeri girdi. «Telefonlar çalıyor mu?»

«Evet, hem de sürekli. Sen nereden biliyorsun?»

«Bu sabah gazete okumadın herhalde.»

Okumuştu. Daha doğrusu başlıklara ve çizgi romanlara şöyle bir göz atmıştı.

Gavin gazeteyi kahve masasının üzerine koyup açtı. Kişisel ilanlar bölümünde parmağını gezdirdi ve okuması için Dori'ye işaret etti.

'İlgilenmek isteyenlere duyurulur. Bir baba arı-

yorum. Uzun boylu ve atletik olmalı, karate bilmeli. Annem güzeldir. Tel: 555-5818.'

Dori'nin midesine kramplar giriyordu. Çok kötüydü. Bundan kötüsü olamazdı. Ellerini yüzüne kapadı ve bir süre hareketsiz kaldı. Sonra gözyaşlarını sildi ve çok yüksek bir sesle, «Daniel Bradley Robertson, derhal buraya gel!» diye bağırdı.

Danny oturma odasının kapısından başını uzattı. «Bir dakika anne, telefonu kapatıp hemen geliyorum. Oh merhaba, Mr. Parker, nasılsınız.» Kısa bir an gözden kayboldu sonra yanlarına geldi.

«Merhaba, Daniel Bradley Robertson,» dedi Gavin, gülümseyerek. «Galiba başın dertte. Kiminle konuşuyordun?»

Çocuk annesinin yüzüne hayretle bakıyordu. «Anne, neyin var? Neden ağlıyorsun?»

Dori konuşacak gibi değildi. Eliyle banyoyu işaret etti. Danny'nin gözden kaybolmasını istiyordu. Ufaklık bir annesine bir Gavin'e bakıyordu. Paniğe kapılmıştı. «Bir şey mi oldu?» diye sordu merakla.

Tam o sırada telefon çalmaya başladı. Dori hıçkırarak ellerini yüzüne bastırdı. Acı çekiyor ve ne yapacağını bilemiyordu.

«Ben bakarım,» dedi Gavin. «Danny lütfen mutfağa git ve beni orada bekle. Annenin biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var.»

Danny bir an duraksadı. Annesi ağlıyordu ve Gavin Parker çok kararlı ve otoriter görünüyordu. Dori'ye doğru bir iki adım attı. Genç kadın eliyle yaklaşmamasını işaret etti.

Telefon bir saat boyunca belki yirmi kez çaldı. Dori her defasında yerinden sıçrıyordu. Danny ve Gavin telefonu açıyorlar ve kısa bir konuşmadan sonra kapatıyorlardı. Neden sonra Danny korka korka annesine yaklaştı. Bir şeyler yemek ister miydi acaba? Dori başını iki yana sallayarak

istemediğini belirtti.

Dori az önce verdiği kararı uygulayamayacağını anlamaya başlamıştı. Hayır, evi satıp en gerekli eşyaları yanına alarak dünyanın öteki ucuna gitmeyecekti. İlanı iptal ettirmek ve telefon numarasını değiştirmek şimdilik yeterliydi. Yerinden kalkıp banyoya geçti. Yüzünü yıkadı.

Mutfağa girdiğinde Danny'yle Gavin'i bulaşık yıkarlarken buldu. Genç adam lavabonun başındaydı ve gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Danny elinde bir havlu olduğu halde yanında duruyordu.

Dori'yi kapıda görünce sevindi.

«Merhaba anne. Mr. Parker aklıma gelen parlak fikrin pek de iyi olmadığını ve yanlış anlaşılabileceğini anlattı bana.»

Genç kadın başını sallamakla yetindi. Ne söylemesi gerektiğini bilemiyordu. İlk kez oluyordu böyle bir şey.

«Mr. Parker ve ben bir şeyler hazırladık. Yemek ister miydin?»

Dori tekrar başını salladı. Kendisine çok yabancı gelen kupkuru bir sesle, «Ne yapıyorsunuz burada?» diye sordu.

Tam o sırada telefon çalmaya başladı. Dori eliyle ağzını kapadı.

Gavin bir an bile tereddüt etmeyerek ellerini boynuna bağladığı önlüğe sildi ve mutfak duvarındaki telefonu açtı.

«Dinle,» dedi Danny annesine. Kıkır kıkır gülüyordu. «Mr. Parker onlarla hiç tartışmıyor. Çok zeki bir adam.»

Dori ahizeyi eline alan ve hafif bir tebessümle söylenenleri dinleyen genç adama dehşetle baktı. Gavin kendisini telefon şirketi görevlisi olarak tanıttıktan sonra. «Aradığınız hat kesik,» dedi ve telefonu kapattı. Bir sandalye çekerek oturdu ve

Dori'ye dikkatle bakarak, «Şimdi iyi misin?» diye sordu.

Çenesi kilitlenmişti sanki. Başını sallayarak karşılık verdi. Bütün bu olup bitenler Gavin Parker'ı biraz eğlendiriyor gibiydi. Bu durum Dori'nin öfke ve umutsuzluğunu arttırıyordu. Genç adam onun aklından geçenleri anlamış gibi yerinden kalkarak yaklaştı. Parmak uçlarıyla çenesini tutup yüzünü biraz yukarı kaldırarak gözlerinin içine baktı.

«Pek iyi görünmüyorsun,» dedi. «Yüzün bembeyaz.»

Bu hafif dokunuş Dori'nin üzerinde şaşırtıcı bir etki yaratmıştı. Hiç beklemediği bir anda garip bir heyecan dalgasının bütün vücudunu sardığını hissetti. Bakışlarını genç adamın gözlerinden ayıramıyordu. Gavin Parker'ın bakışlarında derin, ciddi bir ifade belirmişti. Çenesine dokunan parmaklar çok doğal bir hareketle boynuna doğru kaydı, oradan omzuna dökülen bir tutam saçı alarak arkaya doğru yavaşça itti.

Biraz şaşırmış gibi gözlerini kırpıştırdı Gavin. Hafifçe öksürdü.

«Sanırım bir içkiye ihtiyacın var. Nerede var içki?»

Dori bir şey söylemeden eliyle üst raflardan birini işaret etti. Orada bir şişe brandy olacaktı. Genç adam uzanıp şişeyi aldı. Bardaklara içkiden biraz koydu. Sonra doğal bir tavırla masanın başında oturan Danny'ye dönerek, «Bu akşam ev ödevin yok mu?» diye sordu.

«Hayır, yok,» dedi ufaklık. Sonra bir şey keşfetmiş gibi elini ağzına götürdü. «Oh anlıyorum,» diye mırıldandı. «Herhalde annemle yalnız konuşmak istiyorsun.»

«Bildin,» dedi Gavin. Gülümseyerek oğlana göz kırptı.

Danny odasına gittiğinde Gavin genç kadına içkisini uzattı. «Tartışmayalım istersen,» dedi. «İçkini iç. İyi gelir.»

«Emir vermek hoşuna gidiyor, öyle değil mi?»

Az önceki etkileşim geldiği gibi birden kaybolu vermişti. Gavin anlamazlıktan geldi. «İkimizin de yararına olabilecek bir fikir geldi aklıma,» dedi.

Dori içkisinden bir yudum aldı. Boğazının yandığını hissederek yutkundu.

«Nedir?»

«Yeni bir baba bulma konusunda Danny çok kararlı görünüyor. Aslına bakarsan Melissa da benim yeniden evlenmem için can atıyor. Yatılı okuldan iyice bıktı. Disiplinden ve kısıtlamalardan nefret ediyor. Açıkça söylemiyor bunu ama ben anlıyorum.»

Dori için yeni bir şey değildi bu. Melissa yaşında bir kızın neler hissedebileceğini çok iyi biliyordu. Maceralar yaşamak isteyen hayat dolu bir genç kız için yatılı okuldan daha sıkıcı bir yer olamazdı.

«Kulaklarında düğün marşı çalıyor galiba,» dedi soğuk bir sesle. Roller değişmiş gibiydi. Gavin yüzünde sert bir ifadeyle baktı ona. Dori az kalsın gülecekti.

«Tekrar etmem gerekir mi, bilmiyorum. Yeniden evlenmeyi düşünmediğimi daha önce söylemiştim. Başımdan geçen evlilik bu konuda gerekli her şeyi öğrenmemi sağladı. Ama Melissa'ya yardımcı olacaksa, düşünebilirim.»

«Bunun Danny ve benimle ilgisi ne, sorabilir miyim?»

Gavin oturduğu yerde öne doğru eğilerek, «Daha sık buluşabiliriz,» dedi. «Melissa ve Danny çok iyi arkadaş olabilirler.»

Dori derin bir nefes aldı. İtiraf etmek zordu ama, bu önerinin pek çok sorunu çözebileceği

açıktı. Melissa kendisinden yaşça büyük bir kadının desteğine ihtiyaç duyuyordu. Aynı şey Danny için de geçerliydi. Gavin gibi bir adam onun baba özlemini kısmen de olsa giderebilirdi. Birlikte maçlara gidebilir, futbol konuşabilirlerdi.

«Kabul ediyorsan bu hafta sonu başlayabiliriz,» diye devam etti genç adam. «Cuma gecesi birlikte yemek yeriz. Pazar günü maça gideriz. Sen de Melissa'yla alışverişe çıkabilirsin.» Sözlerini bitirdikten sonra hafifçe gülümsedi.

İkna etme yeteneği hiç de fena değildi doğrusu. Dori onun aklından geçenleri çok iyi anlıyordu. Cuma geceleri ve pazar günleri yapay bir aile ortamı yaratmak istiyordu. Bu sayede haftanın diğer günleri istediğini yapabilecek, özgürlüğün tadını çıkarabilecekti. Meselenin bu yanı onu pek ilgilendirmiyordu. 'Neden olmasın,' diye geçirdi içinden.

«Ne diyorsun?»

Söze başladığı anki kadar kendine güvenmediği belli oluyordu. Bu değişim Dori'nin hoşuna gitmişti. Her öneriyi anında kabul edecek biri gibi görünmek istemiyordu. Yine de, «Olabilir,» dedi. «Bu öneriyi kabul edebileceğimi sanıyorum.»

«Çok güzel.»

Yüzünde çocuksu bir tebessüm belirmişti.

«Güzel. O halde cuma akşamı görüşürüz. Daha ayrıntılı olarak da tartışabiliriz.»

Dori, bakışlarını kaçırarak, «Bir şey daha var, Gavin,» dedi. «Sana teşekkür borçluyum. Bu gece geldiğin için. Bunu unutmayacağım. Yarın ilk işim gazeteye telefon edip ilanı iptal ettirmek olacak sonra telefon şirketine başvurarak numarayı değiştirteceğim.»

«Gece telefon etmeye devam ederlerse ne yapacağını biliyorsun, değil mi?»

Dori gülümseyerek başını salladı.

«Birlikte çok güzel vakit geçirebiliriz, Dori. Sakın bana âşık olmaya kalkma.»

Yeniden bu konuya dönülmesi can sıkıcıydı. «İnan bana, hiç ihtimal vermiyorum. Ne düşündüğümü bilmek istiyorsan...»

Sözlerini tamamlayamadı. Genç adam ona birden sarılıp öptü. Dori saldırıya uğramış gibi hissetti kendini. Dengesini kaybeder gibi oldu ve onu göğsünden itti.

Tam bir şey söyleyecekti ki genç adam kulağına eğilerek, «Sakın ses çıkarma,» dedi. «Danny dışarda. Kapıyı dinliyor.»

«Öyle mi?» Hâlâ onun kollarının arasındaydı.

«Bizi işitmesini istemiyorum. Hata yapmamalıyız yoksa bu çocukların elinden kurtulamayız.»

Dori'nin yanakları hafifçe pembeleşmişti. «Bir daha böyle bir şey yapma,» diye fısıldadı. Gavin bir adım geri çekilerek onun yüzüne dikkatle baktı. Gülümsedi.

«Seni kırdım mı yoksa?»

«Hayır,» diye karşılık verdi Dori. Etkilenmemiş görünmek en iyisiydi. Az önce yüzünün kıpkırmızı olduğunu gayet iyi biliyordu. Çünkü ten rengi beyazdı ve en ufak bir heyecanda kızarırdı.

«Şey, nasıl buldun?»

«Neyi?»

«Öpüşmemi tabii.» Başını eğmiş dikkatle Dori'nin yüzüne bakıyordu. Sorunun cevabını gerçekten öğrenmek istiyor gibi bir hali vardı. «On üzerinden kaç puan verebilirsin?»

Dori gülmeye başladı. Sonra düşünüyormuş gibi yaparak kollarını göğsünde kavuşturdu. Bir süre tavana baktı.

«Eski bir futbolcu için fena sayılmazdı,» diye karşılık verdi. «On üzerinden beş ederdi sanıyorum.»

Gavin'in dudaklarının uçları hafifçe kıvrıldı.

«Daha insaflı olacağını sanıyordum,» diye mırıldandı.

«Bu sözlere bakılırsa tekniğini zamanla geliştirme şansın da yok. Bu konuda sana en ufak bir yardımda bile bulunamam.»

«Anlıyorum, ama yine de...»

Tam o anda mutfak kapısı açıldı ve Danny içeri daldı. Çok telaşlı görünüyordu.

«Sizi rahatsız etmiyorum ya,» dedi fısıltıyla.

«İtirazın yoksa anneni cuma akşamı yemeğe götürüyorum,» dedi genç adam, kollarını göğsünde kavuşturarak.

«Oh gerçekten mi? Anne?»

Dori onu heyecanlandırmak istemiyordu. «Olabilir,» dedi kuru bir sesle.

«Ama bir aday olarak Mr. Parker için demiştin ki...»

«Lütfen bu konuyu kapatalım, Danny,» dedi genç kadın telaşla. Yüzünün yeniden kızardığını hissetti.

Gavin gömleğinin sıvalı kollarını açarken, «O halde cuma akşamı saat yedide buluşuyoruz,» dedi.

Danny'nin heyecanı o geceden sonra hiç azalmadan devam etti. Sürekli cuma gecesinden söz ediyordu. Dori onu daha önce hiç böyle görmemişti. Bu arada annesinin giysileriyle, parfümüyle, takılarıyla, ayakkabılarıyla, her şeyiyle ilgilenmeyi sürdürüyordu. Bir ara ona futbol istatistiklerini bile ezberletmeye kalktı. Bu kadarı da fazlaydı artık.

«Danny,» dedi genç kadın, çaresizlik içinde. «Mr. Parker'ın beni futbol konusunda sınava çekeceğini hiç sanmıyorum.»

«Ama bu onu etkileyebilir.»

Cuma günü akşamüstü onu anneannesine götürüp bıraktı. Ufaklık hâlâ annesini futbol konu-

sunda bilgilendirmeye çalışıyordu.

Dori saat beşe doğru eve döndü, hemen duş alıp giyindi. Uzun uzun ve özenle makyaj yaptı. Saat yedi olduğunda Gavin daha gelmemişti. Fırsattan istifade ederek tırnaklarına pembe cilâ sürdü. Saat yediyi çeyrek geçiyordu ve hâlâ görünürde yoktu. Kapı zili çaldığında tırnakları kurusun diye ellerini havada sallayarak kapıya koştu.

«Merhaba,» dedi gülümseyerek.

Gavin'in tebessümü biraz yapmacıktı. «Danny nerede?» diye sordu.

«Annemlere bıraktım.»

«Ah bu beni rahatlattı.» Parmaklarını saçlarının içinden geçirdi. Derin bir iç çekti. «Bak, bu gece işler umduğum gibi olmadı. Bir arkadaşa söz vermek zorunda kaldım. Randevuları karıştırmamam gerekiyordu ama oldu bir kere.»

«Önemli değil,» diye mırıldandı Dori. Genç adamın elleri boştu. Kırmızı güller beklememişti ama yine de...

«Senin için pek eğlenceli olacağını sanmıyorum ama istersen benimle gelebilirsin. Bir yerde bir şeyler atıştırır, oradan gideriz. Ne yazık ki yemek için vakit yok.»

«Nasıl istersen,» dedi Dori. Ön kapıyı kapatıp kilitledi. Birlikte arabaya doğru yürüdüler. Gavin ön kapıyı onun için açtı, binmesine yardım etti ve hemen direksiyonun başına geçerek motoru çalıştırdı. 'Ne romantik bir gece,' diye içinden geçirdi Dori.

Onu bir yerlerde bekleyen bir kadın vardı besbelli. Yolda bir sandviççinin önünde durdular. Gavin arabanın penceresini açarak iki hamburger ve süt söyledi. Sonra başını çevirerek tepkisini merak ediyormuş gibi dikkatle Dori'nin yüzüne baktı.

«Seni akşam yemeğine götüreceğime söz ver-

miştim,» diye mırıldandı.

«Götürdün ya.»

«Doğru en azından aç kalmayacağız.»

«Ben hayatımdan memnunum.» Sesindeki hafif alaycı ifadeyi fark edecek diye korktu birden. Nereye gideceklerini merak etmeye başlamıştı.

Garsonun getirdiği hamburgerleri yemeye başladılar. «Tadı fena değilmiş,» dedi Dori. Sözlerini pekiştirmek ister gibi onun yüzüne bakarak gülümsedi.

«İlk kez başıma geliyor bu,» dedi Gavin. «Bu gece için arkadaşıma çok önceden söz vermiştim. Nasıl olduysa unutmuşum.»

Artık duruma müdahale etmek gerekiyordu. «Bak Gavin,» diye söze başladı Dori. «Bu kadar üzülmene gerek yok. Beni eve bırakmanı istiyorum. Ayrıca hayatında bir başka kadının varlığı ikimiz için de çok iyi olur. Böylece aramızda en ufak bir sorun bile kalmaz.»

«Bir başka kadın mı? Ne kadını?»

Çok şaşırmış görünüyordu. Hamburgerin kâğıt tabağını buruşturarak az ilerdeki çöp sepetine attı. «Başka bir kadın yok ki. Seni eve bırakırsam geç kalırım. Ayrıca fazladan bir biletim var.»

«Peki, o halde gidelim.» Başka çaresi yoktu. Ayrıca bilet sözcüğü biraz güven vermişti.

«Böyle gösteriler bazen çok geç saatlere kadar sürebilir. Arada çıkamayız.»

«Önemli değil. Nasıl olsa Danny bu geceyi annemlerde geçirecek.»

«O halde mesele yok.» Parlak bir tebessümle Dori'nin yüzüne baktı. «Danny'nin dediği gibi, bir kadın olarak olağanüstüsün.»

«Böyle düşündüğüne sevindim,» diye mırıldandı Dori.

Sütlerini bitirmişlerdi. Gavin hesabı ödedi ve arabayı çalıştırarak gaza bastı. Hızla Tacoma yö-

nünde gidiyorlardı. Dori endişelenmiyor değildi ama artık geri dönmesi imkânsızdı.

Az sonra Tacoma'nın orta yerinde yüzlerce arabanın park ettiği bir yere geldiler. Gavin arabayı park yerine sokup durdurdu. Kol saatine baktı. Yerinden fırlayıp Dori'nin bulunduğu taraftaki kapıyı açtı. Genç kadını dirseğinden hafifçe tutarak inmesine yardım etti.

Tam karşılarında gri renkli muazzam büyüklükte bir bina duruyordu. Otoparkın durumuna bakılırsa içersi çok kalabalık olmalıydı. Kapının üzerinde iri harfli bir yazı vardı ama öyle acele ediyorlardı ki okuyamadı. Galiba biraz geç kalmışlardı.

İçerden bağırışlar, hatta çığlıklar geliyordu. Kesif bir sigara dumanı Dori'nin genzini yaktı. Yüzündeki hafif tebessüm tamamen kaybolmuştu. Gavin'e dönerek hayretle baktı.

«Son gösterisini seyretmek için arkadaşıma söz verdim,» dedi Gavin.

«Yani beni cuma geceleri yapılan o kavgalardan birini seyretmeye mi getirdin?»

Bölüm Dört

«Bir sorun mu var yoksa?»

Yüzünde neredeyse telaşlı bir ifade vardı. Dori, yakışıklı ve şöhretli Gavin Parker'la böyle bir gece geçireceğini doğrusu hiç ummamıştı. Hayatında hiç boks maçı seyretmemişti. Sporla genel olarak ilgilenmezdi ama boks özel olarak ilgilenmediği bir daldı. Düşünmek için vakit çok geçti.

Gavin'in peşi sıra uğultulu salona girdi. Salon tıklım tıklım doluydu. Aşağıya, ringe doğru iniyorlardı. Sadece orada birkaç boş yer vardı. Dori maçı en ince ayrıntılarına kadar seyretmek zorunda kalacağını anladı.

Genç adam onu ringe yakın oturan adamlarla tanıştırdı. Doğrusu çok saygı gösteriyorlardı ama isimlerini tek tek akılda tutmak imkânsızdı. Dori dudaklarında donmuş bir tebessüm, kulaklarında uğuldayan bir gürültüyle adamların ellerini sıktı. Ortalıkta hemen hemen hiç kadın yoktu. Oturduklarında Gavin yerine iyice yerleşti ve genç kadına küçük bir kese kâğıdı uzatarak, «Fıstık ister misin?» diye sordu.

«Hayır, teşekkür ederim,» dedi. İnsanların böyle bir gösteri seyrederken fındık fıstık yemeleri ne kadar garipti.

«Bana kızmadın ya.»

Hayır, kızmamıştı. Kızsaydı Gavin'in kendisi hakkındaki görüşlerini kanıtlamış olurdu. Kadınlarla gerçek ve doğal ilişkiler kurmak istemediği çok açıktı. Bundan korkuyor olmalıydı. Genç adamın yüzüne bakarak hafifçe gülümsedi Dori. «Ha-

yır,» dedi. «Kızmadım. Benim için çok ilginç.» Bir dahaki buluşmalarında Gavin'i operaya götürmeye karar vermişti.

Genç adam yerinden kalkarak iki sıra ötedeki bir adamın yanına gitti, heyecanlı heyecanlı bir şeyler konuşmaya başladı. Dori'nin yanında oturan adam ona doğru eğilerek, «Demek adınız Dori,» dedi.

«Evet,» diye karşılık verdi genç kadın. Hafifçe gülümsedi.

«Gavin buraya ilk kez bir kadınla birlikte geliyor.»

«Bu bana şeref veriyor doğrusu.»

«Bir süre önce güzel bir sarışınla görüntü. Hatta bizim çocuklar evlenecek diye korktular.»

«Öyle mi?» dedi Dori. Sesi biraz soğuk çıkmış, yüzündeki tebessüm donuvermişti. Bu sarışın güzel de nereden çıkmıştı şimdi? Belki de o kadınla güzel akşam yemekleri yiyor, harika şaraplar içiyordu. Kendisini ise boks maçlarına layık görüyor olmalıydı. Dehşet verici bir durumdu bu.

«Zannederim hâlâ düzenli olarak görüşüyorlar,» diye devam etti adam. «Hatta bu yüzden birkaç boks maçını kaçırdı.»

«Yani her hafta gelmiyor mu?»

«Duruma bağlı. Futbol sezonu, onu ayda bir görebiliriz ancak.»

Adam bu sözleri Gavin'i görmenin çok önemli bir şey olduğunu özellikle belirtircesine söylemişti. Gavin'in gelmekte olduğunu görünce bakışlarını ringe çevirdi.

«Fıstık istemediğine emin misin?»

«Fıstık sevmem,» dedi Dori, oldukça sert bir sesle.

«Canını sıkan bir şey mi var yoksa?»

«Yok bir şey.» Aslında vardı. Kafası sürekli o güzel sarışınla meşguldü. Bu kadın aralarındaki

hassas dengelere dayanan anlaşmayı bozabilirdi.

Dürüst olmaya karar verdi. Genç adamın kulağına doğru eğilerek, «Şu yan tarafta oturan adam senin arada sırada bir sarışınla göründüğünü söyledi ve...»

«Bu seni rahatsız mı etti yoksa?»

«Evet. Anlaşmamız açısından sakıncalı olabileceğini düşündüm.» Aslında hakkı yoktu buna. Gavin özgür bir erkekti. Fakat nedense gururu incinmişti. Danny bir başka kadının var olduğunu bilse kimbilir ne düşünürdü?

«Artık düşünme. Çünkü onu bir daha görmeyeceğim.»

Dori sesini iyice alçaltarak, «Neden?» diye sordu. «Yoksa kadıncağızın kulaklarında düğün marşı mı çalmaya başladı?

«Hayır, sadece çenesi beynine kıyasla daha çok çalışıyordu.»

Genç kadın güldü. «Böylelerinin en iyi kadın tipi olduğunu sanırdım.»

Tam o sırada salonda müthiş bir gürültü koptu. Boksörler menajer ve yardımcılarıyla birlikte ayrı ayrı kapılardan çıkmış ringe doğru yaklaşıyorlardı.

Ringin orta yerindeki sunucu yukardan indirilen mikrofonu aldı ve boksörler köşelerine geçtikten sonra konuşmaya başladı.

«Bayanlar, baylar, Tacoma, Cuma gecesi müsabakalarına hoşgeldiniz. Beyaz köşede 130 kilo ağırlığında Boom Boom Bronson.»

Müthiş bir alkış koptu. Islıklar ve çığlıklar öyle yüksekti ki Dori kulaklarını elleriyle kapamak zorunda kaldı. Boom Boom ringin ortasına sıçradı, kollarını havaya kaldırarak seyircileri selamladı. Sonra köşesine geçerek ringin iplerine tutunup sıçramaya başladı.

Sunucu, öteki boksörü, Tucker Wallace'ı tanıt-

tı. Tucker da aynı şekilde ringin ortasına gelerek seyircileri selamladı. Salon çıldırmış gibiydi. Dori'nin yanındaki adam ayağa kalkmış, iki parmağını ağzına sokarak inanılmaz yükseklikte bir sesle ıslık çalmaya başlamıştı. Dori farkında bile olmadan Gavin'in elindeki kâğıda uzanıp birkaç fıstık aldı ve hepsini birden ağzına attı.

Adamlar ringin ortasında buluştular. Hakem kısaca kuralları hatırlattı. Sonra köşelerine döndüler. Menajerler sürekli taktik veriyorlardı.

Nihayet çan çaldı ve boksörler yumruklarını kaldırarak birbirlerine yaklaştılar. Dori boks kuralları hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordu. Ama yine de heyecan vericiydi. Ringde tiyatral bir hava vardı. Tucker, Boom Boom'a bir seri yumruk indirdi. Boom Boom sarsıldı, sendeledi ama düşmedi. Dori, «Aman Tanrım!» diye bağırdı. «Yüzü kanıyor.»

Gavin hayretle genç kadının heyecandan kızarmış yüzüne baktı. Gördüklerine inanamıyormuş gibi bir hali vardı.

Maç bütün hızıyla devam ediyordu. Boom Boom toparlanmış ve rakibini hırpalamaya başlamıştı. Dori heyecandan yerinde duramıyordu. Maç tam bir saat sürdü ve Boom Boom'un hakem kararıyla ve sayı üstünlüğüyle galip ilan edilmesiyle sona erdi.

Kalabalığın arasında kalmamak için arka taraftaki bir kapıdan çıktılar. Gece yağmurlu ve serindi. Arabaya doğru yürürlerken Dori titriyordu.

Gavin ilk iş olarak havalandırmayı çalıştırdı. «Bir iki dakika içinde ısınacaksın,» dedi.

«Hava biraz daha soğursa kar yağacak.»

«Çok soğuk değil,» dedi Gavin. «İçersi çok sıcak olduğu için üşüyorsun.» Dori'nin emniyet kemerini kendi eliyle bağladı. Araba parkı çok kalabalıktı. Diğer arabaların arasından güçlükle

sıyrılıp yola koyuldular. İtiraf etmek biraz zordu ama Dori güzel bir gece geçirdiğini düşünüyordu. Maç heyecan vericiydi. Az önce genç adam onun emniyet kemerini takarken bakışları kısa bir an karşılaşmıştı. O anda Dori onunla öpüşmek istediğini düşünmüştü. Araba kentin ışıklı bulvarlarında hızla ilerliyordu. Genç kadın başını koltuğun arkalığına yaslamış dışarıyı seyrediyordu. Evet, Gavin Parker'ın arkadaşlığını seviyordu. Çok iyi anlaşıyorlardı. Bir ara trafik tıkandı. Genç adam kolunu yavaşça onun omzuna koydu.

«Isındın mı?»

Isınmıştı ama sanki sıcaklık içinden, yüreğinin derinliklerinden geliyordu. Başını salladı. Gavin genç kadının çenesine hafifçe dokunarak yüzünü yukarı kaldırdı. Kısa bir an göz göze geldiler. Sonra dudakları birleşti. Tam o sırada arkadaki araba klakson çalmaya başladı. Yol açılmıştı. Gavin arabayı hareket ettirdi.

Az sonra Dori gülümseyerek, «On üzerinden altı veriyorum,» dedi. «Hatta yedi.»

«Neye?»

«Az önceki öpüşüne.»

«İlerleme kaydettiğim için çok memnunum. Ama yine de daha yüksek bir puan bekliyordum.»

Dori güldü. Genç adam kısa bir an bakışlarını yoldan ayırarak ona baktı. «Çok zor bir kadınsın sen, Dori Robertson,» dedi.

«Seni daha önce uyarmıştım.»

Araba gittikçe hızlanıyordu. Çevre yoluna çıkmışlardı.

«Nereye gidiyoruz?»

«Bir şeyler yemeliyiz. Acıkmışsındır.»

«Hamburger yemek istemiyorum ama. Danny'yle ne zaman çıksak hamburger diye tutturur.»

«Merak etme, başka şey düşünüyorum.»

Gavin'in ne düşündüğü az sonra anlaşıldı. Toca limanına yukardan bakan muhteşem bir restoranın önünde durmuşlardı. Dori, Lobster Restoranın adını daha önce işitmiş ama hiç gitmemişti. Burada yer bulabilmek için rezervasyonun günlerce önce yapılması gerekiyordu.

«Buraya gelmeyi çok önceden planlamış olmalısın,» dedi.

Gavin arabayı park yerine sokup durdurdu. Dori kısa bir an genç adamın yüzünü inceledi. Güçlü çenesi ve geniş alnı restoranın ışıkları altında apaçık seçiliyordu.

«Heyecan insanı acıktırır. Seni bu yüzden boks maçına götürdüm.»

«Maçı sevdim.»

«Biliyorum. Yine de ayağa fırlayıp Boom Boom için tezahürat yapman beni biraz şaşırttı. Doğrusu bu kadarını beklemiyordum.»

«Çok sempatikti. Maçın başından itibaren hep onun kazanması için dua ettim. Televizyonda verilen boks maçları insanı bu kadar heyecanlandırmıyor.»

«Boom Boom'u biraz kıskandığımı itiraf etmeliyim.»

Dori güldü. Arabadan çıktılar. Restoranın girişine doğru yürürlerken genç adamın bakışlarında hayranlık dolu bir ifade görür gibi oldu.

Karides ve beyaz şarap gerçekten nefisti. Ardından birer fincan sıcak kahve içtiler.

«Bu güzel gece için sana teşekkür etmek istiyorum,» dedi Dori. «Doğrusu her şeyin bu kadar güzel olacağını ummamıştım.»

Gavin gülümseyerek baktı ona.

«Ben de çok mutluyum. Bu gecenin en iyi yanı neydi biliyor musun? İlişkimiz hakkında yeni yeni yorumlarda bulunmamız. Tartışmadan ve çok derin konulara dalmadan bir arada bulunabiliyo-

ruz. Bu durum bana huzur veriyor.»

Dori gitme zamanının yaklaştığını biliyordu. Buna rağmen garson kahveleri tazelediği zaman itiraz etmedi.

«Ne kadar zamandır yalnız yaşıyorsun?» diye sordu Gavin.

Dori bakışlarını kaçırarak, «Beş yıl oldu,» diye mırıldandı. «Bunca zamana rağmen hâlâ Brad'in artık geri dönmeyeceğine inanamıyorum. Bana gerçek dışı bir şeymiş gibi geliyor. Uzun süreli bir hastalığa yakalanmış olsaydı gerçeği kabul etmek benim için daha kolay olabilirdi. Her şey bir anda olup bitti. Bir sabah işe gitmek için evden çıktı ve bir daha dönmedi. Uğradığım şoku uzun süre atlatamadım. O gün olanları belki binlerce kez tekrar tekrar düşündüm. O sabah birlikte kahvaltı ettik. Birlikte paylaştığımız o güzel yıllar için ona teşekkür bile edemedim.»

Gavin yavaşça onun elini tuttu. «O gün ne oldu, Dori?» diye sordu. «Şey... bu konu sana acı veriyorsa keselim. İstiyorsan eğer.»

«Hayır,» diye fısıldadı Dori. «Merak etmen, öğrenmek istemen çok doğal. Çok garip bir kazaydı. Bugün bile ne olup bittiğini tam olarak bilemiyorum. Brad inşaat işleriyle uğraşıyordu. O sıralarda kentin orta yerinde yapılacak büyük bir binanın projeleriyle uğraşıyordu. İnşaat yeni başlamıştı. Üzerine yaklaşık yarım ton ağırlığında muazzam bir briket kitlesi düştü. Yığının altından çıkardıklarında çoktan ölmüştü.» Yutkundu. Boğazına bir şeyler tıkanmıştı. «O sırada üç aylık hamileydim. İşi bırakmaya hazırlanıyordum. Çocuklarımızı en iyi şekilde yetiştirmeye karar vermiştik. Bütün hayallerim yıkılmıştı. Cenaze töreninden bir hafta sonra çocuğumu düşürdüm.»

Gavin'in genç kadının elini kavrayan parmakları gerildi.

«Çok güçlü bir kadınsın. Bunca yıl tek başına yaşayabilmen büyük başarı.»

Dori başını öne eğdi. Ağlamamak için kendini sıkıyor, boyun kaslarının baskısını hissediyordu. «Bir başka seçeneğim yoktu,» diye devam etti. «Danny'ye bakmak zorundaydım. Onun dünyasına girmek, onun hem annesi hem de arkadaşı olmak gerekiyordu. Birbirimize destek olduk. Kolay olmadı bütün bunlar. Ama bir süre sonra toparlanmayı başardık. Ona gerçeği anlatmak çok zordu. Öte yandan hayat devam ediyordu. Brad'le birlikte gömülemezdik.»

«Yine de Danny yeni bir baba istediği zaman çok üzülmüş olmalısın.»

«Evet bir de başımıza bu iş çıktı.» Dori hafifçe başını öne eğip güldü. «Bu çocuk zaman zaman sanki aklını kaçırıyor.»

«Gazeteye ilan verme fikri gerçekten müthişti.»

Dori başını iki yana salladı. «Hayatımın en zor anlarını yaşattı bana,» diye söylendi. «O gece seni karşımda gördüğümde ne kadar ferahladım, anlatamam. Tek başıma kalsaydım, ne yapardım bilemiyorum.»

«Melissa'ya bir elbise alması için yardım edersen bana olan borcunu ödemiş olursun.»

«Elimden geleni yaparım.»

Kısa bir sessizlik oldu. Gavin'in yüzü asılmıştı. Bir şeye sinirlenmiş gibiydi. Kahvesini bir yudumda bitirdi ve iskemlesini biraz sertçe çekerek ayağa kalktı.

«Siz kadınlar istediğinizi elde etmenin yolunu çok iyi biliyorsunuz, öyle değil mi?»

Dori biraz şaşırmıştı. Bu ani saldırıyı hak edecek bir şey yapmamıştı. Gavin Parker'm bu ani tavır değişikliklerine alışması gerektiğini düşündü o an. En azından ilgilenmiyormuş gibi görünmeliydi.

Az sonra arabanın yanındaydılar. Genç adam kapıyı açarken, «Seni buraya kalbini kırmak için getirmediğimi bilmeni isterim,» diye mırıldandı, üzgün bir ses tonuyla.

Özür diliyordu. 'Gavin Parker'a uygun bir özür dileme tarzı,' diye düşündü Dori. Yine de genç adamın yüzüne bakarken gözlerinde şaşkınlık okunuyordu.

«Önemli değil,» diye mırıldandı. «Seni çok iyi anlıyorum.» Gavin sürücü yerine geçerek arabayı çalıştırdı. Hareket ettiler. Bütün dikkatini yola yöneltmişti.

'Seattle'a dönüyoruz,' diye içinden geçirdi Dori. Hafifçe içini çekti. Başını koltuğun arkalığına yasladı. Caddenin ışıkları gözlerinin önünden hızla kayıp geçiyorlardı. Şarabı biraz fazla kaçırmıştı galiba. Gözlerini yumdu. Önünde upuzun ve yorucu bir hafta vardı. Çok yorgun hissediyordu kendini. Kafasının içi karmakarışık düşüncelerle doluydu. Araba durunca gözlerini açtı. Evin önüne gelmişlerdi.

«Sana tekrar teşekkür ederim, Gavin,» dedi. «Gerçekten çok güzel bir geceydi.»

«Ben de sana teşekkür ederim,» dedi genç adam. Sesinde rahatlık ve pişmanlık karışımı o garip ifade vardı yine. Arabadan çıkıp onun inmesine yardım etti. Onu kahve içmeye davet etse miydi acaba? Ama ya bu daveti yanlış anlarsa? Arabanın motorunu durdurduğuna göre böyle bir daveti bekliyor da olabilirdi. Bu güzel gecenin sona ermesi Dori'de düş kırıklığına benzer duygular uyandırıyordu.

Ön kapıya yürürlerken Gavin onu dirseğinden hafifçe tutuyordu. Dori, Brad'i uzun uzadıya anlatmış ama o eski karısından tek kelime olsun söz etmemişti. Kapının önünde çantasını açıp anahtarını çıkardı. Bir şeyler söylemesi gerekiyor-

du ama ne diyebilirdi?

Elinde anahtar, bir süre kımıldamadan durdu. Sonra bakışlarını genç adamın yüzüne çevirerek, «Tekrar teşekkürler,» diye mırıldandı. Öpülmek istemiyordu ama eğer Gavin böyle bir şey yapacak olursa itiraz etmeyeceğini çok iyi biliyordu. Onunla öpüşmek çok hoş bir duyguydu. Hatta daha da ötede, heyecan vericiydi. Dudaklarının tadını hâlâ algılıyor gibiydi. Neler oluyordu? Bu garip düşünceleri uzaklaştırmak ister gibi elini alnından geçirdi. Kafasının içi gerçekten karmakarışıktı ve şarabı fazla kaçırdığı kesindi. Onu öpüşmeye zorlayamazdı ya. Oh hayır, böyle bir şey yapamazdı.

Gavin ona iyice yaklaşmıştı. Vücutları neredeyse birbirine değiyordu. Dori nasıl olduğunu anlamadan kendisini onun kollarında buldu. Vücudu kaskatı kesilmişti. Genç adamın parmakları yavaşça çenesini okşadı. Karanlığın içinde göz göze geldiler. Dori içinin titrediğini hissetti. Öpüşeceklerdi. Ama hiçbir şey olmadı. İlk hareketin ondan gelmesi gerekiyordu. Hayır bu oyuna daha fazla devam edemeyecekti çünkü gerilime dayanamıyordu.

Bakışlarını kaçırarak, «İyi geceler,» dedi yumuşak bir sesle.

«İyi geceler Dori.» İkisi de hiç kımıldamamışlardı. «Pazar günü öğle üzeri Danny'yi almaya gelirim,» diye ekledi genç adam.

«İyi.»

«Melissa'yı da getiririm.» Dori farkında olmadan diliyle dudaklarını ıslattı. İlk hareket ondan gelmeliydi.

Genç adam kollarını yavaşça çekerek bir adım geriledi. «O halde pazar günü buluşuyoruz.»

«Evet, pazar günü.» Genç adam birkaç basamak merdivenden inerken, «İyi geceler, Gavin,» diye

seslendi.

«İyi geceler.» Çok doğal bir ses tonuyla söylemişti bu sözleri. Dori anahtarı hemen kilide sokup çevirdi. Kapıyı açıp içeri girdi ve ardına bakmadan kapattı. Kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Sinirleri altüst olmuştu. Onu öpmemişti. Öpüşmek istememişti. Ama bakışlarındaki o ifade...

Ertesi sabah ön kapı müthiş bir gürültüyle çarpılarak kapandı ve Danny top gibi içeri daldı.

«Merhaba anne! Nasıl gitti. Futbol konusunda sana öğrettiklerimi Mr. Parker'la tartıştın mı? Seni öptü mü? Öpmeye çalıştı mı? Ona izin verdin, değil mi anne?»

Dori üzerinde bornoz olduğu halde mutfak masasının başına oturmuş, ayaklarını karşıdaki sandalyeye uzatmıştı.

Elindeki sabah gazetesini katlayıp masanın üzerine bıraktı, oğlunu kucakladı.

«Büyükannen gelmedi mi?»

«Garden Club'e gitti. Seninle daha sonra konuşacakmış. Haber vermemi istedi.» Bunları söyledikten sonra sandalyenin üzerine ata biner gibi oturdu.

«Nasıl gitti?»

«Güzel.»

«Nasıl güzel? Hiçbir şey olmadı mı yani?» Sesi düş kırıklığını yansıtıyordu.

«Ne olacaktı ki?»Dori gülmemek için kendisini zor tutuyordu. «Bak canım,» dedi. «Bu sıradan bir randevuydu. Daha ilk kez çıkıyoruz. Biliyorsun böyle şeyler zaman istiyor.»

«Ne kadar zaman? Christmas'a kadar yeni bir babam olsun istiyorum.»

«Dinle beni, Danny. Seninle konuşmak istediğim önemli bir konu var. Sana nasıl bisiklet aldığımızı hatırlıyor musun? Her yeri dolaşmış ve en

iyisini bulmaya çalışmıştık. Oysa bu kez söz konusu olan bisiklet değil bir insan. Dolayısıyla çok daha dikkatli olmamız gerekiyor.»

«Anlıyorum ama yine de bisikleti almamız bir gün sürmüştü. Bence Mr. Parker, kusursuz, mükemmel bir baba olabilir.» Kollarını sandalyenin arkalığına yaslayarak çenesini ellerine dayadı. «Ondan çok hoşlanıyorum,» dedi. İnatçı ve kararlı bir tavırla söylemişti bu sözleri.

«Ben de hoşlanıyorum ondan,» dedi Dori. «Ama bu onunla evlenmeye hazır olduğum anlamına gelmiyor. Ne demek istediğimi anlayabiliyor musun?»

Danny dudaklarını büzdü.

«Dün gece çok güzeldin.»

«Teşekkür ederim.»

«Mr. Parker ne kadar güzel olduğunu anladı mı acaba?»

«Herhalde anlamıştır.» Dori kısa bir an düşündü. Parker gibi bir adam yeni bir elbiseye ya da pahalı bir parfüme önem vermezdi.

«Dün gece neler yaptığımızı öğrenmek istemiyor musun yoksa?»

«Anlatsana,» dedi Danny. Gözleri parlamıştı.

«Önce bir yere gidip çok güzel hamburgerler yedik.»

«Mükemmel fikir!»

«Dahası var. Hamburgerciden çıkıp boks maçına gittik. Salon çok kalabalıktı. Maç Tacoma'daki o büyük salonda yapılıyordu.»

Oğlan mest olmuştu. Dori sunucunun ses tonunu taklit etmeye çalışarak maçı uzun uzadıya anlattı. Sonunda Danny, «Ne güzel eğlenmişsiniz,» dedi. Derken yüzünde endişeli bir ifade belirdi.

«Sana bir şey sormak istiyorum, anne. Bigudilerle yatağa girdiğini Mr. Parker bilmiyor, değil mi?»

Dori şaşırmıştı. Ama hiç bozuntuya vermeden, «Hayır, canım,» dedi, «Bilmiyor. Ayrıca bu konuyu kapatalım istersen.»

«Peki, kapatalım.»

«Gavin pazar günü öğle üzeri hazır olmanı istiyor. Seni futbol maçına götürmek için buraya gelecek.»

Danny'nin gözler irileşmişti. «Yaşasın!» diye bağırdı. «Oyuncularla da tanışabilecek miyim?»

«O kadarını bilemem artık. Ama sakın ondan böyle şeyler isteme. Tamam mı? Ayıp olur.»

«İstemem, anne. Söz veriyorum.»

Pazar sabahı Danny saatler öncesinden hazırlanmıştı. Oturma odasının penceresinden dışarı bakıyor, biraz sinirli görünüyordu. Gavin'in arabası evin önünde tam zamanında durdu. Danny büyük bir sevinçle yerinden fırladı, kapıyı açmaya koştu.

Dori de oğlunun peşinden gitti. Dışarda tam bir sonbahar serinliği vardı. Melissa ve Gavin Audi'den çıkıyorlardı. Melissa ve Danny kucaklaştılar. Dori kapıda kollarını kavuşturmuş gülümseyerek onları seyrediyordu. Çocuklar birbirlerine zafer işareti yaptıklarında Gavin, Dori'ye yaklaşarak, «Ne yapıyor bunlar?» diye sordu.

«Galiba anlaşmamızı kutluyorlar.»

«Oh, evet, anlıyorum.»

Gavin hafifçe kaşlarını çattı. Birlikte eve girdiler. Dori genç adama yaklaşarak, «Bugün canın istemiyorsa bir başka zaman birlikte olabiliriz,» dedi. Nasıl olsa Danny'yi oyalayacak bir şeyler bulabilirdi. Anlaşmaya vardılar diye Gavin'in istemediği şeyleri yapmak zorunda kalmasına tahammül edemezdi. Bugün yalnız kalmak ya da bir başka yere gitmek istiyorsa çaresini bulabilirlerdi. En azından Dori çocukları alıp sinemaya gidebilirdi. Tam bunu önermek üzereydi ki Danny

ile Melissa içeri girdiler.

«Merhaba, Mr. Parker. Arkadaşlarıma beni maça götüreceğinizi söyledim. Çok heyecanlandılar. Kulaklarına inanamadılar.»

Gavin onu görünce hafifçe gülümsemişti. «Merhaba, Danny,» dedi sıcak bir tavırla.

«Annem bizim için yiyecek paketi hazırladı.»

«Mükemmel bir annen var.»

Bu sözleri söylerken başını kaldırıp Dori'nin gözlerinin içine baktı. Genç kadın hafifçe gülümsedi ona. Yanılmamıştı. Gavin Parker'ın canı sıkılıyordu.

«Mükemmeldir,» diye karşılık verdi Danny. Çok mutlu görünüyordu. «Annem mükemmel bir aşçıdır,» diye ekledi. «Dünyanın gelmiş geçmiş en iyi aşçısıdır.»

Durum kötüye gidiyordu. Dori oğluna sert sert bakarak, «Danny, lütfen yeter,» diye uyardı. Danny oralı olmadı. Melissa'ya dönerek, «Çukulatalı pasta sever misin?» diye sordu. «Annem dün pişirdi.»

«Bayılırım,» dedi küçük kız. Danny'yle birlikte mutfağa gittiler.

Dori bakışlarını Gavin'in yüzüne çevirdi.

«Bizimle birlikte olmak zorunda değilsin. Onları sinemaya götürebilirim. Ya da başka bir şey yaparız. Pek iyi görünmüyorsun bugün.»

«Haklısın.» Ellerini pantolon ceplerine soktu ve uzun adımlarla odanın içinde yürümeye başladı.

«Neyin var?»

«Şu kadınlar.»

Mutfaktan çocukların neşeli sesleri geliyordu. Melissa'dan söz ediyor olamazdı.

«Neden çoğul kullanıyorsun?» diye sordu. Tam o anda Melissa'nın sesi duyuldu. «Hayatımda yediğim en güzel pasta,» diye bağırmıştı.

Dori başını iki yana sallayarak güldü.

«Yoksa çocukların bu kadar neşeli olmaları canını mı sıkıyor?»

«Hayır, sanmam.» Bir süre karar veremiyormuş gibi sustu. Sonra başını kaldırarak, «Dün gece Melissa'yla tartıştık,» dedi. «Benimle konuşmuyor. Düşünüyorum da onu ancak sen yumuşatabilirsin gibi geliyor bana.»

«Tabii, memnuniyetle.»

Kısa bir sessizlik oldu. Gavin bir şey söylemesini bekliyor gibiydi. Sessizlik uzayınca, «Hangi konuda tartıştığımızı merak etmiyor musun?» diye sordu.

«Merak etmiyorum çünkü biliyorum,» diye karşılık verdi Dori.

«Öyle mi?»

«Evet.»

«Neyi bildiğini bana söyler misin, lütfen.»

Dori ağır adımlarla gülümseyerek ona doğru yürüdü. İyice yaklaştı ve gözlerinin içine baktı.

«Bir dahaki sefere kadınlarla çıkarken daha dikkatli olmalısın,» dedi. Genç adamın omzundan uzun bir sarı saç teli alarak yüzüne doğru kaldırdı.

CLONDIKE

Bölüm Beş

Gavin sinirli bir tavırla, «Benim hatam değildi,» dedi. «Lainey'yi davet etmedim. Birden çıkıp geldi.»

Dori tek kaşını kaldırarak dikkatle genç adamın yüzüne baktı. Kadını suçlaması doğrusu çok tuhaftı. «Yine de onu gördüğün için sevinmiş olmalısın,» diye mırıldandı, «Davet etmemiş olmana rağmen.»

Gavin asabi bir tavırla elini alnına götürdü. «Eminim şimdi on beş dakika süren bir konferans çekeceksin.»

Dori gidip kanepenin koluna oturdu, kollarını göğsünde kavuşturarak, «Sana konferans çekmeye niyetim yok,» dedi. «Ayrıca olanları çok iyi tahmin edebiliyorum.»

«Elbette. O muhteşem sarışın birden çıkıp geliyor ve...» Lafın sonunu getiremedi.

Genç adam çaresiz bir tavırla ellerini iki yana açarak, «Pekâlâ, haklısın,» dedi. «Kabul ediyorum ama sadece bir saatliğine gitmiştim ve Melissa çok kötü bir şey yapmışım gibi davrandı bana.» Bir an durup dikkatle Dori'nin yüzüne baktı.

«Bana çok mu kızıyorsun?»

«Hayır, hiç kızmıyorum.»

«Tanrıya şükür. Ben de aramızdaki anlaşmanın evlilikten de beter olduğunu düşünmeye başlamıştım.» Yüksek sesle güldü. «Melissa'nın bana yaptıklarını annesi yapmamıştır.»

«Bir şey sorabilir miyim. Gavin?»

«Elbette.»

«Çenesi kafasından daha çok çalışan kadınlardan söz etmiştin. Şu Lainey de onlardan biri mi?»

«Evet, öyle sayılır.»

«Hem böyle düşünüyorsun hem de onunla çıkabiliyorsun.»

Gavin arkasından ne geleceğini merak ediyormuş gibi gözlerini kırpıştırarak baktı. «Ne var bunda?» diye mırıldandı.

«Böyle bir şeyi nasıl yapabildiğini merak ediyorum sadece.»

«Benden şu ya da bu biçimde intikam alacağını biliyordum, Dori.»

İtiraf etmek zordu ama çok eğleniyordu. Onunla göz göze gelmemek için bakışlarını kaçırdı. Hafifçe gülümsedi. Besbelli ki Gavin kendisine bu konuda çok kızıyordu. Sarışın bombaya olan zaafından ötürü biraz utanç duyuyor gibiydi. Bu durum Dori'yi biraz keyiflendirmiyor değildi ama yine de fazlaca üstüne varmasa iyi ederdi.

«Üzülmene gerek yok,» dedi anlayışlı bir tavırla. «Bazı kusurlarını görmezlikten gelebilirim. Benim için çok kolay, çünkü benim de bazı kusurlarım var.»

Genç adamın yüzünde acı bir tebessüm belirmişti. «Melissa'yı hiç bu kadar sinirli görmemiştim,» diye mırıldandı.

«Üzülme, onunla konuşurum.»

«Ne söylemeyi düşünüyorsun?» Seninde endişe dolu bir ifade vardı.

«Şu anda bilemiyorum. Düşüneceğim.»

«Ben ne yapacağımı çok iyi biliyorum.»

«Ne?»

Gavin mutfağa doğru seslendi. «Danny, hazır mısın?» Çocuk daha karşılık vermeden Dori'ye yaklaşıp onu kucaklayıverdi. Genç kadın ne yapacağını şaşırmıştı. Vücudunu saran güçlü kollardan kurtulmaya çalıştıysa da başaramadı.

«Hazırım, Mr. Parker.»

Danny arkasında Melissa olduğu halde içeri girdi ve Gavin tam o anda Dori'yi öpmeye başladı. Baş döndürücü bir öpüşmeydi bu. Genç kadının kolları içgüdüsel bir itilimle onun ensesine doğru uzandı.

Kendine hâkim olmaya çalıştı Dori. Başını geriye çekerek, «Gavin,» diye fısıldadı. Bir an kendini kaybetmişti. Genç adam yüzünde muzip bir ifadeyle gülümseyerek baktı ona.

«Danny ve ben saat beşte burada oluruz. İstersen hep birlikte akşam yemeğine gidebiliriz.»

Dori başım salladı. Kalabalık bir sokağın orta yerinde çırılçıplak dolaşıyormuş gibiydi. Yan gözle çocuklara baktı. Biraz şaşkın ama çok mutlu, hatta gururlu görünüyorlardı.

«O halde saat beşte görüşmek üzere,» dedi Gavin kapıya doğru yürürken.

«Hoşçakal, anne.»

«Güle güle canım, iyi bir gün geçirmeni dilerim.»

«Melissa'ya iyi bak.»

Gavin'in peşi sıra koşan oğlunun ardından baktı Dori. Ne kadar da mutlu görünüyordu.

Dış kapı kapandığında Melissa kanepeye oturmuş, bakışlarını Dori'ye çevirmişti.

«Babam sana ondan söz etti, değil mi?»

«Lainey'den mi? Elbette.»

«Ona kızmadın mı?» Çok meraklı görünüyordu. Dirseklerini dizlerine dayamış, yüzünü avuçlarının arasına almış dikkatle Dori'yi süzüyordu. «Hayal kırıklığına uğrayacağım sanmıştım. Çünkü ben çok üzüldüm. Babam nasıl bu kadar anlayışsız olabiliyor, şaşıyorum. Miss Boyaküpü dün gece öyle canımı sıktı ki az kalsın onu kapı dışarı edecektim.»

Dori yüzünde ciddi bir ifadeyle kızın yanına

oturdu. «Baban yetişkin bir insan, Melissa. Onun işine karışmaya hakkımız yok.»

«Ama...» Küçük kız şaşırmıştı. «Sizin de çok kızdığınızı sanıyordum. Çünkü o kadınla birlikte olmamalı.»

Dori kolunu kızın omzuna koydu. «Baban kendisine bizim kızdığımızdan daha çok kızıyor,» dedi. «Bir insanı seviyorsak zaaflarıyla birlikte sevmeliyiz.»

«Babamı seviyor musun?»

Dori bir an ne söyleyeceğini bilemedi. «Şey, sevgiden ne anladığına bağlı. Biliyorsun sevginin çeşitleri var.»

«Bana kalırsa o sana âşık olmaya başladı. Çünkü senden pek az söz ediyor. Bu bence önemli bir belirti.»

Genç kadın hafifçe gülümsedi. Gavin'in kendisinden pek söz etmemesi biraz üzücüydü. Fazla bir şey beklemeye hakkı yoktu. Gavin'le geçici bir anlaşma yapmışlardı. Anlaşmanın sebebi Danny'nin baba özleminin dayanılmaz boyutlara ulaşmasından ibaretti. Bunun karşılığında Gavin'in kızıyla ilgilenmesi gerekiyordu.

«Bugün ne yapalım, Melissa?»

«Bilmem ki. Sen ne istersen.»

«Biraz alışveriş yapmam gerekiyor. Ama sıkılacaksan başka şey yaparız.»

«Ne almayı düşünüyorsun?»

«Northgage meydanında durup The Bon'dan parfüm almayı düşünüyorum. Bana yardım etmelisin, çünkü babanın ne tür parfümden hoşlandığını bilmiyorum.»

«Elbette. Memnuniyetle.»

Yaklaşık iki saat sonra Dori planını başarıyla uygulamıştı. Melissa'ya bir sürü makyaj malzemesi, yeni bir elbise ve bir çift ayakkabı almışlardı. Eve döndüklerinde hemen Dori'nin yatak oda-

sına geçerek yeni giysilerini giydi. Hayatında ilk kez makyaj malzemesine ve daha kadınca giysilere sahip olmuştu.

Az sonra odadan çıktı. Pembe elbisesi çok yakışmıştı. İlk kez yüksek topuklu ayakkabı ve naylon çorap giyiyordu.

«Yakıştı mı?» diye sordu merakla.

«Mükemmel,» diye karşılık verdi Dori. Gerçekten de küçük kız çok değişik, çok tatlı görünüyordu. Onun ellerini tutarak yumuşak bir sesle, «Oh Melissa, ne kadar güzelsin,» dedi.

«Sahi mi?»

Dori kızı elinden tutarak banyoya götürdü. Boy aynasına yaklaştılar. Melissa bir süre aynadaki görüntüsünü seyretti. «Çok ama çok teşekkür ederim,» dedi. Sonra heyecanla Dori'nin yüzüne baktı.

«Benim annem olsana. Lütfen, çok istiyorum.»

Dori de heyecanlanmıştı. «Senin gibi bir kızım olsaydı kendimi çok şanslı sayardım,» dedi. Kıza yavaşça arkasını döndü. Ama Melissa koşup önüne geçti.

«Ya babam Lainey'yle evlenirse. Düşünebiliyormusun? Herkes benimle alay eder. Oysa ben düzenli ve normal bir aile hayatı istiyorum. Sahici bir aile istiyorum.»

Dori ellerini sinirli sinirli ovuşturarak bakışlarını kaçırdı. Bir yandan da gülümsemeye çalışıyordu. «Lainey'yle evlenirse başıma gelecekleri çok iyi biliyorum,» diye devam etti. Melissa. «O kadın beni yirmi dokuz yaşıma gelinceye kadar yatılı okulda tutar. Düşünebiliyor musun, ne feci! Babam onunla evlenirse ne yaparım bilemiyorum.»

«Babanın kimseyle evlenmeye niyeti yok,» dedi Dori. «Hoşlanmadığın biriyle asla evlenmez.»

«Evlenir.»

Dori derhal konuyu değiştirerek onu elmalı kek yapmaya ikna etti. Az sonra kekin nefis koku-

su evin içine yayılmıştı. Danny ön kapıyı tekmelemeye başladığında saat beşe geliyordu.

«Bizim takım kazandı, anne! Hem de 6-1.»

«Çok eğlenmiş gibi bir halin var.»

«Evet, Mr. Parker bana sandviç, coca-cola ve fıstık ısmarladı.»

«Hazırladığım yiyecek paketi ne oldu peki?»

«Onu yemedik. Mr. Parker maç sırasında eğlencelik yemenin daha neşeli olduğunu söyledi.»

Dori biraz bozulmuştu. Hafifçe gülümseyerek Gavin'in yüzüne baktı. Genç adam bakışlarını kaçırdı.

«Artık gelebilir miyim?»

Melissa yatak odasından sesleniyordu. «Ah, nasıl da unuttum,» dedi Dori. «Siz ikiniz, hemen şu kanepeye oturun. Melissa'yla size bir sürpriz hazırladık.»

Gavin'le Danny kanepeye oturdular. «Gelebilirsin!» diye seslendi Dori. Yatak odasının kapısı açıldı ve pembe elbisesi, yüzünde genç kız makyajıyla Melissa göründü.

«Hey, gerçek bir kıza benzemişsin,» dedi Danny, hayretle bakarak. Bu durumdan pek hoşlanmadığı sesinden belli oluyordu.

Dori, Gavin'in yüzünü inceliyordu. Genç adamın gözlerinin parladığını, yüzüne tatlı bir tebessümün yayıldığını görünce rahatladı.

«Bu benim kızım olamaz,» dedi şakacı bir tavırla. «Bu benim kızım mı? Yani Melissa Jane Parker mı?»

Melissa gülmeye başladı. «Elbette baba. Başka kim olabilir?»

Gavin inanmıyormuş gibi çenesini parmaklarıyla tutup başını biraz yana eğerek kızını tepeden tırnağa süzdü. «Bu kadar güzel bir kızım olduğunu bilmiyordum doğrusu,» dedi.

«Size bir sürprizimiz daha var. Bir şey yemek

ister misiniz?»

Dori hemen mutfağa koşup elmalı pastayı getirdi. «Bunu ben yaptım,» dedi Melissa, gururla.

O gece Dori uzun süre uyuyamadı. Yatağına uzanıp ellerini ensesinde kenetleyerek uzun uzun düşündü. Güzel bir gün geçirmişlerdi. Uzun süredir ilk kez daha doğurmadan düşürdüğü bebeğini düşündü. Kız doğuracağına nasıl da inanmıştı. Melissa gibi bir kızı olsun isterdi. Onunla birlikte geçirdiği saatler boyunca çok mutlu hissetmişti kendini.

Danny de güzel bir gün geçirmişti. Gavin ve Melissa gittikten sonra uzun uzun maçı anlatmıştı. Her şey inanılmayacak kadar güzeldi. Başlangıçta Gavin'le vardıkları anlaşma ona biraz kuşkulu görünmüştü. Ama şimdi bütün kuşku bulutları dağılmış gibiydi. Uzun süredir ilk kez mutluydu.

Ertesi sabah büroya girdiğinde masasının başında çalışmakta olan Sandy başını kaldırıp ona baktı.

«Günaydın,» dedi Dori. Her zamanki gibi masasının başına geçip oturdu. Sandy bir süre yanıt vermedi. Bakışlarında merak dolu bir ifade vardı. Dikkatle genç kadının yüzüne bakıyordu.

«Neyin var? Çok mu garip görünüyorum?»

«Sen de bir değişiklik var.»

«Ne gibi?»

«Cuma gecesi o futbol kahramanıyla birlikte çıktın, değil mi?»

«Evet. İnanmayacaksın ama birlikte boks maçına gittik.»

«Olmaz.»

«İster inan ister inanma. Önce bir sandviççiye uğrayıp hamburger yedik, sonra doğruca maça gittik.»

Arkasına yaslanarak kollarını göğsünde kavuş-

turdu. Arkadaşının yüzündeki şaşkınlığı gülümseyerek izliyordu.

«Çok mutlu görünüyorsun,» dedi Sandy. «Güzel vakit geçirmiş olmalısın.»

«Güzel de ne kelime, harikaydı.» Dosyalardan birini önüne çekti.

Sandy hiç kımıldamadı. Bakışları sorularla doluydu.

«Öyle diyorsan öyledir. Ne yaptığını biliyorsun herhalde. Bu meşhur futbolcular insanın gözlerini kör eder.»

Saat tam on birde telefon çaldı. Genellikle telefonları Sandy açardı. Ama o sırada masasından uzakta olduğu için Dori uzanıp ahizeyi aldı.

«Buyurun,» dedi her zamanki sesiyle.

«Dori?»

«Gavin... Merhaba.»

«Öğle tatili kaçta başlıyor.»

«Tam on ikide. Bir şey mi oldu yoksa?»

«Yo hayır. Sadece konuşmak istedim.»

Bir saat sonra Union Gölü yakınlarında bir deniz ürünleri lokantasında buluştular. Gavin, Dori'den önce gelmiş, geniş pencerenin önündeki masaya oturmuştu.

«Çok hoş bir sürpriz,» dedi Dori, gülümseyerek.

«Evet... şey, bu lokantayı çok severim.»

Bir süre havadan sudan konuştular. Yemeklerini yerlerken Dori'nin kafası sürekli meşguldü. Bu buluşmanın sebebi ne olabilirdi.

Bir ara genç adam başını kaldırarak, «Melissa dün çok eğlendi,» dedi.

«Ben de çok memnundum. Çok tatlı bir kızın var, Gavin.»

«Danny de öyle. Birlikte çok güzel vakit geçirdik.»

«Danny neler yaptığınızı uzun uzun anlattı.»

Genç adamın yüzünde derin, düşünceli bir ifade vardı. «Bir sorun var galiba,» dedi Dori.

«Evet. Melissa'ya annelik etme konusunda farkında olmadan biraz ileri gittin galiba. Dün gece beni çok kızdırdı. Önce Danny, şimdi de Melissa.»

Dori hafifçe kızardığım hissetti. Olanları gözünün önüne getirebiliyordu. Melissa kendisinin ne kadar iyi bir anne ve eş olacağı konusunda babasını ikna etmeye çalışmış olmalıydı.

«Yeni bir sorunla karşılaşabileceğimizi düşünmüştüm,» diye mırıldandı.

«Eminim düşünmüşsündür,» diye karşılık verdi genç adam. Sitem ediyor gibiydi. Dori biraz sinirlendi. «Anlaşmamızın çok iyi işlediğini de düşündüm,» dedi. «Bir sorun varsa bu senin sorunun olmalı, Gavin Parker. Melissa'yla dün konuştum. O çocuğun kalbi sevgi dolu ama bu sevgiyi kime yönelteceğini bilemiyor.» Birden sustu. Derin bir nefes aldı. Bu şekilde konuşmanın yararı yoktu. «Senin için çok üzülüyorum,» dedi, «Neyin gerçek neyin sahte olduğunu ayırt edemiyorsun. Gerçek duygulardan korkuyorsun. Kalbinin her zaman granit gibi katı ve sert olmasını istiyorsun.»

«Kendini, beni bu durumdan kurtaracak kadın olarak görüyorsun galiba.»

Dori bu sözleri duymazlıktan geldi. «Melissa'nın iyiliği için bazı şeyler yapmak, biraz değişmek zorundasın,» diye devam etti. «Bana gelince, bu ilişkinin dışında kalmak istiyorum.»

Bu sözler üzerine derin bir sessizlik oldu. Genç adamın bakışları Kuzey Denizi kadar soğuk ve karanlıktı.

«Yani anlaşmamızı geçersiz mi sayıyorsun?»

«Erkekleri anlamak bazen çok zor,» diye mırıldandı genç kadın. Alaycı bir tebessümle ona bakarak ayağa kalktı. «Güzel bir yemekti,» dedi.

«Çok tatlı bir kızın var, Gavin. Oğlumla yakından ilgilendiğin için sana ayrıca teşekkür ederim.»

«Hey, ne yapıyorsun sen? Otursana yerine. İki yetişkin insan gibi tartışamayacak mıyız?»

Bakışlarında öfke dolu bir ifade vardı. Dori hâlâ ayakta duruyordu. Onu böyle çaresiz bir durumda bırakıp gitmek istemezdi ama başka çaresi yoktu.

«Beni affet, Gavin,» dedi. «Gerçekten özür dilerim. Böyle bir anlaşmayı sonuna kadar götürmemiz mümkün değil. Çok farklı yapıda insanlarız biz.»

«Hiç de değil! Farklı olduğumuza inanmıyorum.» Neredeyse bağırarak söylemişti bu sözleri.

«Biraz yavaş olsana,» dedi Dori. «İnsanlar kavga ettiğimizi sanacaklar.»

«Melissa'nın annesi bu sabah telefon etti.» Bu sözleri söylerken dehşetli üzgün, hatta umutsuzluk içinde görünüyordu. Karısının adını ilk kez ağzına alıyordu. Dori kalbinin hızlı hızlı çarpmakta olduğunu fark etti. Genç adamın yüzündeki ifade dehşet vericiydi. Sandalyeyi çekerek yavaşça oturdu. Bakışlarını onun gözlerine çevirdi.

«Pek hoş bir konuşma değildi benim için. Birisiyle konuşma ihtiyacı içindeydim. Senin canını sıktığım için özür dilerim.»

«Ne oldu?»

«Her zamanki şey. Deirdre New York'ta yaşıyor ve şu anda üçüncü ya da dördüncü kocasından boşanmaya çalışıyor. Ve... Melissa'yı yanına istiyor.»

Dori nefesini tuttu. Bu kadın hakkında o ana kadar hiçbir şey bilmiyordu. Adını bile ilk kez işitiyordu.

«Onu yanına alabilir mi?»

Gavin'in yüzünde acı bir tebessüm belirdi. «Bi-

raz zor. Ama elinden geleni yapacaktır. Ne zaman boşansa böyle yapar. Suçluluk duyuyor herhalde. Bir süre için de olsa annelik oynamak istiyor.»

«Melissa, Deirdre hakkında ne düşünüyor? Annesiyle düzenli olarak görüşüyor mu?» Bu soruyu sorar sormaz pişman oldu Dori. Onu bu tür özel ilişkileri açıklamaya zorlamamalıydı. Ama o küçük kızın zor durumda kalmasına gönlü razı olamazdı.

«Her yaz bir ay onunla birlikte kalır. Geçen yıl döndükten sonra tam üç kere bana telefon edip annesinin eve dönmesine izin vermemi istedi. Aslına bakarsan Deirdre, Melissa'yı başından atabildiği için hayatından memnun. Aralarında ne geçti bilmiyorum ama Melissa geçenlerde artık onun yanına gitmek istemediğini söyledi.»

«Anlıyorum. Ama mahkeme çocuğun taleplerini dikkate alamayabilir.»

«Biliyorum,» dedi Gavin. Başını hafifçe öne eğdi. «Camm çok sıkılıyor. Biriyle paylaşmak istedim. Melissa'yla ben daha önce de böyle şeylerle karşılaştık. Şimdi Deirdre'nin yeni bir komplosuyla yüz yüzeyiz. Ne yapacağımı bilemiyorum. Sinirlerim iyice yıprandı.» Elini uzatarak genç kadının elini tuttu. «Az önce seni kırdığım için özür dilerim.»

«Önemli değil.»

İlk kez Gavin Parker'a ulaşabilmişti ve şimdi çok tehlikeli bir noktada bulunduklarını hissediyordu. Genç adam o ana kadar gerçek duygularını ve sorunlarını gizlemeyi başarmıştı. Ne kadar aksini iddia etse de sürekli Gavin Parker'ı düşünmekten alıkoyamıyordu kendini. Gavin gittikçe onun düşüncelerine hâkim oluyordu. Ve Dori zaman zaman ister istemez hep birlikte yaşadıklarını hayal ediyordu.

«Bana Brad'den söz ettiğin o gece, Deirdre'den

bahsetmeyişim garibine gitmiş olmalı.»

Bu sözler Dori'yi biraz memnun etti. Genç adamın kendisine güvenmeye başladığını düşünüyordu. Önemli olan buydu, yoksa Deirdre ile aralarında geçenler Dori'yi doğrudan ilgilendirmiyordu. İlk kez yaşadığı derin acılardan söz ediyordu Gavin. «Evliliğini merak etmiyorum,» diye mırıldandı. «Bana anlatmak zorunda değilsin.»

«Benim için çok zor.» Elindeki su bardağını kısa bir an kıracakmış gibi sıktı. «Nereden başlayacağımı da bilemiyorum,» dedi. «Evlendiğimizde çok gençtik. İkimiz de, neredeyse çocuk denecek yaştaydık. Okulun son yılıydı. O zamanlar dünyaya tepeden bakıyordum. Deirdre çok zengin bir ailenin kızıydı. Onu çok şımartmışlardı, özellikle babası. Babasını severdim. Müthiş bir adamdı. Kızını gerçekten severdi. Çok düşkündü ona. Deirdre bir gün hamile olduğunu söyledi. Çocuğun babası bendim. Hemen evlenme teklifi ettim. Evlenmeseydik çocuğu aldıracaktı. Bunu istemedim. Evlenirken birbirimizden beklediğimiz fazla bir şey yoktu. Yine de kendimi mutlu hissediyordum. Baba olma fikri çok değişik bir duyguydu.» Sustu ve bakışlarını masanın üzerinde sabit bir noktaya dikti.

Dori bu konuşmanın onun için ne kadar zor olduğunu çok iyi anlıyordu. Onu durdurmayı düşündü önce. Duygularını açıklaması gerekli değildi. Ama Gavin Parker her zamankinden farklıydı. Konuşmak, bütün sorunlarını anlatmak, onları biriyle paylaşmak istiyordu.

«İnsanlar evlendikten kısa bir süre sonra genellikle pişmanlık duyarlar. Bizimki evlendiğimiz gün başladı. Deirdre hamileliğinden nefret ediyordu. Belki de daha çok benden nefret ediyordu, çünkü hamileliğine ben sebep olmuştum. Melissa doğduğunda onunla ilgilenmek istemedi. Hamile-

likten ne kadar nefret ettiğini, daha sonra, kendisini kısırlaştırdığını öğrendiğim zaman daha iyi anladım. Daha fazla çocuk sahibi olmamak için ameliyat olmuştu. Bana bundan hiç söz etmedi. Melissa için bir dadı tutuldu ve Deirdre uzun seyahatlere çıkmaya başladı.» Başını ellerinin arasına aldı Gavin. «Bu dönemi daha ayrıntılı anlatmam gerekiyor mu?» diye mırıldandı.

«Hayır,» dedi Dori. Sesi hafifçe titremişti. Bir kadın nasıl bu derece bencil olabilirdi, düşünemiyordu. Kendisi de bir anne olduğu için bu durum ona anlaşılmaz görünüyordu.

«Tanrı biliyor, bir koca olarak elimden geleni yapmaya çalıştım. Deirdre için değil, daha çok babası için. Babası öldükten sonra rol yapmama gerek kalmadı. O zamanlar Melissa'yı görmek bile istemezdi. Şimdi de ben kızımdan vazgeçmek istemiyorum.»

«Kaç yaşındaydı o zamanlar.»

«Boşandığımızda Melissa üç yaşındaydı.»

Korkunç bir şeydi bu! Çocuk annesini doğru dürüst tanımamıştı bile. İçinde derin bir acı duydu.

«İşte öğrendin,» diye mırıldandı Gavin.

«Güven duyup anlattığın için teşekkür ederim.»

O hafta Dori, Gavin'i iki kez gördü. Çarşamba akşamı birlikte sinemaya gittiler. Dori'ye Deirdre'nin baskı yapmaktan vazgeçmiş gibi göründüğünü söyledi. Cuma günü öğle saatlerinde Dori'yi telefonla aradı. Pazartesi günü konuştukları restorantta buluştular. Gavin hafta sonu bir maç yayını için seyahate çıkıyordu.

Bir sonraki pazartesi günü Dori endişeliydi ve dikkatini işi üzerinde toplamakta güçlük çekiyordu. Gavin Parker'a âşık mıydı acaba? Kafası sürekli bu soruyla meşguldü. Onunla fiziksel yakın-

lıktan zevk almıyor değildi. Ama yapayalnız geçen bunca yıldan sonra bunda garipsenecek bir yan yoktu. Ve bu zevk Dori gibi bir kadın için aşkın tek belirtisi olamazdı. Ama öte yandan duygusal planda da ona karşı kayıtsız sayılmazdı. Merak ediyordu onu, sürekli bir endişeyi yaşıyordu. Aslında Melissa ile Gavin'in başları dertteydi. Gavin durumun özellikle kızı açısından ne kadar ciddi olduğunu fark etmiyor olabilirdi.

O akşam Danny'yi okuldan alacaktı. Araba kullanırken kafası sürekli sorularla meşguldü. Arabayı park yerinde bıraktı ve okulun bahçesine doğru yürüdü. Çocuklar bahçede top oynuyorlardı. Danny onu gördü ve el salladı.

«Siz Danny'nin annesisiniz, değil mi?»

Dori yanına yaklaşan uzun boylu ince adama baktı. Onu tanıyordu. John Schaeffer'in babasıydı. John ve Danny çok iyi arkadaştılar, sık sık birbirlerinin evine gece yatısına giderlerdi. John'un anne ve babası yıllar önce ayrılmışlardı.

«Evet, sanırım siz de John'un babasısınız.»

Genç adam başını salladı. Sonra kollarını göğsünde kavuşturarak top oynayan çocuklara baktı. «Danny çok iyi oynuyor,» dedi.

«Teşekkür ederim. Sizinki de öyle.»

«Evet, onunla gurur duyuyorum.» Anlamsız bir konuşmaydı bu. Dori biraz rahatsız oldu.

«Çok meraklı biri olduğumu düşünebilirsiniz ama sormadan edemeyeceğim. Gazeteye o ilanı siz mi verdiniz?»

Dori'nin yüzü hafifçe kızardı. «Hayır, o benim değil Danny'nin işiydi.»

«Oh tahmin etmeliydim,» dedi adam. Sonra elini uzattı. «Adım Tom,» diyerek gülümsedi.

«Benimki de Dori. Memnun oldum.»

«Gazetedeki ilanı görünce bir ara size telefon etmeyi düşündüm. Paula ile ayrılalı çok oldu. Za-

man zaman kendimi çok yalnız hissediyorum.»

«Benim numaram olduğunu nereden bildiniz?»

«Bilmiyordum,» dedi adam kendini savunmak istercesine. «Numarayı gazeteden alıp küçük bir kâğıt parçasının üzerine yazmıştım. Kâğıdı telefonun yanına koydum. Biraz cesaret toplamak için zamana ihtiyacım vardı. John o hafta sonu benimle birlikte kalıyordu. Kâğıdı tesadüfen gördü ve numaranın Danny'ye ait olduğunu söyledi bana. Biraz şaşırdığımı itiraf etmeliyim.»

Dori kıpkırmızı olmuştu. «Numarayı hemen değiştirttim,» diye mırıldandı.

«Oh bakın bunu da tahmin ettim.» Hafifçe gülümsedi. «Demek ilanı Danny verdi.»

«Maalesef öyle. Hayatımda ilk kez anne olduğum için pişman oldum.» Dori o gece yaşadığı sıkıntıyı tekrar yaşıyordu.

«Çok arayan oldu mu?»

'Ne kadar inatçı bir adam,' diye içinden geçirdi. Gülümsemeye çalıştı.

«Hem de pek çok. İlk gece olmasına rağmen.»

Kısa bir sessizlik oldu. Adam sessizlikten hoşlanmıyordu anlaşılan. «Kocanızdan boşandınız herhalde?»

«Hayır, kocamı yıllar önce kaybettim.»

«Ah çok özür dilerim. Sizi üzmek istemezdim. Elbette özel hayatınız beni ilgilendirmiyor...»

«Önemli değil.»

Tom tanıdığı adamlara pek benzemiyordu. Merakının küstahlığından değil saflığından kaynaklandığı her halinden belliydi. Ayrılmış olsa bile karısına hâlâ âşık olmalıydı. Günün birinde belki tekrar bir araya gelirlerdi..

«John ve Danny çok iyi arkadaşlık ediyorlar, değil mi?»

«Evet, hem de uzun süredir.»

«Birbirlerini biraz daha yakından tanımalarım

sağlayalım mı, ne dersiniz?»

«Nasıl yani?»

«Bir gece hep birlikte yemeğe çıkabiliriz. Yani John, Danny, ben ve siz. Ne dersiniz?»

Dori adamın yüzüne dikkatle baktı. İlk randevusunu koparmaya çalışan liseli bir oğlan çocuğuna benziyordu.

İlk anda kibarca reddetmeyi düşündü. Kendini bu adamın yanında ve John'un annesi rolünde düşünemiyordu. Öte yandan Gavin'le ilgili düşüncelerine bir süre için de olsa ara vermek istiyordu. Böylece belki daha sağlıklı düşünebilecekti.

«Neden olmasın,» dedi. «Çok memnun oluruz.»

Adamın yüzündeki tebessüm cadde ışıklarıyla rekabet edebilecek kadar parlaktı.

«Teşekkür ederim,» dedi. «Çok teşekkür ederim.»

CLONDIKE

Bölüm Altı

Dori banyoda aynanın karşısına geçmiş saçlarını tarıyordu. Danny telaşla içeri girdi. Sıkıntıdan yüzü kızarmıştı.

«Yine neyin var?» dedi genç kadın. Daha birkaç dakika önce Tom Schaeffer'le çıkma meselesini tartışmışlardı.

«Mr. Parker telefon edebilir, anne.»

«Olabilir.»

Pazartesi gününden beri Gavin'i görmemişti. Bütün gün oturup ondan telefon bekleyecek değildi herhalde. Tam bunu söyleyecekti ki Danny'nin üzgün bakışlarıyla karşılaştı ve vazgeçti.

«Telefon ederse ona bu akşam dışarda olacağımı söyle. Döner dönmez ararım.»

«Ama sen ve Mr. Parker çok iyi arkadaşsınız sanıyordum. Seni öpüyor bile...»

«Evet, iyi arkadaş olduğumuz doğru.» Dori derin bir nefes aldı. Yine midesine kramplar girmek üzereydi.

«Bu durumdan hoşlanmıyorum anne. Mr. Parker'ın da hoşlanacağını hiç sanmıyorum.»

«O böyle şeylere aldırmaz.»

Çocuklarla birlikte yemeğe çıktıktan sonra Tom onu baş başa yemek yemeğe davet etmişti. Dori kabul etmemek için hiçbir sebep bulamamıştı o an. Tom yalnız bir insandı ve karısına derin bir aşkla bağlıydı.

«Madem Mr. Parker'la iyi arkadaşsınız, o halde John'un babası için neden parfüm sürüyorsun?»

«Annelerin her yaptıkları işte sebep aranmaz.»

«Ama bu gece özel. Mr. Schaeffer'le yemeğe çıkıyorsun.»

Dori elini oğlunun omuzuna koyarak dikkatle yüzüne baktı. «Mr. Schaeffer'den hoşlanmıyor musun?»

«İyi bir adama benziyor ama...»

«Pazartesi gecesi birlikte yemeğe gittiğimizde halinden memnun görünüyordun.»

«Ama o zaman başkaydı. Çünkü John ve ben sizinle birlikteydik.»

Danny'nin hoşuna gitmeyen şey belki de bakıcı kızla evde oturmak zorunda kalmasıydı. Tek başına evde kalamayacak kadar küçüktü. Öte yandan bir bebek bakıcısıyla oturamayacak kadar da büyümüştü.

«Erken dönerim. Sen yatmadan gelmiş olurum.»

«Neden gidiyorsun, anne? Bunu anlayamıyorum doğrusu.»

Aslına bakılırsa neden gittiğini kendisi de pek bilmiyordu. Gavin için hissettikleri onu endişelendiriyor olabilirdi. Bu durumda Tom bir çeşit sigorta olacaktı. Tom gibi birine âşık olması imkânsızdı çünkü. Bu ilişkide kendisinden istenen bir şey de yoktu. Bu ilişkiyi aynı düzeyde kalması şartıyla sürdürmeliydi. En azından Lainey ile Gavin arasındaki ilişkinin devam edip etmediğini öğreninceye kadar.

Az sonra kapı çaldı. Dori kapıyı açtı. Çocuk bakıcısı henüz on altı yaşında bir lise öğrencisiydi. Elinde kitaplarla içeri girdi.

«Merhaba, Mrs. Robertson.»

«Merhaba, Jody.»

Dori yan gözle oğluna baktı. Danny hiç ilgilenmiyormuş gibi bir havayla televizyonun karşısında yerini almıştı.

Genç kıza dönerek, «Restorantın numarası mutfakta. Saat dokuz buçuk veya on civarında ge-

lirim. Bir şey olursa hemen ara lütfen.» dedi Dori.

Kapı tekrar çalındı. Bu kez kapıyı açan Danny oldu. Tom kapıyı açanın farkına bile varmadı. Eşikte durmuş yüzünde kocaman bir tebessümle Dori'ye bakıyordu.

«Hoşçakal, canım,» dedi Dori. Eğilip oğlunu yanağından öptü. «Uslu dur, tamam mı?»

«Pekâlâ,» diye karşılık verdi Danny. Yanağında kocaman bir ruj izi olduğu halde başını çevirip çocuk bakıcısını kısa bir an tepeden tırnağa süzdü. Sonra tekrar annesine dönerek, «Seni bekleyeceğim,» dedi, ciddi bir ses tonuyla.

Dışarı çıktıklarında Tom, «Danny'yle bir sorun mu var?» diye sordu.

«Danny çocuk bakıcısıyla kalmaktan hoşlanmaz.»

Tom'un anlayışı biraz kıttı. Dori hafiften suçluluk duyar gibi oldu. Gavin, Lainey'le çıktığı zaman Melissa'nın neler hissettiğini çok iyi anlayabiliyordu. Danny de şu anda aynı şeyleri hissediyordu.

Yemek boyunca biraz sıkıldı. Ya derin sessizlikler oluyor ya da Tom eski güzel günlerden, çektiği sıkıntılardan söz ediyordu. Dori adamın anlattıklarını dinleyemiyordu. Zaman zaman esnememek için zor tutuyordu kendini.

Nihayet döndüler. Araba eve yaklaşırken Dori uyukladığını belli etmemeye çalışıyordu. Gavin'in arabasını evin önünde görünce birden ayıldı. Telaşlanmıştı.

Mümkün olduğu kadar sakin görünmeye çalışarak akşam yemeği için Tom'a teşekkür etti ve onu kahve içmek için içeri davet edemediği için özür diledi.

Kapıdan girdiği an Gavin'in suçlayıcı bakışlarıyla karşılaştı. Bunu bekliyordu. Neşeli görünmeye çalışarak, «Merhaba, Gavin,» dedi. «Ne hoş

sürpriz.»

«Merhaba. Eğlendin mi bari?»

«Hem de nasıl. Bir Yunan lokantasına gittik.» 'Düpedüz yalan söylüyorum,' diye geçirdi içinden. Boğazı kurumuştu.

Danny esnedi. «Uyku vakti geldi,» dedi. «Ben yatmaya gidiyorum.»

Dori güldü. «O kadar acele etme, genç adam,» dedi neşeyle. «Bana söylemen gereken bir şey yok mu?

«Yok.»

Danny telefon ederek Gavin'i çağırmış olabilirdi. «Seninle sabah görüşürüz,» dedi. Danny odadan çıktı. Dori rahat görünmeye çalışarak Gavin'in tam karşısındaki koltuğa oturdu.

«Suçluluk duymana gerek yok,» dedi genç adam. Hafifçe gülümsedi.

Dori bakışlarını kaçırdı. «Suçluluk duymuyorum,» diye mırıldandı. Sonra ani bir kararla, «Ne oldu?» diye sordu. «Yoksa Danny sana telefon mu etti?»

«Seninle bir anlaşmaya varmıştık.»

«Evet.»

«Anlaşmamıza rağmen yabancı bir erkekle birlikte çıkıyorsun. Hem de evli biriyle.»

«Danny sana ne söyledi bilmiyorum ama Tom'la karısı uzun süredir ayrılmış bulunuyorlar.» Garip bir suçluluk duyuyor ve bu durumdan hiç hoşlanmıyordu. «Ne var bunda?» dedi biraz sinirli bir sesle. «Sen de Lainey'le çıkıyorsun. Arada fark göremiyorum.»

«Ben en azından suçluluk duyuyorum.»

«Ben de duyuyorum.»

«Öyle mi?»

Dori yerinden kalkarak mutfağa geçti. Gavin'in peşinden geldiğini görünce mutfak masasının başına oturdu. Kısa bir an göz göze geldiler.

«Benimle kavga mı etmek istiyorsun, Gavin?»

«O adamı tekrar görüp görmeyeceğine bağlı.» Yüzü hareketsizdi. Dori bütün cesaretini toplamaya çalıştı, ama hayır, cesaret edemeyecekti. Elini alnına götürerek, «Bilemiyorum,» diye mırıldandı. «Senin için çok mu önemli?»

«Çok önemli değil ama olabilir. Danny'nin sesi telefonda çok heyecanlıydı. Hemen gelmemi istiyordu.»

«Bir daha böyle bir şey olmayacak. İnan bana.» Danny'nin bir şey yaptığını hissetmişti.

«Bak, yine suçluluk duyuyorsun,» dedi genç adam. Sesinde belli belirsiz alaycı bir ifade vardı.

«Böyle olaylar istemiyorum.» Bir an nefesini tuttu. Sonra kendini savunmak istiyormuş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. «Yaptığımız anlaşmanın ne kadar süre geçerli olacağım bilemiyorum, Gavin. Bu iki çocuğun bizi evlendirmek istedikleri çok açık.»

«Bu konuda endişelenmen gereksiz.»

Çaresizlik içinde elini sallayarak, «Oh, lütfen böyle konuşma,» dedi Dori. «Lainey'le buluştuğun zaman Melissa ne kadar üzülüyor, fark etmiyor musun? Aynı şey Danny için de geçerli. Bu koşullarda anlaşmamız uzun süre devam edemeyebilir. Anlaşmayı burada bitirsek belki daha iyi olacak.»

«Bunu gerçekten istiyor musun?»

Dori yüzünü gizleyerek, «Mesele bu değil,» dedi. «Son sıralarda senden hoşlanmaya başladığımı fark ettim. Bu durum... beni biraz endişelendiriyor.»

«Bunda şaşılacak bir şey yok. Herkes benden hoşlanıyor. İnanmazsan Danny'ye sor.»

«Ama ben başka şeyden söz ediyorum. Bir erkek olarak beni çok fazla ilgilendirdiğini söyleyemem.»

Gavin bakışlarında alaycı bir ifadeyle baktı ona.

«Bak buna çok sevindim,» diye mırıldandı. «Bana âşık olmanı istemem, Dori. Endişelerinin sona ermesi için elimden geleni yapacağım.»

Haklıydı. Aralarında tehlikeli bir ilişki doğmuştu. Dori kendisini ince bir buz tabakasının üzerinde yürüyormuş gibi hissediyordu. Buzun ne zaman kırılacağı belli değildi.

«Senin tipin değilim, Gavin. Bunu çok iyi biliyorum. Benim açımdan tehlike buradan kaynaklanıyor.»

«Şu ana kadar olanlar beni pek endişelendirmiyor. Hayatımda bir kez bir kadının önünde diz çöktüm. Bunu tekrar yapabileceğimi sanmıyorum.

Dori tam karşı çıkacaktı ki sustu. Gerçek bir kadın karşısındaki erkeğin diz çökmesini istemezdi. Önemli olan dostluk, aşk ve karşılıklı güven duygusuydu.

«Tartışmamız gereken önemli bir sorun daha var,» dedi Gavin.

«Nedir?»

Gavin bakışlarını kaçırdı. Derin bir sessizlik oldu. Söze nereden başlayacağını bilemiyormuş gibiydi.

«Melissa ve ben Şükran Günü'ne rastlayan hafta sonu San Francisco'ya gideceğiz,» dedi. «Cumartesi günü önemli bir maçın sunuculuğunu yapmam gerekiyor. Melissa haftalardır, Danny'yle senin bizimle gelmeniz için ısrar ediyor.»

«Ama neden? Sizin için özel bir gezi bu.»

«Ne yazık ki Melissa böyle düşünmüyor. Ayrıca cumartesi günü otelde yalnız kalmak da istemiyor, sanırım. Sunuculuk yapacağım için onu maça götüremem. Korkarım Melissa bende suçluluk duygusu uyandırmayı çok iyi beceriyor.»

Dori başını öne eğdi. «Ne diyorsun,» diye üsteledi Gavin.

«Bilemiyorum.»

Aslında o hafta sonunu anne ve babasıyla birlikte geçirmeyi planlamıştı. Öte yandan San Francisco en sevdiği kentlerden biriydi. Kafasının içi karmakarışıktı. İlk gençlik yıllarında körfez bölgesinde çok güzel günler geçirdiğini hatırlıyordu.

«Sorunların çözümlenmesi bakımından çok iyi olur,» diye devam etti Gavin. «Bir iki gün bir arada olursak çocuklar bazı gerçekleri daha iyi anlayabilirler.»

Dori biraz kuşkuluydu. «Tam tersi de olabilir,» diye mırıldandı.

«Böyle mi düşünüyorsun?»

Dori bir an ne diyeceğini bilemedi. Sonra başını kaldırıp genç adamın gözlerinin içine baktı. «Lütfen... bırak beni biraz düşüneyim.»

«Nasıl istersen.»

«Deirdre'den bir haber var mı?»

«Hayır. Olacağını da sanmıyorum.»

«Nasıl bu kadar emin olabilirsin?»

Genç adamın sert hatlı dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı.

«Özel bazı yöntemlerim var.»

Bunu öyle bir tavırla söylemişti ki Dori kanının donduğunu hisseder gibi oldu. Eski karısının zayıf yanlarını ve ona nereden saldıracağını çok iyi biliyor olmalıydı.

«Kızımı o kadının ellerine teslim etmemek için elimden gelen her şeyi yapacağım.»

Genç adamın bakışlarında o güne kadar görmediği sert ve merhametsiz bir ifade belirmişti.

«Eğer benim yapabileceğim bir şey varsa...» diye söze başladı Dori.

«Var,» diyla atıldı genç adam. «Pazar günü Kansas City'de olmam gerekiyor. Bu durumda Melissa hafta sonunu okulda geçirmek zorunda. Cumartesi ve pazar günleri okulda yalnız kalmak

istemiyor.»

«Bizimle birlikte kalabilir. Çok sevinirim.» Hafta sonu için hazırlanmış bir planı yoktu. Cumartesi günü alışverişe çıkacaktı. Danny de öğleden sonra maça gidecekti.

«Bütün hafta sonu bizimle kalabilir,» dedi Dori yumuşak bir sesle. «Çocuklarla ilgilenmek anlaşmamızın en önemli parçası.»

O gün Dori, Melissa'yı Mercer Island'daki okuldan aldı. Karşılaştıkları andan itibaren Melissa soluk bile almadan babasından söz etmeye başladı.

«Biliyor musunuz, babamın kocaman bir oda dolusu kupası var. Her şampiyonluk için bir kupa. Aslında çok büyük bir sporcudur.»

«Vay canına!» diye bağırdı Danny. «Hazırladığımız listeyi hatırlıyor musun, anne? Yeni babamın sportmen olması bence çok önemli.»

«Listede başka neler var?» diye sordu Melissa, merakla. Danny bunun üzerine uzun açıklamalara girişti. Ortaya çıkan sonuç Gavin'in her bakımdan ideal bir baba ve mükemmel bir koca olacağını gösteriyordu. Durum endişe vericiydi. Bu arada Dori bir şeye dikkat etti. Melissa, Danny'nin yeni babasının Dori'ye âşık olmasının pek de önemli olmadığını düşünüyordu. Kızın dürüstlüğüne hayran olmamak elde değildi. Babasının Dori hakkında neler düşündüğünü içgüdüleriyle anlamış olmalıydı.

Danny'yle aralarındaki sohbet gittikçe gelişiyordu. Kız öyle şeyler anlatıyordu ki Dori gülmemek için zaman zaman dudaklarını ısırıyordu. Bu iki çocuk birbirlerinin dilinden çok iyi anlıyorlardı. Trafik müthiş kalabalıktı. Bu yüzden Dori bütün dikkatini yol üzerinde toplamaya çalışıyordu. Arabalardan oluşan ve salyangoz hızıyla ilerleyen

uzun bir konvoy oluşmuştu. Cumartesileri hep böyle olurdu. Sürücüler için tam bir kâbustu bu.

Bir ara arka koltukta derin bir sessizlik oldu. Dori dikiz aynasına baktığında iki çocuğun kafa kafaya vermiş fısıldaştıklarını gördü. Bir ara Tom'un ismini duyar gibi oldu. Besbelli Danny bütün hikâyeyi başından sonuna dek Melissa'ya aktarıyordu. Onu bir daha göreceği çok şüpheliydi aslında. Tom karısıyla ilişkisini düzeltmek istiyordu. John'un istediği de bu olsa gerekti.

O gün öğle üzeri küçük bir alışverişten sonra hep birlikte Danny'nin maçını seyretmeye gittiler. Ufaklık Melissa'nın şerefine iki gol attı. Seyirciler onu çılgınca alkışlıyorlardı. Çok şanslıydılar, çünkü yağmur başlamadan hemen önce eve dönebilmişlerdi. Dori mısır patlattı ve hep birlikte televizyonun başına geçerek film seyrettiler. Bir taraftan da mısırları atıştırıyorlardı.

O gece telefon çaldığında Dori bulaşıkları henüz bitirmişti. Hemen koşup açtı. Melissa ile Danny halının üzerinde oyun oynuyorlardı.

«Buyurun ben Dori Robertson,» dedi her zamanki sesiyle.

«Merhaba, Dori. Ben Gavin. Ne var ne yok?»

Ses kulağının içinde yankılandı bir süre. «Her şey yolunda,» diye yanıt verdi. «Yine de bazı ufak sorunlarımız var.»

«Ne gibi?»

«Melissa makyaj malzememi kullanmak istiyor, Danny de onun gerçek bir kız gibi davranmasından pek hoşlanmıyor.»

«Danny'ye nasıl olsa günün birinde kızlardan hoşlanacağını söyleyebilirsin.»

«Ben söylersem inanmaz.»

Ahizeyi kırarcasına sıkıyordu. Gavin, Seattle'dan kilometrelerce uzaktaydı. Oysa sesi ne kadar yakın, ne kadar sıcaktı.

«O halde ben söylerim. Eminim bana inanacaktır.»

Doğruydu bu. İlişkide bir hata varsa o da Danny'nin Gavin'i olağanüstü idealize etmiş olmasıydı. Günün birinde ufaklık büyük bir düş kırıklığına uğrayabilirdi. Çünkü erkekler bu tür olağanüstü ilgilerin gereğini sürekli olarak yerine getiremeyebiliyorlardı. Ayrılık anı geldiğinde oğlunun fazla incinmemesini diledi sessizce. Duvara sırtını dayayarak, «Güzel vakit geçirebiliyor musun bari?» diye sordu.

«Yoksa otel odasında bir kadınla birlikte olduğumu mu düşünüyorsun?» Sesinden gülümsediği belli oluyordu.

«Hiç aklıma gelmedi,» diye karşılık verdi Dori. Gerçekten de böyle bir şey düşünmemişti. «Genel olarak telefon etmezsin de...»

«Birden sesini duymak istedim.» Derin bir sessizlik oldu. «Karar verdin mi, Dori? Bizimle birlikte San Francisco'ya gelecek misin?»

«Evet.»

«Güzel.»

Kalbi hızlı hızlı çarpmaya başlamıştı. «Melissa'yla görüşmek ister misin?»

«Ne yapıyor?»

«Her zamanki gibi.»

«Ona bir şey söylememi ister misin?»

Gavin kızının çöpçatanlık yapmaya devam ettiğini çok iyi biliyor olmalıydı.

«Danny'yle nasıl bir baba istedikleri konusunu tartıştılar. Melissa seni çok methediyor.»

«Çocuklarla konuşmak istiyorum.»

«Bir dakika.»

Dori çocukları çağırdı. Telefonu önce Melissa aldı. Babasıyla konuşurken yüzü heyecandan pembeleşiyordu. Nasıl bir gün geçirdiğini uzun uzun anlattı. Sonra ahizeyi sabırsızlıkla bekleyen

Danny'ye uzattı. Ufaklık o gün attığı iki golü en küçük ayrıntılarına kadar anlattı. Çocukların konuşması bitince Dori tekrar ahizeyi aldı.

«Ne zaman dönüyorsun?» diye sordu.

«Pazar günü erken saatte dönmeye çalışacağım. Maçtan hemen sonra.»

Tom'la buluşup buluşmadığını sormamıştı. İtiraf etmek çok zordu ama San Francisco seyahatinden önce onunla oturup konuşmak için can atıyordu.

«Seni havaalanında karşılamamı ister misin?»

«Elbette.»

«O halde orada buluşuruz.»

Gavin maçtan hemen sonraki uçağın sefer sayısını ve varış saatini söyledi. Dori telefonu kapadığında çok mutlu olduğunu hissetti.

Ertesi günü öğleden sonra havaalanındaki lokalde üçü yan yana oturmuş uçağın gelmesini bekliyorlardı. Dori yalnız gelmeyi çok istiyordu ama başaramamıştı. Uçak biraz gecikmişti. İkide bir sinirli sinirli saatine bakıyordu. Kendine de kızıyordu aslında. Sevgilisini bekleyen liseli bir genç kız gibi davranması gerekmezdi. Ama yine de o gün özenle en yeni tayyörünü giymiş, boynuna pastel renkli bir fular bağlamıştı.

«İşte babamın uçağı!» diye bağırdı Melissa. Gerçekten de 727 sefer sayılı uçak piste inmişti. Sonunda sağ salim gelmişti. Dori çocukları ellerinden tutarak piste doğru yürüdü. Bir ara fark ettirmeden fularını düzeltti. Uçağa iyice yaklaşınca bir elini Danny'nin diğerini Melissa'nın omzuna koyarak beklemeye başladı. 'Nasıl görünüyorum acaba?' diye geçirdi içinden.

Gavin uçaktan inen üçüncü yolcuydu.

Melissa hemen koşup babasına sarıldı. Danny daha ciddi ve erkekçe bir tavırla genç adamın elini sıktı. «Hoş geldiniz, Mr. Parker,» dedi kibar

bir tavırla.

«Teşekkür ederim, Danny,» dedi Gavin. Aynı ciddi tavırla ufaklığın elini sıktı.

Dori tıpkı Melissa'nın yaptığı gibi onun boynuna atılmamak için zor tutuyordu kendini. «Yolculuk nasıl geçti?» dedi sempatik bir tavırla.

Genç adam kolunda yağmurluğu elinde çantası olduğu halde ona bakıp gülümsedi. Bakışları biraz koyulaşmıştı. Yorgun görünüyordu. Ama yine de yüzündeki tebessüm oldukça canlıydı.

«Çok rahattı,» diye karşılık verdi.

Bu arada Danny'nin Melissa'ya fısıldadığı duyuldu: «Onu öpeceğini sanıyordum.»

«Herkesin içinde öpmek istemedi herhalde,» diye karşılık verdi Melissa. Suçlayıcı nazarlarla babasına baktı.

Gavin, Dori'ye yaklaşarak kulağına eğildi. «Onları düş kırıklığına uğratmamalıyız,» diye fısıldadı. «Yoksa dillerinden kurtulamayız.»

Dori'nin kalbinin içinde bir kuş kanat çırpıyordu sanki. Genç adamın elini omzunda hissetti. Gavin hafifçe gülümsedi. Parmaklarını yavaşça genç kadının ensesine doğru kaydırdı. Dori ürperdi. Yavaşça birbirlerine sokuldular. Bir an göz göze geldiler. Dori dudaklarını aralayarak gözlerini yumdu. Diliyle dudaklarını biraz ıslattı. Kalbi gümbür gümbür çarpıyordu. Gavin ona yavaşça sarıldı ve öpmeye başladı.

Dori'nin elleri kendiliğinden genç adamın omuzlarına kaydı. Sonra titreyen parmaklarıyla ensesine dokundu ve ellerini sıkıca kenetledi. Gavin'in kasları iyice gerilmişti. Dudakları gittikçe daha ısrarlı, daha ihtiraslı oluyordu. Elleri genç kadının beline doğru kayarken Dori ayak topuklarından parmak uçlarına kadar bütün vücudunun ürperdiğini hissetti. Gavin'in çantasının sapını tutan parmakları gevşedi ve büyükçe evrak

çantası gürültüyle yere düştü. İkisi de oralı olmadı. Genç adamın güçlü kolları Dori'nin vücudunu öyle sıkıyordu ki bir ara soluk alamadı. Bu dudaklardaki tat, bu kendine özgü erkeksi koku... Dori hafif bir baş dönmesiyle içinden onun ismini tekrarlıyordu. Sanki aradan yıllar geçmişti. Uzun yıllar birlikte yaşamışlardı sanki. Ve sonunda nihayet yuvasına dönmüştü. Daha önce de öpüşmüşlerdi ama hiç böyle olmamıştı. Dori'nin gözlerinin önünde rengârenk binlerce yıldız uçuşuyordu.

Hayatında ilk kez kendini denetleyemiyordu. Durdurulması imkânsız bir arzuyla genç adamın dudaklarının her hareketine karşılık veriyordu. 'Anlayacak,' diye geçirdi içinden. Mutlaka bir şeyler yapmalıydı. Ona engel olmalıydı.

Gavin de aynı duyguları yaşıyor olmalıydı. Çünkü başını çektiği an Dori genç adamın yüzünde hayret dolu bir ifade gördü. Gavin yüzünü onun saçlarına gömerek, «Bu öpüşme on üzerinden onu hak etti,» diye fısıldadı.

«On değil, sadece dokuz,» diye karşılık verdi Dori. «On olsaydı başımız gerçekten derde girebilirdi.»

«Bu bir puanlık farkı havaalanında oluşumuza bağlıyorum.»

Genç adamın gergin kolları gevşedi. Sempatik bir ifadeyle gülümsüyordu. Dori bu tebessümü çok iyi tanıdığını düşündü. Gavin çocuklara döndü.

«Evet çocuklar, mutlu musunuz bakalım?»

Danny hemen koşup yerdeki çantayı aldı. «Çantayı düşürdünüz, Mr. Parker,» dedi. Çok sevinçliydi. Melissa'yla birbirlerine bakıp güldüler.

Gavin çantayı alırken, «Çok teşekkür ederim, Danny,» dedi ciddi bir sesle.

«Dori fırında rosto yaptı,» diye atıldı Melissa.

«Senin aç olabileceğini düşündü. Ben de ona her yolculuktan sonra nasıl acıktığını anlattım.»

«Baban yorgun, Melissa. Bir başka akşam hep birlikte yemek yeriz.»

«Yo, bu fikir bana çok cazip geldi,» dedi genç adam. Bakışlarında öyle tatlı bir ifade vardı ki, Dori'yi okşuyordu sanki. «Fakat saatlerdir uçuyorum. Gerçekten çok yorgunum.»

Dori hafifçe gülümsedi. Brad'den sonra uzun yıllar yalnız yaşamıştı. Yine de evden uzak kalan bir erkeğin aklından geçenleri okuyabiliyordu.

Gavin genç kadının gülümsediğini görünce dikkatle baktı ona. Dori bakışlarını kaçırdı.

«Bir şey söylemeyecek misin?»

Dori gülmeye başladı. «Aklımdan geçenleri söylememi istemiyorsun herhalde.»

«Endişeli görünmüyorsun. Kiminle birlikte olduğumu merak etmiyor musun yoksa?»

«Birisiyle birlikte olup olmadığını hiç düşünmedim.»

«Demek öyle.»

Melissa ile Danny konuşmayı ilgi ve dikkatle izliyorlardı. Dori'nin Gavin'i kıskanmaması biraz canlarını sıkmış gibiydi. Gavin'in bu süre içinde bir başka kadınla birlikte olduğunu düşünüyorlardı herhalde. Dori için bu biraz kuşkuluydu. Bir başka kadınla birlikte olsaydı az önceki ateşli öpüşmeyi açıklamak mümkün olamazdı.

«Aslında pek eğlendiğim söylenemez,» dedi Gavin. «Bir kere eski futbol arkadaşlarıyla buluşup bira içerek eski güzel günlerden söz ettik ve bir iki el poker oynadık. Hepsi bu kadar.» Bunları söyledikten sonra Dori'ye ve çocuklara baktı. «Döndüğüm ve sizi burada gördüğüm için çok memnunum,» dedi.

Aslında arkadaşlarıyla birlikte olmak onu daha fazla memnun ederdi. Dori gülümseyerek, «Emin

misin?» diye sordu. «Birkaç ay sonra otuzuma basacağım, Gavin. Uzun süre evli kaldım, biliyorsun. Erkeklerin neden hoşlandıklarını az çok biliyorum.»

«Ama erkekler birbirine benzemez,» dedi genç adam kendini savunmak istercesine.

«Yine de seni yavaş yavaş tanımaya çalışıyorum. Bunu becerebildiğimi söyleyebilirim. Senin gerçekten biriyle birlikte olduğunu düşünseydim endişelenirdim. Böyle bir şey olmadığını anladım. Sadece, arkadaşlarınla çok güzel birkaç saat geçirmiş olmalısın.»

«Çok akıllı olduğunu düşünüyorsun galiba.»

«Hayır, bunun akıllı olmakla pek ilgisi yok. Erkekleri anlayabiliyorum. Beni şaşırtan asıl çocuklar oluyor.»

Genç adam başım salladı. Hep birlikte havaalanının çıkışına doğru yürümeye başladılar.

«Çocuklar seni üzmediler ya,» dedi genç adam.

«Hayır,» diye karşılık verdi Dori.

Bilmediği, anlayamadığı pek çok şey vardı aslında. Endişeleri ve korkuları da vardı. Onu en çok korkutan şey ise yanı başında yürüyordu. Ne kadar da sakin görünüyordu. Üstelik kolunu beline dolamıştı. Bunu sanki dünyanın en doğal hareketiymiş gibi yapıyordu. Sanki hayatlarının sonuna kadar bu şekilde birlikte yürüyeceklermiş gibi.

Bölüm Yedi

Kapılar kapanmadan önce teleferiğin çanı birkaç kez çaldı. Alçak bir sis tabakası dikine gelen güneş ışıklarının altında yavaş yavaş dağılıyordu.

«Ghiradelli'ye ne zaman gidiyoruz?» diye sordu Melissa. «Canım çikolata istiyor.»

Danny hemen atıldı. «Ben de çikolata istiyorum.»

«Daha sonra gideceğiz,» dedi Gavin. «Önce Balıkçı Rıhtımı'nı göreceğiz. Dori'ye söz verdim.»

«Kusura bakmayın çocuklar,» diyerek gülümsedi Dori. Çok mutlu görünüyordu. Gördüğü her şey kafasının içinde çağrışımlar uyandırıyordu. Evet, San Francisco'yu çok iyi hatırlıyordu. Merdivenle çıkılan dar sokaklar, kırmızı kiremitli evler, San Francisco Körfezi ve Golden Gate Köprüsü... Kent eskisinden daha da güzelleşmişti sanki. Teleferikten görülen manzara eşsizdi.

Kente Şükran Günü gelmişler doğruca otele gitmişlerdi. Gavin iki yatak odalı, geniş salonlu bir daire ayarlamıştı. Geleneksel hindi yemeğini yemişler sonra bayanlar bir odaya baylar bir diğer odaya çekilmişlerdi.

O günkü geziye Golden Park'tan başladılar. Akşama doğru Balıkçı Rıhtımı'ndan oteldeki dairelerine döndüler.

Melissa geniş koltuklardan birine oturarak, «Çok yoruldum,» dedi. «Hayatımda bu kadar yürüdüğümü hatırlamıyorum. Televizyon seyredip yatmak istiyorum.» Yüzünü Danny'ye dönerek uzun uzun esnedi. Sonra biraz yaklaşıp oğlanın

kulağına bir şeyler fısıldadı.

Danny önemli bir şey keşfetmiş gibi yerinde sıçradı. «Oh, evet, ben de hemen yemek yiyip yatmak istiyorum.»

Melissa, Dori'ye dönerek, «Bu durumda bizsiz gitmek zorundasınız,» dedi. «Size katılmayı çok isterdik ama burada kalsak daha iyi olacak.»

Dori'yle Gavin kısa bir an göz göze geldiler. Küçük çöpçatanlar yine faaliyete geçmişlerdi. «Sizi burada aç ve yalnız bırakamayız,» diye karşılık verdi Dori, en kararlı sesiyle.

Danny az önce söylediğini unutmuş gibi, «Ben pek aç değilim,» diyerek itiraz etti. Akşam yemeğinden vazgeçmesi onun için doğrusu büyük fedakârlıktı.

«Bizim için endişelenmeniz gerekmez,» dedi Melissa. «Oda servisinden yararlanabiliriz. Yalnız gitseniz daha iyi olacak. Bu konuda ısrar ediyoruz, öyle değil mi Danny?»

Ufaklık telaşlı telaşlı başını salladı. «Çok doğru söylüyor,» dedi.

Az sonra Dori duş alıp giyinirken, Danny ve Melissa oda servisinin gönderdiği yemeği iştahla yiyorlardı. Gavin çocukların oyununa hemen hemen hiç itiraz etmemişti. Dori ise kendini biraz rahatsız hissediyordu.

Yatağın kenarına oturup önce çoraplarını, sonra ayakkabılarını giydi. Eteğini giyerken biraz heyecanlı olduğunu fark etti. İlk kez bir erkekle yemeğe çıktığı geceyi hatırladı. O geceki gibi duygular içindeydi. Ne giyeceğini uzun uzun düşünmüştü. Yanındaki en iyi elbise pembeli grili, ön tarafında pililer olan, kolları Fransız tarzı bol ve uzun olanıydı ama bu da akşam için pek uygun düşmüyordu. Gavin'in bu tür inceliklere dikkat ettiğini fark etmişti. Aynada dudaklarını boyarken birden kendi bakışlarıyla karşılaşarak durdu.

Gavin Parker'a âşık oluyordu.

Salona geçtiğinde Danny'yle Melissa halının üzerine uzanmış televizyon seyrediyorlardı. Hemen başlarını çevirip Dori'ye baktılar.

«Aman Tanrım, sen...» dedi Melissa.

«Çok güzelsin,» diye tamamladı Gavin. «Bir melek kadar güzelsin.»

«Teşekkür ederim,» diye fısıldadı Dori. Bakışlarını kaçırdı. Onun kollarına atılmak istiyordu. Uzun bir sessizlikten sonra Melissa, «Bizi merak etmeyin,» dedi kendinden emin bir tavırla.

Gavin, Dori'nin dirseğini hafifçe tutup çocuklara döndü. «Bir şeye ihtiyacınız olursa aşağıya telefon edebilirsiniz,» dedi.

«Her ne sebeple olursa olsun odadan çıkmanızı istemiyorum,» diye ekledi Dori.

Melissa hemen atıldı. «Bir saat içinde uyumuş oluruz.»

Danny bir şey söyleyecek oldu ama Melissa'nın bakışlarıyla karşılaşınca sustu.

Dori ve Gavin dışarı çıkarlarken çocuklar, bir ağızdan, «İyi eğlenceler,» diye seslendiler.

Asansörde genç adam elini Dori'nin omzuna koydu. Bakışlarını yüzünden ayırmıyordu. Birbirlerine öyle yakın duruyorlardı ki Dori ılık nefesini boynunda hissediyordu.

Restoranta girdiklerinde Dori biraz sinirli olduğunu fark etti. Şef garson onları salonun ortasında karşılayarak önceden ayrılmış masalarına götürdü. Gavin genç kadının oturmasına yardım etti.

Tam yerlerine oturmuşlardı ki bordo renkli üniforma giymiş bir içki servisi garsonu yanlarına yaklaştı.

«Siz Mr. Parker mısınız?»

«Evet.»

Garson masanın üzerine içinde şişe olan bir gü-

müş kova bıraktı.

«İçki ısmarladığımı hatırlamıyorum,» dedi Gavin, yüzünde kuşku dolu bir ifadeyle.

«Biliyorum, efendim. Bunu 1423 numaralı odadan Melissa ve Danny gönderdiler.» Şişeyi çevreleyen kâğıdı çıkardı. Gavin gözlerini biraz kısarak etiketi inceledi. «Mükemmel bir seçim,» diye mırıldandı.

Garson, «Gerçekten öyle, efendim,» diyerek onayladı. Servis yaptı, eğilerek masadakileri selamladı ve çekildi.

Gavin kadehini kaldırdı. «Melissa ve Danny'nin şerefine.»

«Çocuklarımıza,» diye fısıldadı Dori, kadehini kaldırırken. Şampanya gerçekten nefisti. Genç kadın kendi kendine gülümsedi.

«Bu kadar iyi bir seçimi nasıl yapabildiler?»

«Telefonla sorup öğrenmiş olmalılar.»

«İzin ver de yarısını ben ödeyeyim. Eminim fikir Danny'den çıkmıştır. Şampanyayı ne çok sevdiğimi bilir.»

«Lütfen bunu tartışmayalım. Şampanya bir hediye. Bizim için.»

«Ama Gavin bu şişe yüz dolardan fazla eder ve ben...»

«Lütfen bu konuyu kapatalım,» dedi genç adam kararlı bir tavırla.

«Pekâlâ,» dedi Dori. Hafifçe gülümsedi.

«Demek şampanyayı çok seviyorsun. Çok sevdiğin ve benim henüz bilmediğim başka şeyler var mı acaba?»

Dori kısa bir an düşündü. Sonra genç adamın gözlerinin içine bakarak, «Şaraplı balık çorbası,» dedi.

Gavin hafifçe gülümsedi. Yanlarına yaklaşan garsona yemekleri söyledi.

Dori'nin sinirleri yatışmıştı. Kendini çok rahat

hissediyordu. Belki de şampanyanın etkisiydi bu. Şaraplı balık çorbası o güne kadar tattıklarının en nefisiydi.

Yemekten sonra kahvelerini yudumlarlarken Gavin kendinden söz etmeye başladı. Çalıştığı bilgisayar şirketini ve yaptığı seyahatleri anlatıyordu. Aslında bu mükemmel bir işti. Futbol sezonu geldiği zaman bol vakit bulabiliyordu. Uzun süre çalıştıktan sonra şirkete ait hisselerin bir kısmını satın almayı başarmıştı. Gelecek için bazı planları vardı. Aslında bunlar kendisinden çok kızının geleceği ile ilgiliydi. Onun mutlu olması için çalışıyordu.

Bütün bunları anlatırken yüzünde öyle dokunaklı bir ifade vardı ki Dori onu daha önce hiç böyle görmediğini düşündü. Devamlı gelecekten, yapmak istediği şeylerden söz ediyordu. Geçmişten ve bir futbolcu olarak kazandığı parlak başarılardan söz etmek istemiyordu besbelli. Deirdre'yle yaşadığı evlilik hayatından da söz etmedi. Eski karısına yönelik olumsuz duygularını daha önce açıklamıştı. Dolayısıyla bu konuda yeni bir yorum gerekmiyordu.

Dori onu büyük bir dikkatle, neredeyse bütün varlığıyla dinliyordu. Hayatında hiçbir insana bu kadar büyük bir ruhsal yakınlık duymamıştı. Genç adamın varlığını kuşatan o kalın kişilik zırhı kaybolmuştu. Onu çok iyi anlıyor, saygı duyuyordu.

Az sonra garson elinde kahve tepsisiyle geldi. Dori başını salladı. Daha fazla içmek istemiyordu.

Gavin saatine baktı. «İki saattir buradayız,» dedi. «İstersen dönelim artık.»

O anda Dori gecenin sona ermesini istemediğini fark etti. Onun kollarının arasında olmayı istiyordu. Öylesine dayanılmaz bir arzuyla istiyordu ki genç adamın dokunuşlarını vücudunda duyar gi-

bi oldu. Onun gözlerinin içine baktı. Gülümseyerek. «Hemen gidecek miyiz?» diye sordu.

«Yandaki salonda bir orkestra var,» dedi Gavin, yumuşak bir sesle. «Dans etmek ister misin?»

Dori hafifçe titredi. «Evet,» diye fısıldadı. «Dans etmeyi severim.»

Salona girer girmez dans etmeye başladılar. Melodik, yumuşak bir balad çalıyordu. Genç adam yavaşça Dori'nin beline sarıldı. Dori başını onun omzuna yasladı. Pistin ortasında dönmeye başladılar.

Vücutları birbirine o kadar yakındı ki birbirlerinin kalp atışlarını bile duyabiliyorlardı. Dori genç adamın ensesini parmak uçlarıyla okşamakta olduğunu fark etti. Birbirlerine gittikçe daha sıkı sarılıyorlardı. Dori soluklarının yavaş yavaş sıklaştığını, derinleştiğini hissetti. Gözlerini iyice yummuştu artık. Bütün vücudunu heyecan dolu, tatlı bir sıcaklığın sardığını hissediyordu. Geçip giden zaman umurunda değildi. Artık mutluydu. Kalbini ve ruhunu Gavin'e kaptırmamak için haftalarca mücadele etmişti. Ona âşık olmak istememişti. Gerçekten istememişti. Oysa o an, genç adamın kollarının arasındayken, bu tür düşünceler için çok geç kalmış olduğunu biliyordu. Kalbinin sesini dinlemeliydi artık. Evet, ona âşıktı. Bütün kalbiyle ve bütün ruhuyla âşıktı ona. Gavin bu gerçeği biliyor muydu acaba?

«Dori.»

Bu yumuşak ses kalbinin içinde eriyip dağılmıştı sanki. «Gidelim mi artık?»

«Peki,» diye karşılık verdi genç kadın. Rüyada gibiydi.

El ele tutuşarak salondan çıkıp asansöre doğru yürüdüler.

«Çocuklar uyumuşlardır,» diye mırıldandı Dori.

Asansör boştu. Gavin kapıyı kapatıp düğmeye

bastı. Bakışları buluştu. Sonra birbirlerinin kollarına atıldılar. Dori hayatında hiç böyle öpüşmemişti. Genç adamın bakışlarında kopkoyu, heyecan dolu bir ifadenin belirdiğini fark etti ve gözlerini yumdu. Gavin ihtirasla öpüyordu onu. Birbirlerine sıkıca sarılmışlardı. Asansör durduğunda ikisi de nefes nefeseydi.

Gavin hafifçe gülümsedi. «Beni hep böyle öpeceğini bilsem bu asansörden hiç çıkmazdım,» diye fısıldadı.

«Ben de, ben de çıkmazdım,» diye fısıldadı Dori. Göğsü heyecanla inip kalkıyordu.

Uzun bir sessizlik oldu. Birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Genç adamın kolları yavaşça gevşedi. Asansörden çıktılar.

Oda kapısının üzerinde ışık yoktu. Danny ve Melissa çoktan uyumuş olmalıydılar. Gavin anahtarını çıkararak sessizce kapıyı açtı. İçerisi karanlıktı. Geniş pencerelerin ötesinde parlayan ayın ışığı çevreyi hafifçe aydınlatıyordu. İçeri girdiler. Gavin'in kolu genç kadının belindeydi. Yavaşça kapıyı kapadı. Birbirlerine sıkıca sarıldılar. Genç adamın gözleri ay ışığında parlıyordu.

«Seni burada öpemem,» diye fısıldadı, boğuk, heyecan dolu bir sesle.

Dori bir an ne diyeceğini bilemedi. Onu fena halde istiyordu. Ellerini uzatarak genç adamın çenesini avuçlarının arasına aldı. Sonra saçlarını okşadı ve ellerini ensesinde kenetledi. Ayak parmaklarının ucunda yükselip uzanarak onu öpmeye başladı. Müthiş bir heyecana kapılmıştı. Kolları ve bacakları titriyordu. Genç adam onun dudaklarının kenarlarını öpüyor, öpüyordu.

Dori bu duyguların Brad'le birlikte öldüğünü sanmıştı. Oysa şimdi hayatında duymadığı kadar büyük bir heyecan içindeydi. Evet, onu istiyordu. Karşı koymayacaktı. İstese bile yapamazdı bunu.

Gavin onu kollarının üzerine alıp kaldırsa, yatak odasına götürse... Hayır, ona engel olmayacaktı.

Genç kadının boynunu, omuzlarını okşuyordu. Dudaklarım boynuna değdirdi. Sonra omzunu hafifçe dişledi. Uzun parmaklarını onun saçlarının arasına geçirerek başını iyice kendine doğru çekti. Dudakları alnına, oradan gözkapaklarına, burnuna ve çenesine doğru kaydı. Dori genç adamın omuzlarını sıkıca kavramıştı. Duyduğu şiddetli arzuya hâkim olamamaktan korkmaya başlamıştı. Soluklarını yatıştırmak için göğüslerini genç adamın geniş göğsüne bastırdı.

Gavin genç kadının kendini denetlemeye çalıştığını fark etmişti. Onu kollarının arasına alarak sıkıca tuttu.

«Bu öpüşmeye on üzerinden on veriyorsan eğer başımız iyice dertte demektir.»

«Başımız dertte,» diye fısıldadı Dori, soluklarını güçlükle kontrol ederek.

«Daha fazlasını istiyorum.»

«Bizi duyabilirler.»

«Bu çocuklardan her şey beklenebilir,» dedi Gavin gülümseyerek. «Bizi videoya bile kaydedebilirler.»

Dori boğuk bir sesle güldü.

«Yoksa bile şantaj yapacaklarını mı düşünüyorsun?»

«Olabilir,» diye mırıldandı genç adam. Dudaklarını Dori'nin çıplak boynunda gezdiriyordu. «Ama merak etme kendimizi savunabiliriz. Sayelerinde harika bir şampanya içtik, biliyorsun. Ayrıca yemekler de nefisti. Müzik de öyle...»

Hayır, bu şiddetli arzunun sebebi şampanya, yemekler ve müzik değildi. Seattle'da uçağa bindikleri an başlamıştı her şey. Gavin o gece onunla yalnız kalmak istemişti. Kendisi de istemişti bunu. Çok önceden karar verilmiş bir şey gibi.

Sevişmeleri bir rastlantının değil, bir sürü beklentinin doğal sonucuydu.

En iyisi bu noktada durmak olacaktı. Dori vücudunu biraz geri çekti. «Artık odalarımıza çekilsek iyi olacak,» diye mırıldandı. «Yarın uzun bir gün yaşayacağız.» Sesi uykuluydu ama uykusu geldiği için değil. Yaşadığı heyecan dolu dakikalar gücünü tüketmişti sanki.Yüksek bir yerden düşmüş gibiydi.

«Evet, haklısın,» diye mırıldandı Gavin. «Yarın uzun bir gün olacak.»

Odalarına çekildiler. Dori ses çıkarmamaya çalışarak çabuk çabuk soyundu. Melissa'yı uyandırmamalıydı. Uyuyorsa tabii... Uyumuyorsa bir sürü soruya yanıt vermek zorunda kalacaktı.

Yavaşça yatağın örtüsünü açarak içeri süzüldü. Yatağı sarsmamaya çalışarak uyku pozisyonunu aldı. Başı dönüyordu. Bir süre gözlerini açık tutarak tam karşısındaki duvarda meydana gelen ışık oyunlarını seyretti. Ay ışığı hafif bir rüzgârda salınan dışardaki ağaç dallarının arasından süzülüyordu. Gavin bütün bu olanların şampanya yüzünden olduğunu mu düşünüyordu acaba? Ya tekrarlanırsa? Tekrarlanacağına emindi. Geri dönmek için vakit çok geçti artık.

Ertesi gün öğleden sonra Melissa, Danny ve Dori televizyonun karşısında San Francisco-Denver Broncos maçını seyrediyorlardı. Dori hâlâ futbola ilgi duymuyor, kuralları bile doğru dürüst bilmiyordu. Ama sunucu Gavin olunca iş değişiyordu. Genç adamın sesi kulaklarının içinde yankılanıyordu sanki. Kameranın sunucuyu gösterdiği anları kaçırmamak için bakışlarını maçtan ayırmıyordu.

Diğer sunucu, Frank Gifford, Gavin'in eski futbol arkadaşıydı. Gavin arada bir yorumlarda bulunuyor, Gifford ise maçı aktarıyordu. Devre ara-

sı kamera iki adamın oturduğu masaya yöneldi. Gavin yorumdan önce, «Melissa ve Danny'ye selamlarımı sunmak istiyorum,» dedi.

Danny müthiş heyecanlanmıştı. Melissa da çok mutlu görünüyordu. Dori oturduğu yerde gülümseyerek genç adamın ekrandaki görüntüsünü seyrediyordu. Unutulmaz bir dört gün olacaktı bu. Her şey mükemmeldi, hatta mükemmelden de fazla.

Gavin oyun bittikten birkaç saat sonra otele döndü. Biraz yorgun görünüyordu. Daha çok çocuklarla ilgileniyor, Dori'yle göz göze gelmemeye çalışıyordu.

Danny müthiş bir heyecanla sorular soruyor, yorumlar yapıyor, sanki maçı başından sonuna tekrar yaşıyordu.

«Yorgun görünüyorsun, bir şey ister misin?» diye sordu Dori.

Genç adam içeri girdiğinden beri ilk kez göz göze geldiler. «Evet biraz yoruldum,» diye mırıldandı Gavin. «Ama bir şey istemem, teşekkür ederim.» Bakışlarında oldukça soğuk bir ifade vardı. Düşünceli gibiydi. Sanki üstesinden gelmek zorunda olduğu yeni bir sorunla yüz yüze gelmiş gibi. Maçın etkisinden hâlâ kurtulamadığı için olabilirdi. Aslında bu Dori için rahatlatıcı bir düşünceydi. Ne bekliyordu yani? Saatlerce konuştuktan sonra gelir gelmez onu kollarının arasına almasını mı?

Melissa, Gavin'in yanı başında halının üzerinde oturuyordu. Bir şey söylemeye hazırlanıyormuş gibi bir hali vardı.

«Baba,» diye söze başladı sonunda. «Danny ve ben kendimize pizza ısmarladık. İstiyorsanız eğer Dori'yle birlikte yemeğe çıkabilirsiniz. Yalnız kalmak için yani.»

Dori bu sözler üzerine yüzünün hafifçe kızar-

dığını hissetti. Bir şeyler söylemek için ağzını açtı fakat amnda vazgeçti. Dünkü gibi bir gece yaşamaya hazır değildi. Ama yine de Gavin'in düşüncesini öğrenmeye can atıyordu. Genç adam bakışlarım ona çevirmişti. Kararı Dori'nin vermesini istiyordu besbelli.

Genç kadın alçak bir sesle, «Olmaz,» dedi. «Baban çok yorgun, Melissa. Bu gece hep birlikte pizza yesek iyi olacak.»

«Tamam,» dedi Melissa, yan gözle Danny'ye bakarak. «Biz gider alırız. Birkaç bina ötede bir pizzacı var.»

«Ben de sizinle geliyorum.» Çocukların tanımadıkları bir yerde hava karardıktan sonra sokağa yalmz çıkmalarını istemiyordu.

Çocuklar giyinmeye gittiler. Dori tam odasına gidecekti ki Gavin onu durdurdu.

«Neyin var?»

Dikkatle anlamak istercesine Dori'nin yüzüne bakıyordu.

«Bir şeyim yok,» dedi genç kadın, sakin bir sesle. «Yemeğe çıkmak istemiyordun, öyle değil mi?»

«Evet, istemiyordum.»

«O halde neden düş kırıklığına uğramış gibi bakıyorsun yüzüme?»

«Bugün çocukları televizyonda selamladığımda senden söz etmedim. Üzüldün mü?»

Dori şaşırmıştı. «Elbette, hayır,» dedi. «Böyle düşünmen doğrusu çok garip.»

Gavin güldü. «Siz kadınlar,» dedi. «Hep ilgi istersiniz. Bu ilgi ulusal çapta olursa daha iyi olur tabii. Öyle değil mi?»

«Yanılıyorsun. Çok saçma!»

Biraz kırılmış, oldukça şaşırmıştı. Gavin'e bu sözleri söyleten nasıl bir ruh hali olabilirdi? Bu değişikliğe anlam vermek çok güçtü.

Dori yanılmadığına emindi. Bir şey olmuştu.

Seattle'a dönerlerken Gavin uçakta tek kelime bile konuşmadı. Birkaç gün boyunca telefon bile etmedi.

Günler hızla geçiyordu. Gavin hafta boyunca sadece üç kez telefonla aradı. Dori yalnızdı. Hayatında derin bir boşluk açılmıştı sanki. İçinde, insanı iliklerine kadar üşüten dondurucu kış rüzgârlarının estiği derin bir boşluk. Sessizliğe tahammül edemiyordu artık. Bazı geceler saatlerce telefonun başında oturuyor ve genç adamın aramasını bekliyordu. Ama telefon bir türlü çalmıyordu. Çektiği üzüntü Gavin'in sessizliğinden daha çok etkiliyordu onu. Gerçeği öğrenmeliydi. Gavin'in hakkında ne düşündüğünü öğrenmeliydi mutlaka. Öğrenmediği sürece onu arama cesaretini kendinde bulamayacağını çok iyi biliyordu. San Francisco'da o gece aralarında geçenleri tekrar tekrar, yaşarcasına düşündü. Belki de korkuyordu Gavin. Dori'nin ondan bir şeyler isteyeceğini sanıyor ve korkuyordu.

Dori cuma sabahı bürodaki masasının başında oturuyordu. İş yapmak istemiyordu. Yorgun ve düşünceliydi.

«Gavin'le bu hafta sonu çıkıyor musunuz?» diye sordu Sandy. Sesinde merak dolu bir ifade vardı. Tek kaşını kaldırmış dikkatle arkadaşının yüzünü inceliyordu.

Dori bakışlarını kaçırdı. «Hayır,» dedi kısaca «Sanmıyorum.»

«Yoksa bu hafta sonu Gavin maç mı sunacak?»

«Bilmiyorum.» Şu kadın soru sormasa ne olurdu sanki?

«Yoksa kavga falan mı ettiniz?»

«Onun gibi bir şey.»

Sandy çok ciddi görünüyordu. «Bak canım,» diye söze başladı. «Umarım ilişkiniz sona ermemiştir. Bence Gavin Parker senin için mükemmel bi-

ri. Aranızda sorun çıkmış olabilir. Bence durumu düzeltmeye çalışmalısın. Bu kaçırılmayacak kadar büyük bir balık. Hem zengin hem de yakışıklı. Dori, şekerim, ona karşı çok dikkatli davranmalısın.»

Dori dilinin ucuna kadar gelen sözcükleri zorlukla yuttu. Gavin'in büyük bir balık olduğunu o güne kadar hiç düşünmemişti. Aralarındaki ilişki bu tür sözcüklerle açıklanabilecek türden değildi. Sürekli bir ilişkiyi ikisi de düşünmemişti. Hatta böyle bir ilişki başlamamıştı bile.

Eve döndüğünde Dori'nin morali bozuktu.

Danny kanepeye uzanmış ellerini başının altında kenetlemişti. «Merhaba, anne,» dedi onu görünce.

«Merhaba, canım.» Neşeli ve mutlu anne rolü yapamayacak kadar yorgun hissediyordu kendini.

«Okulda ne yaptığımı sormayacak mısın?»

«Okulda ne yaptın, Danny?»

«Çok iyiydi.»

Dori hole açılan kapıyı kaparken, «İyi olan ne?» diye sordu.

«Okul,» diye karşılık verdi Danny. Sonra dirseklerinin üzerinde doğrularak dikkatle annesine baktı. Şaşırmış gibiydi. «Hasta mısın yoksa?»

Evet, hastaydı. Kalbinin içinde yüzlerce kuşku vardı ve bunlar onu hasta ediyordu. Gavin Parker'ı görmek istemiyordu artık.

«Havaların değişmesi beni biraz etkiliyor galiba,» diye karşılık verdi.

«İstersen yemeği ben hazırlayayım.»

«İyi olur.»

Danny'yi mutfağa yollamak yalnız kalmak için bir fırsattı. Gerçekten çok kötü hissediyordu kendini. Geçen hafta bu vakitler San Francisco'ya uçmak üzereydiler. Gavin şuracıktaki koltukta oturuyordu. Uçak havalanmak üzereyken genç adam ona bakıp gülümsemiş yavaşça uzanarak elini tut-

muştu. Cesaret vermek istiyordu sanki. Genç adamın yüzü bir an gözlerinin önüne geldi. Bu görüntü Dori'nin yüreğini altüst etmeye yetmişti. Ona gülümseyerek bakmış ve uçaktan korkmadığını söylemişti. Bunun üzerine Gavin iyice eğilerek onu yanağından öpmüştü. Uçak havalanırken çok korktuğunu söylemişti fısıltıyla. Bir hafta içinde her şey mahvolmuştu.

Danny'nin yanına yaklaştığını fark edince bu düşüncelerden sıyrıldı. Oğlan biraz şaşırmış gibiydi. «Ne pişirmemi istersin?» diye sordu.

«Buzdolabında hazır yemek var. Fırına koy.»

«Neyin var, anne?»

Dori yüzünü göstermek istemiyordu. Ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken, «Aç değilim,» dedi.

«Yoksa hasta mısın?»

«Olabilir.»

Banyoya girip yüzünü soğuk suyla yıkadı. Sonra odasına geçip mavi renkli pijamalarını aldı. Bu arada küvet dolsun diye sıcak suyu açık bırakmıştı. Suyu toz sabunla iyice köpürtüp soyundu ve küvete girdi. Gözlerini kapatarak gevşemeye çalıştı.

Kapı vuruluyordu.

«Danny, lütfen git.»

«Ama anne...»

«Rica ediyorum, Danny. Çok yorgunum ve dinlenmeye çalışıyorum. Beni rahat bırak. Yemek yemeyeceğim. Yarım saat kadar beni rahatsız etmemeni istiyorum. Anlaşıldı mı?»

Bu kadar sert davranmak doğru değildi, ama yalnız kalmak için başka çaresi yoktu.

Köpüklü sıcak su gerçekten iyi geliyordu. Yarım saat sonra sudan çıktı. Hayır, mavi pijamaları giymeyecekti. Onun yerine Danny'nin hoşuna gidecek bir şeyler giymeliydi. Bornozuna sarınarak odasına geçti. Üzerine uzunca bir sabahlık,

ayağına dizlerine kadar gelen çoraplar giydi. Üzerinde tavşan resimleri olan bu çoraplar Danny'nin hediyesiydi. Ona bir şeyler borçlu olduğunu hissediyordu. Ayaklarına rengârenk ponponlu terlikler geçirdi ve mutfağa geçti. Bu kıyafet sayesinde oğlundan özür dilemiş olacaktı.

Danny bir bakışta durumu kavradı. Yüzüne kocaman bir tebessüm yayıldı.

«Müthiş görünüyorsun, anne,» dedi neşeli bir sesle. Evet, uzun eski sabahlığı ve tavşanlı çoraplarıyla gerçekten müthiş görünüyor olmalıydı.

«Mr. Parker sakın seni bu kıyafetle görmesin.»

«Merak etme, görmez.»

«Ama anne, her an gelebilir.»

CLOUDIVE

Bölüm Sekiz

Dori dehşetle oğluna baktı. «Hayır,» dedi. «Olamaz.» Bütün bir hafta boyunca ondan telefon beklemiş ve yorulmuştu. Şu anda onunla karşılaşmak istemiyordu. Paniğe kapılmamalı, sakin olmalıydı.

«Sana telefon mu etti?»

«Evet, anne.»

«Ne zaman?»

«Sen banyodayken. Ona senin biraz sinirli olduğunu söyledim.»

«Neden bana haber vermedin?» Oğlunu azarlamaya hakkı yoktu ama sesi gittikçe sertleşiyordu. Tam o sırada kapı çalındı. Dori dehşete kapılmıştı. Ne yapması gerektiğine karar veremiyordu. Ani bir kararla Danny'ye döndü.

«Gönder onu buradan. Anladın mı?»

«Ama, anne...»

«Tartışma benimle. Ona ne diyeceğin önemli değil. Yeter ki gitsin.»

Kapı bir kez daha çalındı. Ana oğul birbirlerinin yüzüne bakıyor, ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Bu tereddüt anı uzun sürmedi. Mutfak kapısı açıldı ve Gavin içeri girdi.

«Neyiniz var sizin...» Dori'nin yüzünü görünce sustu. İyice yaklaşarak dikkatle baktı. «Doktor çağırdınız mı? Korkunç görünüyorsun.»

«Biliyorum,» dedi Dori, yumruklarını sıkarak. «Biliyorum çünkü herkes aynı şeyi söylüyor.» Onu bütün bir hafta boyunca beklemişti. Öyle derin bir düş kırıklığına uğramıştı ki artık sura-

tını bile görmek istemiyordu.

«Git buradan, Gavin.»

«Ama seninle görüşmek istiyorum.»

Dori doğruca gidip buzdolabını açtı, içinden bir karton yumurta çıkarıp masanın üzerine koydu. Bir şeylerle uğraşmak istiyordu.

«Beni işitmiyor musun, Dori?»

«İşitiyorum. Sana yanıt vermezsem gideceğini umuyorum.»

Danny olanlara anlam veremiyor, hayretle onları izliyordu. «Özel mi konuşacaksınız?» diye sordu Gavin'e.

«Evet, yalnız görüşsek iyi olur.»

«Gitmeden önce size bir şey söylemek istiyorum, Mr. Parker. Annem pek normal değil sanırım... bu çok kötü.»

«Anlıyorum.»

«Çok endişeliyim, çünkü...»

«Danny,» diye bağırdı Dori. «Zararın yararından çok oluyor.»

Bu sözler üzerine ufaklığın yüzü bembeyaz oldu. Gavin çocuğun kulağına eğilerek, «Aldırma,» dedi. «Sana sonra anlatırım.»

Danny çıktı. Dori raftan bir kap alarak içine iki yumurta kırdı.

«Nasıl bir hafta geçirdin?» diye sordu Gavin.

Dori gözlerini kapadı ve içinden beşe kadar saydı. «Harika bir haftaydı,» dedi sonunda.

«Benimki de öyleydi.»

«Sevindim.»

«Seni neden aramadığımı merak etmiş olmalısın.»

«Evet, bir iki kez düşündüm.» Yumurtaları hızlı hızlı çırpmaya başladı. Bu hareket rahatlatıcıydı.

«Dori, lütfen o işi bırakıp bana döner misin? Konuşurken yüzüme bakmanı istiyorum.»

«Hayır!» Yüzüne düşen bir parça saçı sert bir hareketle geriye doğru itti.

«Lütfen. Rica ediyorum.»

Sesi öyle yumuşaktı ki Dori bir an ne yapacağını bilemedi. Elindeki işi bırakıp yavaşça ona doğru döndü. Gavin genç kadına yaklaşarak elini omzuna koydu. Dori başını öne eğdi. O anda genç adamın pırıl pırıl parlayan ayakkabıları gözüne ilişti. 'Çok pahalı bir çift İtalyan ayakkabısı,' diye geçirdi içinden.

«Hafta boyunca seni çok özledim,» dedi genç adam, fısıltıyla. Dori onun bakışlarını dudaklarında hissediyordu. «Belki yüz kere sana telefon etmeyi düşündüm.»

«Ama etmedin.»

«Belki inanmayacaksın ama, korktum.»

«Otuz yaşlarında ve saçlarında arada bir aklar bulan bir kadın olduğum için mi?»

«Bununla ilgisi yok, Dori.»

«Var. Sürekli ilişki kurmak istesen, yirmi yaşlarında mükemmel vücutlu, pürüzsüz tenli birini bulursun.»

«Neyin var, anlamıyorum.»

«Bütün bir hafta boyunca oturup düşündüm. Seni çok iyi tanıyorum artık. Korkmakta haklısın. Beni cezbettin ve bu seni şaşırttı. Geçen hafta çocuklar olmasalardı aramızda kim bilir neler olacaktı. Sakın aksini iddia etmeye kalkma. Beyninde biraz akıl olan kadınlar seni korkutuyor. Buraya neden geldiğini ve bana ne söylemek istediğini çok iyi biliyorum.»

«Bilip bilmediğin konusunda biraz kuşkuluyum.»

«Buraya gelişinin iki nedeni olabilir, Gavin Parker.»

«Öyle mi?» Genç adam bir iki adım geri çekilerek masaya dayanıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

«Birincisi, aramızdaki ilişkiyi tamamen kesmek istiyor olabilirsin. Ama öte yandan durumu kızına nasıl açıklayacağını bilemiyorsun. Ayrıca, olgun bir kadınla buna benzer bir anlaşma yapmanın mümkün olmadığını hissediyorsun. Kendini öyle dayanılmaz biri sanıyorsun ki, böyle bir anlaşma yaptığın her kadının sana âşık olacağına eminsin. Bu durumda düşmanlık duyguları beslemeye başlıyorsun.»

Gavin'in yüzündeki ifade yavaş yavaş sertleşmeye başlamıştı. «Devam et,» dedi soğuk bir sesle.

«İkinci nedene gelelim. Şunu belirteyim ki bu şık benim için bütünüyle gündem dışı. Senin de aklımdan böyle şeyler geçirmeni istemem.»

«Nedir acaba?» Sesinde belli belirsiz alaycı bir ifade vardı. Dori derin bir soluk aldı. Bütün bir hafta boyunca ondan 'teklif' beklemişti. Şimdi unutmalıydı bunu, böyle bir şey beklememiş gibi davranmalıydı. «Bana anlaşmalı bir evlilik teklif edebileceğini düşündüm. Yani az önce, seni karşımda görünce.»

«İnan bana, evlilik aklıma gelebilecek en son şey.»

«Biliyorum. Zaten bu yüzden 'anlaşmalı' evlilik dedim. Çocuklar için birlikte yaşamamızı isteyebilirsin. Bana böyle bir teklifte bulunmanı tavsiye etmem, Gavin. Bunu asla kabul etmeyeceğimi bilmeni isterim. Şunu da belirteyim ki böyle bir şey az önce aklıma geldi. Daha önce düşünmüş değilim.»

Gavin eve geldiğinde çok sakin ve rahat görünüyordu. Oysa şimdi sinirliydi.

«Seninle herhangi bir sorunu makul biçimde tartışmanın mümkün olmadığım anlıyorum.»

Dori bakışlarını kaçırdı. «Aklımdan geçenleri söyledim,» dedi. «Ayrıca bu gece sinirlerim biraz

bozuk. Tam üstüne geldin.»

Bu sözlerin ardından derin ve uzun bir sessizlik oldu. Genç adam bakışlarını ona çevirmiş susuyordu. Daha sakin görünüyordu şimdi. Neden sonra, «Beşinci Cadde'de bir Neil Simon oyunu var,» dedi. «Yarın akşam gider miyiz, diye sormaya gelmiştim.»

Bu teklif öyle ani oldu ki Dori bir an neye uğradığını şaşırdı. Boğazına bir şeyler tıkanmıştı sanki. Dehşet içinde Gavin'e baktı.

«Seni saat yedi buçukta alırım. Tamam mı?»

Dori başını sallamakla yetindi.

Genç adam tam çıkmak üzereyken geri döndü. «Kendine iyi bak, olur mu?»

«Peki.»

Kapı kapanınca oracıktaki sandalyeye yığıldı. Ona ne oluyordu?

Ertesi gün öğleden sonra çok telaşlıydı. Doğruca kuaföre gitti. Saçına yeni bir biçim verilmesini istiyordu. Sonuçtan memnun kaldı ama yine de istediği gibi olmamıştı. Bir kuaförden mucizeler beklemek saçmaydı.

Bir mağazadan erguvan rengi bir tulum satın aldı. Etikette «Rhapsody in Purple» yazıyordu. Nedense bu sözcükler ona, anlamlı, dinamik ve özgür ruhlu bir kadını çağrıştırmıştı. Çok pahalıydı ama kredi kartını kullanabilirdi. Karta bir göz attı. Elbise parası çıktıktan sonra geriye pek bir şey kalmıyordu.

Saat tam yedide giyinmiş ve hazırlanmıştı. Danny'yi anne ve babasının evine bırakmıştı. Bir koltuğa oturarak gazetenin sanat sayfasını açtı ve Neil Simon'm oyunuyla ilgili yazıyı okumaya başladı. Oyunun adı «Garip bir Çift» idi. Kendi kendine gülümsedi. Kendisi ve Gavin kadar garip bir başka çift var mıydı yeryüzünde?

Kapı çaldığında heyecanla koşup açtı. Kulak-

larındaki iri altın küpeler hoş ve melodik bir ses çıkarıyorlardı. «Merhaba,» dedi gülümseyerek.

Genç adam onu tepeden tırnağa süzdü. Biraz şaşırmış gibiydi. Bir şey söylemeden içeri girdi.

«Kafası çalışan bir kadın için çok güzel görünüyorsun,» diye mırıldandı, oturma odasına girerken.

«Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum,» dedi Dori. «Sen de fena görünmüyorsun.»

Genç adam kravatını düzeltti. Gülümsedi. «Bu sözleri sayısız kadından işittim.»

Dori yüksek sesle güldü. Hemen gidip incilerle bezenmiş antika el çantasını aldı. Hemen çıkmak istiyordu çünkü tiyatroda kendini daha emin hissedecekti. Gavin biraz daha oturmak istiyormuş gibi baktı ona.

«Ee, çıkmıyor muyuz?»

«Önce paltonu giy.»

«Gerek yok.» Üzerindeki giysi yeterince kalındı.

«Dori, lütfen gülünç olma. Dışarısı çok serin. Üstüne bir şey almadan çıkamazsın.»

«Merak etme, bir şey olmaz. Ben çok sıcakkanlıyımdır, biliyorsun.»

«Donacaksın.»

Dori derin bir iç çekerek askılıktan kışlık mantosunu omuzlarına koydu.

«Memnun oldun mu?»

«Evet, teşekkür ederim.»

Çıkarlarken, Dori, «Bu palto yüzünden kıyafetim istediğim gibi olmadı,» diye söylendi.

Oyun çok güzeldi. Fakat Dori karakterler ve olaylar üzerinde bir türlü dikkatini toplayamıyordu. Gavin yanıbaşında oturuyordu, iki yabancı gibiydiler. Onun kafası da başka yerlerde olmalıydı, çünkü herkesin güldüğü yerlerde susuyordu.

Perde arasında hiç konuşmadılar. Sırf onun dikkatini çekmek için bir sürü para harcayarak

bu elbiseyi satın almıştı. Mutlaka bir şeyler yapmalıydı.

İkinci perde başladığında ayak ayak üstüne attı. Genç adam da aynı biçimde oturuyordu. Bacakları hafifçe birbirine değdi. Bu planın birinci bölümüydü. Dori hemen ikinci bölüme geçti ve elini oturdukları koltukları birbirinden ayıran kolun üzerine koydu. Bu durumda parmakları genç adamın dirseğine dokunuyordu. Bu teması fark etmemiş olması imkânsızdı. Hemen tepki göstermeli, Dori'nin elini sıkıca kavramalıydı. Ama hiçbir şey olmadı. Neden elini tutmuyordu? Utanıyor olamazdı herhalde.

Dori oturuşunu bozmadan ve hiç kımıldamadan beklemeye başladı. Belki de dün gece aralarında geçen konuşma onu fena halde korkutmuştu. Aralarına belirli bir mesafe koymaya karar vermiş olabilir miydi? Onu suçlamakla büyük bir hata yapmış olabilirdi. Böylece onun bir süredir beslediği kuşkuları doğrulamış oluyordu. Üzerine varmamalıydı. Çok yanlış hareket etmişti. Böyle büyük bir hatayı nasıl yapabilmişti Gavin dün gece, 'Seni çok özledim,' demişti. Ne yazık ki o anda bu sözlere gereken önemi vermemişti. Gavin onunla birlikte olmaktan hoşlamyordu ve bunu pek çok kez davranışlarıyla belli etmişti. Oysa kendisi... Bağıra bağıra ağlamamak için zor tutuyordu kendini. Büyük bir hata, çok büyük bir aptallık etmişti.

Ona sıkıca sarılmak, yalvararak bağışlanmak istiyordu. Önünde diz çöküp özür dilese, dün gece söylediği sözleri geri alsa ve... Kafasının içi karmakarışıktı. Kalbi delice çarpıyor, kafasının içinde hızla beliren kuşku dolu düşünceleri izlemekte güçlük çekiyordu.

Gavin onu seviyor olamaz mıydı? Olabilirdi. Duygularını davranışlarına yansıtmamaya çalışı-

yor olabilirdi. Ve Dori, bu konuda ona fırsat vereceği yerde... dün gece... Şu anlaşmalı evlilik konusunu açması ne büyük bir budalalıktı. Müthiş bir gerilime kapılmak üzere olduğunu fark ederek gözlerini kapadı. Başı dönüyordu.

Tam bir çaresizlik içindeyken yan koltukta bir kıpırtı oldu. Gavin elini yavaşça genç kadının elinin üzerine koyarak parmaklarını sıkıca kavradı.

Dori'nin soluğu kesilmişti. En ufak bir hareket bile yapamadı. Sonsuzluk kadar uzun birkaç dakika sonra yavaşça başını ona doğru çevirdi. Genç adamın gözleri yarı karanlığın içinde parlıyordu. Bakışlarında çok yumuşak, sevgi dolu bir ifade vardı. Dori ağlamak üzereydi.

Birden ışıklar yandı. Oyun bitmişti. Herkes alkışlıyor, oyuncular hep birlikte sahneye çıkmış seyircileri selamlıyorlardı. Dori ve Gavin de alkışladılar. Ayağa kalktıklarında elleri sıkıca birbirine kenetlendi.

Dori hayatında ilk kez konuşmadan bu derece derin bir iletişim kurmuştu. Biraz korkuyor gibiydi.

Genç adam Dori'nin mantosunu omuzlarına koyarken, «Oyunu çok beğendim,» diye mırıldandı. Sesi biraz boğuk ve heyecanlı gibiydi.

«Ben de,» diye karşılık verdi Dori. Heyecanını güçlükle bastırabiliyordu. Boynuna sarılıp öpmemek için kendini zor tutuyordu. Gavin genç kadının o anki ruh halini anlamış gibi hafifçe başını eğerek gülümsedi.

Eve dönmeleri birkaç dakika sürdü. Gavin arabayı tam kapının önünde stop ettirdi, fakat eli hâlâ direksiyondaydı.

«Danny bu gece sizinkilerde mi kalıyor?»

Sanki birlikte olup olamayacaklarını öğrenmek istiyor gibiydi. Dori bütün gücünü toplayıp, «Evet,» diye fısıldadı.

Gavin ona dikkatle baktı. «Kendini rahatsız mı hissediyorsun?»

«Yo hayır, çok iyiyim.» Hayat çok karmaşık ve zordu. Şimdi bir şey daha söylemesi, bir adım daha atması gerekiyordu.

«Birlikte birer kahve içelim mi?»

İkisi de biliyorlardı ki bu usulen sorulmuş bir soruydu. Gavin onu yavaşça kollarının arasına aldı. 'Komşular görecekler,' diye içinden geçirdi Dori.

Arabanın motoru hâlâ çalışıyordu. Gavin saatine baktı. «Çok geç oldu,» dedi. «Başka zaman.»

Saat gecenin dokuz buçuğuydu. Geç değildi! Mutlaka bir şeyler söylemeliydi. En azından denemeliydi.

«Dün gece benimle konuşmak istediğini söylemiştin,» diye söze başladı. «O şekilde davrandığım için özür dilerim.»

«Ne yapacağını önceden tahmin etmek benim için biraz zor oluyor, Dori.»

«Benimle konuşmak istiyor musun?»

«Evet.» Kolunu genç kadının omzundan çekti ve direksiyonu kavradı. «Aramızda bazı sorunlar olduğunu düşünüyorum.»

«Anlıyorum.»

«Yine de seninle konuşmak istediğim çok özel, planlanmış bir şey yok.»

«Biliyorum.»

Dori konuşmakta güçlük çekiyordu. Yutkundu, bakışlarını kaçırdı.

«San Francisco'da aramızda geçenlerin ışığında şunu söylemek istiyorum... Hatırlıyor musun, son öpüşmemize on üzerinden tam not vermiştin ve başımızın dertte olduğunu söylemiştin. O gece kendimize hâkim olamasaydık...»

«Hatırlıyorum.» Evet hatırlıyordu. Çocuklar içerde uyuyorlardı ama yine de başka bir çözüm

yolu bulabilirlerdi. En azında mutfağa gidebilirlerdi.

«Dori...»

Derinden gelen, kuşkularla dolu bir sesti bu. «Dori, bana öyle geliyor ki çok sık görüşüyoruz. Olaylara daha serinkanlı baksak bizim için belki daha iyi olacak.»

İşte bunu beklemiyordu. Çok ama çok daha farklı bir şey bekliyordu. Gözlerine dolan yaşları ona göstermemeliydi. Başını öne eğdi... Çevreyi bulanık görüyordu. Büyük bir aptallık yapmıştı. El yordamıyla arabanın kapı kolunu buldu. Bir an önce dışarı çıkmalıydı.

«Nasıl istersen,» diye mırıldandı. Dışarı çıktı. Arabanın kapısını kapamadan önce, «Oyun çok güzeldi, teşekkür ederim,» dedi. Kapıyı çarptı ve hızlı adımlarla evin girişine doğru yürüdü. Arabanın kapısının açıldığım ve tekrar kapandığını işittiği an yüreği ağzına geldi. Adımlarını sıklaştırdı.

Tam kapıyı açmak üzereydi ki genç adam ona yetişti. Dori gözlerindeki yaşlara aldırmadan ona döndü. «Kahve içmek istemediğini sanıyordum,» dedi.

«Dori, dinle beni. Çok özür dilerim. Ama biraz zamana ihtiyacım var. Her şey çok çabuk gelişti. Bana biraz zaman ver, lütfen.»

«Anlıyorum.»

Gerçekten de onu anlıyordu, hem de çok iyi. Gözyaşlarından ötürü hiçbir şeyi göremiyordu. El yordamıyla çantasını açıp anahtarını aradı. «Üzülme,» dedi titrek bir sesle. «İstediğin kadar düşünebilirsin.»

«Bir ay... Sadece bir ay süre istiyorum senden.»

«İstersen altı ay olsun. Veya on ay olsun... yetmezse daha fazla.» İyice sinirleri bozulmuştu. Her an kahkahalarla gülmeye başlayabilirdi. Boynunda şiddetli bir ağrı başlamıştı.

«Dori!»

Genç adam bir ayağını merdivene koymuş, ellerini ona doğru uzatmış hayretle bakıyordu. «Dori, ağlıyor musun, yoksa?»

«Kim, ben mi?» Genç kadın kendisine çok yabancı gelen tuhaf bir sesle güldü. «Birkaç hafta sonra otuzuma bacacağım, Gavin. Benim yaşımda bir kadın ağlamaz. Demek beni görmek istemiyorsun. Güzel. Bu gerçeği kabul edecek kadar olgunlaştım artık.»

«Seni kırmak istememiştim.»

«Kırmadın!» diye bağırdı, avazı çıktığı kadar. Alnını sokak kapısına dayadı. Gücü hızla tükeniyordu. Daha fazla konuşmak istemiyordu. Elini yumruk yapıp ağzına bastırdı. Bir süre nefesini tuttu, sonra yüzünü ona çevirdi. «Ben iyiyim,» dedi. «Lütfen bir daha bu taraflara gelme. Danny ve ben çok iyi olacağız.»

«Dori, aman Tanrım, ne yaptım ben?»

«İyiyim dedim ya sana.» Artık gözyaşlarına hâkim olamıyordu. Bıraktı, aksınlar. «Görmüyor musun, ne kadar iyi olduğumu?» Anahtarı kilide sokup kapıyı açtı. Kendini içeri attı ve gürültüyle kapadı.

«Dün gece Mr. Parker'la çok mu eğlendiniz, anne?»

Danny'yle mutfak masasında karşılıklı oturuyorlardı. Genç kadın kahvesinden büyükçe bir yudum aldı.

«Oyun çok güzeldi.»

Brad'i kaybettiğinden beri hiç bu kadar kötü olduğunu hatırlamıyordu. Yine de Danny'nin yüzüne gülümseyerek bakabiliyordu. Karanlık, kasvetli düşünceler içindeydi. Brad öldüğünde de böyle olmuştu. Çok uzun bir süre kendine gelememişti. Bir yolunu bulup Gavin'le artık görüş-

meyeceklerini Danny'ye açıklamalıydı. Çok zor bir işti bu. Nasıl yapacağını bilemiyordu. Ama yine de geciktirmemekte fayda vardı.

«Dün gece sen neler yaptın bakalım. Büyükbaban ve büyükannenle güzel vakit geçirdin mi?»

«Çok eğlendik. Ama yine de seninle ve Mr. Parker'la birlikte olmayı tercih ederdim. Ne zaman evleneceksiniz, anne? Artık benim de bir ailem olsun istiyorum. Kendi ailem. Melissa'yla bir arada oluruz. Bu durumda sen geceleri çıktığın zaman bebek bakıcılarıyla kalmak zorunda kalmam. Büyükannemlere de gitmek zorunda kalmam. Melissa'yla birlikte burada otururuz.»

«Dinle beni, Danny.» Dori bu sözleri söyledikten sonra hafifçe öksürdü ve derin bir soluk aldı. Bu işi hemen bitirmek gerekiyordu.

««Mr. Parker ve ben bir süre görüşmemeye karar verdik. Uzun bir süre.»

«Ne!»

Ufaklığın ağzı açık kalmıştı. Hayretle annesinin yüzünü inceliyordu. «Ama neden? Birbirinizden hoşlandığınızı sanıyordum. Evlenmeyi düşündüğünüzü sanıyordum. Melissa da öyle. Hatta onun hiç şüphesi yok.»

«Olabilir. Demek yanılmışsınız. Gavin henüz bu tür bir ilişkiye hazır değil. Onun görüşlerine ve kararlarına saygı göstermek zorundayız.»

«Ama, anne.»

«Sözümü kesme de dinle. Bana derhal söz vermeni istiyorum. Gavin'i bir daha aramayacaksın. Ne olursa olsun ona telefon etmeyeceksin. Büyüklerin de tıpkı çocuklar gibi zaman zaman oturup düşünmeleri gerekir. Bu yüzden Gavin'i rahat bırakacaksın. Söz ver bana, Danny. Bu çok önemli bir mesele.»

Ufaklık hiç konuşmadan uzun uzun annesinin yüzüne baktı. Sonra başını salladı. «Peki Melissa

ne olacak,» dedi. «Onu görebilecek miyiz?»

Çocuklar birbirlerini çok seviyorlardı. Büyüklerin kendi aralarındaki sorunlar yüzünden birbirlerinden uzak kalmaları çok can sıkıcı bir durumdu.

«O meseleyi sonra düşünürüz,» dedi. «Gavin sunuculuk yapmak için hafta sonları uzak bir yere gittiği zaman Melissa'yla görüşebiliriz. Ama unutma, bu konuda sana söz veremem.»

'Şu anda Gavin, Melissa'ya neler söylüyor acaba?' diye içinden geçirdi. Hafifçe gülümsedi.

«Ona âşıksın, öyle değil mi?»

Dori'nin yüzündeki tebessüm bir anda dondu. «Gavin Parker çok iyi yürekli, sempatik bir insan, Danny. Yine de onu bir daha göremeyebiliriz. Bu da dünyanın sonu anlamına gelmiyor.»

Danny annesinin yüzüne inanmıyormuş gibi bakıyordu. «Hani Mr. Parker mükemmeldi.»

«Mükemmel tabii. En azından listemizde yer alan bütün özelliklere sahip. Ama aynı özellikleri taşıyan başka adamlar da olabilir.»

«Benim için başka bir baba arayacak mısın?»

«Bir süre için, hayır.» Aslında onun da Gavin gibi zamana ihtiyacı vardı, ama aynı nedenlerden ötürü değil.

O günden itibaren Dori için çok zor bir dönem başladı. Gavin'i tamamen kafasından söküp atması mümkün değildi kuşkusuz. Ama en azından deneyebilecek kadar güçlü hissediyordu kendini. Gavin Parker'ın gerçeği apaçık ortadaydı. İlk karısıyla öyle korkunç bir evlilik hayatı yaşamıştı ki yeniden evlenmek ona büyük bir risk gibi geliyordu. Aslında bu büyük bir kayıptı. Hepsi, özellikle de Melissa ve Danny için...

Çarşamba sabahı her zamanki gibi mutfak masasının başına oturmuş hem kahvesini yudumluyor, hem de gazeteye göz atıyordu.

«Çabuk ol Danny, okula geç kalacaksın!» diye seslendi. Gazetenin Cemiyet Haberleri sayfasını açtı. İkinci sütundaki küçük fotoğrafa ilk anda boş gözlerle baktı. Resmin içinde Gavin'in tebessümü yavaş yavaş canlandı. Havanın içindeki oksijen bir anda çekilip alınmıştı sanki. Elini kalbine doğru götürdü. Nefes alamıyordu. Sonra yavaş yavaş kendini toplamaya çalıştı. Resimde Gavin'in yanında çok güzel sarışın bir kadın görülüyordu. Doğrusu çok alımlıydı ve Gavin'in kolunu sıkı sıkı tutuyordu. Resim altını bir solukta okudu. Bizet' nin Carmen'iyle opera sezonu açılmıştı. Gavin'in neden düşünmek için zaman istediğini şimdi daha iyi anlıyordu. Bakışlarını kadının resminden ayıramıyordu. Evet mükemmel bir vücut ve pürüzsüz bir cilt. Hafif baygın bakan gözler ve gülümsediği zaman bembeyaz parlayan dişler. 'Onu sana bırakıyorum,' diye geçirdi içinden. Ağlayacak mıydı? Evet, tek bir gözyaşı çenesine kadar süzülmüştü bile. Resmi bulanık görüyordu artık. Yüksek sesle burnunu çekti. Hayır, bu tür duygulara kapılmamalıydı.

«Neyin var, anne? Niye yumruğunu sıkıyorsun? Sanki birine vurmak istiyormuşsun gibi...»

«Ben mi?» Dori telaşla gazeteyi buruşturdu ve çöp kutusuna attı. «Bir şeyim yok. Gayet iyiyim ben. Çok iyiyim.»

Danny başını salladı. «Mr. Parker bana kadınların bazen anlaşılmaz olduklarını söylemişti,» dedi. «Herhalde o anlardan birini yaşıyorsun.»

«Şu Mr. Parker'dan söz etme artık. Bu ismi duymaktan hoşlanmıyorum.» Yerinden hızla kalkıp buzdolabını açtı. Danny'ye kahvaltı hazırlamalıydı. «Anlıyor musun, Danny? Ondan söz etmeyeceksin.»

«Ağlıyor musun, anne?»

«Ağlamak mı? Ben mi? Neden ağlayacak mı-

şım? Hem Christmas geliyor. Bu zamanda ağlanır mı?»

Danny annesinin önüne koyduğu yoğurtla reçeli kaşıklarken, «Bilmiyorum,» dedi. «Ağzın titriyormuş gibi geldi de bana. Yüzün de biraz kızarmış.»

«İlgine çok teşekkür ederim.»

Günün geri kalan kısmı sabahki kadar kötü geçti. Üstelik saatler süren bir toplantıya katılmak zorunda kaldı. Mr. Sandstorm sürekli sorular soruyor ve Dori'nin fikrini almak istiyordu. Sandy'nin bakışları endişe doluydu.

Akşam eve girer girmez ayakkabılarını çıkardı. Nedense ayakları sürekli ağrıyordu. Danny görünürde yoktu. Mantosunu mutfak masasının üzerine bıraktı. Nereye gitmişti bu çocuk? Bu saatte evde olması gerekiyordu. Buzdolabındaki hamburgerlere bir göz attı. Hayır, dokunulmamıştı. Salona geçti ve birden bir şey dikkatini çekti. Telefon yerinde değildi. Kordonu gözleriyle takip etti. Tuvalet kapısının altına kadar izledi. Ayaklarının ucuna basarak kapıya yaklaştı. Evet, ufaklık telefonla birlikte tuvalete kapanmış, birisiyle konuşuyordu. Birden kapıyı ardına kadar açtı. Danny klozetin üzerinde, elinde telefon kalakalmıştı. Suçlu suçlu gözlerini kırpıştırarak annesinin yüzüne baktı.

Dori ellerini beline koydu ve yüksek sesle, «Pekâlâ Daniel Robertson,» dedi. «Söyle bakalım, kiminle konuşuyorsun?»

Bölüm Dokuz

«Oh merhaba, anne... ben...»

«Hattın öteki ucunda kim var, Danny?»

Dori soruyu birkaç kez tekrarladı. Bu arada kafası çeşitli olasılıklarla meşguldü. Gavin olabilir miydi? Öyleyse ne yapmalıydı? Telefon şirketinden bir görevli gibi, 'Bu hat kesilmiştir, efendim,' diyebilirdi örneğin. Bu düşünceyle birlikte kalbinden bir çığlık yükseldi. Gavin'i delice özlemişti. Ne yapacağını bilemiyordu.

Danny kıpkırmızı olmuştu. «Bir kızla konuşuyorum,» diye kekeledi.

«Erica mı?»

«Hayır.» Bakışlarını aşağı indirerek alıcıyı annesine uzattı. «Melissa'yla konuşuyordum.»

Dori kısa bir an durakladı. Sonra alıcıyı aldı. İçten, samimi bir ses tonu yakalamaya çalışarak, «Merhaba, Melissa,» dedi. «Nasılsın?»

Melissa çok ciddi bir ses tonuyla, «İyiyim,» dedi. «Öyle sanıyorum ki iyiyim.»

«Sesin pek iyi değil ama. Neyin var? Bak Christmas yaklaşıyor. Senin gibi genç bir kızın mutlu olması gerekir, öyle değil mi?»

«Evet, haklısınız,» dedi Melissa. Sesi hafifçe titremişti. Dori yüreğinin burkulduğunu hissetti. Bu kız için çok üzülüyordu. Gavin'e de âşıktı üstelik.

Danny el kol işaretleri yapıyor, sabırsızlıkla bir şeyler söylemeye çalışıyordu.

Dori, «Bir dakika, Melissa,» dedi. «Danny çok önemli bir şey söyleyecek galiba.» Eliyle alıcıyı

kapattı, ufaklığa doğru eğildi.

«Evet, Danny.»

«Melissa'nın okulunda sadece annelerle kızlarının katılacağı bir moda gösterisi yapılacak. Ama annesi olmadığı için kimseyi götüremiyor.»

Dori başım salladı. «Danny okulunuzda bir moda gösterisi yapılacağını söylüyor,» dedi, elini ahizeden çekerek.

«Evet, bizim sınıf düzenliyor. Kendime bir kolsuz elbise diktim. Senin bana aldığın elbise kadar güzel oldu. Öğretmenim bana pekiyi verdi.»

«Oh, tebrik ederim. Eminim çok güzel olmuştur.» Dori arkasından neyin geleceğini çok iyi biliyordu. Gavin'le arasının bozuk oluşu nedeniyle küçük kızın ondan bir şeyler istemesi pek kolay değildi.

«Etek kısmını yapmak için çok uğraştım. Bel kısmı biraz zor oldu. Tam dört kere denemem gerekti. Ama yine de gözle görülebilen bir hatam oldu. Fermuarı ters dikmişim.» Bu telaşlı sözlerden sonra uzun bir sessizlik oldu. «Annem olarak gösteriye gelir misin, Dori? Lütfen, çok rica ediyorum. Herkes annesiyle gelecek, benim dışımda.»

Dori sırtım duvara yaslayarak gözlerini kapadı. «Oh, Melissa,» dedi. «Camm benim, ne yapacağımı gerçekten bilemiyorum.» Midesine kramplar girmeye başlamıştı. Onu reddedemezdi ama Gavin böyle bir yakınlaşmayı yanlış değerlendirebilirdi.

«Lütfen, Dori. Sana bir daha sormayacağım. Sadece bir kere annem olmanı istiyorum. Tek bir gösteri için, lütfen.»

Hayır, onu kıramayacaktı. İmkânsızdı bu. «İki şartım var,» dedi.

Melissa heyecanla, «İkisini de kabul ediyorum,» diye bağırdı.

«Birincisi, arkadaşlarına benim annen olduğumu söylemeyeceksin. Çünkü bu doğru olmaz. Se-

nin gibi bir kızım olmasını çok isterdim, Melissa. Ama asla senin gerçek annen olamayacağım.»

«Peki. Öteki ne?»

«Babanın bunu bilmesini istemiyorum. Anlaştık mı, Melissa?»

«Çok kolaymış. İkisini de kabul ediyorum. Babamın bilmesine imkân yok çünkü her şey okulda olacak. Hafta arası hiç gelmez. Ben de söylemem, söz veriyorum.»

«O halde bana tarihi söyleyebilirsin.»

«Önümüzdeki pazartesi günü saat yedi buçukta. Danny'yle biraz daha konuşabilir miyim?»

«Elbette.» Ahizeyi Danny'ye uzattı. Danny annesi dışarı çıkıncaya kadar konuşmaya başlamadı.

Ufaklık birkaç dakika sonra mutfağa girdi. «Çok iyisin, anne,» dedi.

«Melissa çok tatlı bir kız. Onu sevindirdiğim için mutluyum.»

Cuma sabahı Dori her zamankinden yirmi dakika geç uyandı. Danny başucunda, «Uyan artık,» diyordu. «Bugün günlerden cumartesi değil.»

Dori saate bakınca fırladı. «Acele et,» dedi «Geç kalıyoruz.» Hemen banyoya koştu. Tek eliyle dişlerini fırçalıyor, diğeriyle saçlarını tarıyordu.

Mutfağa geçtiğinde Danny yüzünde düşünceli bir ifadeyle, «Bugün öğle yemeğini dışarda yiyebilir miyim?» diye sordu.

«Peki,» dedi Dori. Tartışacak zaman yoktu. «Çantamdan bir dolar al.» Danny dışarı çıktı, sonra hemen içeri girdi. «Sadece on doların kalmış,» dedi.

Dori eğilmiş ayakkabılarını bağlıyordu. «Öyle mi?» dedi. «O halde kumbarandan al.»

«Ama, anne...»

«Ödünç olarak, Danny. Daha sonra tamamlarız, merak etme.»

«Pekâlâ.»

«Acele et şimdi. Daha arabayı garajdan çıkaracağız.»

Az sonra Dori arabanın motorunu ısıtıyordu. Danny evden çıkıp koşarak geldi, arabaya bindi.

«Parayı aldım.»

«İyi.» Dikiz aynasından yola bir göz attı. Trafik çok kalabalıktı ve bütün dikkatini toplaması gerekiyordu.

«Anne, biliyor musun, o bir dolar...»

«Lütfen konuşma, Danny. Bu akşam geri öderim, tamam mı? Endişelenmen gerekmez.»

Trafik ışıklarının önünde zamanında durabilmek için arabanın hızını azalttı.

«Benim paraya ihtiyacım var,» diye devam etti Danny. «Christmas geldi. Harcamalar yapmam lazım.»

Dori başını çevirerek kısa bir an ufaklığa dikkatle baktı. «Sen ne söylediğinin farkında mısın?»

«Elbette. Christmas nedeniyle paraya ihtiyacım var. Bu yüzden de, kumbaramdaki paranın eksik olmamasını istiyorum.»

«Danny.» Çok garip bir durumdu bu. Danny gerçekten de üzgün ve endişeli görünüyordu. Bu yaştaki bir çocuğun 'Christmas'ta harcamalar yapmam lazım,' demesi biraz tuhaftı. Çocuklar büyüdükçe sorunları da değişiyordu. Gülmemek için zor tutuyordu kendini. Dudaklarını ısırdı ama başaramadı. Gülmeye başladı. Direksiyona doğru eğilmiş kıkır kıkır gülüyordu. Danny yüzünde küskün ve ciddi bir ifadeyle annesine bakıyordu.

«Merak etme, canım,» dedi Dori. «Seni çok iyi anlıyorum.»

«Hiç de komik değilsin.»

Danny bu sözleri söyledikten sonra başını öte yana çevirdi. Trafik açılmıştı. Dori gaza bastı.

«Hey, anne! Şuraya bak, Mr. Parker. Arabasının

içinde. Yan tarafta.»

Tam o anda trafik tekrar tıkandı. Dori başını çevirdi. Audi tam yanlarında durmuştu. Tebessümü yüzünde bir anda donuveren Dori, Gavin'i direksiyon başında bir siluet halinde gördü. Dori' yi görmemiş olmalıydı. Belki de görmezlikten geliyordu. Aksi istikamete bakıyordu. Dori, 'Acaba kasten mi böyle yapıyor,' diye düşünürken bakışları buluşuverdi. O koyu renk gözler üzerine çevrilmişti. Dori kalbinin delice çarpmaya başladığını fark etti. Genç adamın yüzünde acı dolu bir ifade belirmişti. Pişmanlık, kuşku ve acı... Dori bu ifadeleri rahatça okuyabiliyordu. Gülümsemeliydi. Gülümsemeli ve ona çok iyi durumda olduğunu artık hiçbir sorun kalmadığını hissettirmeliydi. Gazetede gördüğü resim birden gözlerinin önüne geldi. Evet, o kadınla ne yaptığını sormak istiyordu ona. İstiyordu ama, buna hakkı var mıydı? Gavin özgür bir erkekti ve seçimini de dilediği gibi yapmıştı. Arkasındaki araba korna çalmaya başlayınca kendine geldi. Gavin'in arabasıyla kendisininki yolun ortasında yan yana duruyorlardı. Oysa trafik akışı başlamış önleri boşalmıştı. Telaşla arabayı vitese geçirip gaza bastı. Göz ucuyla Gavin'in de hareket ettiğini fark etti.

«Mr. Parker'dı değil mi anne?»

«Evet,» diye karşılık verdi Dori, kayıtsız görünmeye çalışarak. Boğazı kurumuştu. Az ilerden sağa saptı. Danny'nin okulu birkaç yüz metre ötedeydi. Okulun tam önünde sert bir fren sesiyle durdu. Danny inerken bakışlarını dikiz aynasından çekmemişti. Hayır, Gavin görünürde yoktu. Bu karşılaşma belki de onun için sıradan, günlük bir olaydı.

Cumartesi ve pazar günleri bekleyişle geçti. O karşılaşmadan sonra Gavin'in telefon edip onu arayacağını düşünmüştü. Bu yersiz bir düşünce-

di ama kendini alıkoyamıyordu. Bu küçük rastlantı ona hâlâ aşık olduğunu ortaya koymuştu. Kafası sürekli onunla meşguldü. Kiminle birlikteydi? Ne yapıyordu? Hayatından memnun muydu? Dori'yi özlemiş miydi? Bunun gerçek bir aşk olduğunu çok iyi biliyordu Dori. Hayatının son ve en büyük aşkı...

O haftanın en önemli olayı Melissa'nın telefonuydu. Dori'nin gösteriye gelip gelmeyeceğini soruyor, emin olmak istiyordu. Küçük kız konuşma arasında Gavin'in Los Angeles'a gittiğini söyledi. Çok önemli bir futbol maçının sunuculuğunu yapacakmış.

Pazartesi akşamı Dori en şık tayyörlerinden birini giydi. Beyaz ipekli gömleğini küçük, kırmızı bir boyun bağı süslüyordu. Danny o gün son derece uysal ve anlayışlıydı. Hatta çocuk bakıcısı Jody'yle birlikte kalmayı bile itirazsız kabul etti. Böylece büyük bir fedakârlık yapmış oluyordu.

Arabasını okulun önünde park ettiğinde hava kararmaya başlamıştı. Çevrede çok sayıda araba vardı. Bütün öğrenci velileri gelmiş olmalıydılar. Melissa'yı annesiz bırakmadığı için memnundu. Bu tür olayların genç kızları nasıl etkilediğini kendi deneylerinden biliyordu.

Melissa geniş müsamere salonunun giriş kapısında Dori'yi bekliyordu. Onu görünce yüzünü aydınlatan kocaman bir tebessümle gülümsedi. Bakışlarını Dori'nin yüzünden ayıramıyordu sanki. Dori'nin koluna girerek onu içeri aldı, eline bir program tutuşturdu.

Programda bir madde kırmızı kalemle işaretlenmişti. Dori kâğdı göstererek, «Melissa Parker'ın dizayn ettiği dünyaca meşhur kreasyon bu mu?» diye sordu. Sonra küçük kızı yukardan aşağı gülümseyerek süzdü. Melissa elbisesini iyice görsün diye bir adım geri çekildi.

«Beğendin mi?»

Çevresinde bir kez döndü. Çok mutlu görünüyordu. Sevinçten yanakları pembeleşmişti.

«Harika görünüyorsun, canım.»

«Sunucuların hepsi kuliste ama ben biraz geç gitsem de olur.» Dori salona bir göz attı. Ön sıralar dolmaya başlamıştı.

«Önce koro şarkılar söyleyecek,» diye devam etti Melissa. «Çok iyi değiller belki ama çok çalıştılar. Lütfen çok alkışla, olur mu?»

«Bütün gücümle alkışlayacağım, söz.»

Az sonra Dori üçüncü sırada bir yerde oturuyordu. Salon tamamen dolmuştu. Yanında oturan orta yaşlı kadınla sohbet etmeye başladılar. Kadın durmadan sorular soruyordu. Bir ara Dori kendini Melissa'nın annesi olarak tanıtmayı düşündü. Ama hemen vazgeçti. Parker ailesinin çok yakın bir dostu olduğunu söyledi kadına. Nedense yine yalan söylüyormuş gibi garip bir duyguya kapılmıştı.

Gösteri okul müdürünün kısa konuşmasıyla açıldı. Ardından koro sahneye çıkarak yerini aldı. Şarkılar hiç de fena değildi. Koro sahneden ayrılırken müthiş bir alkış koptu. Dori bütün gücüyle alkışlıyordu.

Müzik gösterisinden sonra moda gösterisi başladı. Önce küçük bir kız, hemen hemen Melissa'yla aynı yaşlardaydı, sahnenin bir köşesine yerleştirilmiş mikrofona yaklaştı. Sesi oldukça heyecanlıydı. Giysilerin sunuculuğunu yapacaktı. Öğrenci mankenler teker teker sahneye çıkmaya başladılar. Sunucu kreatörlerin isimlerini okuyor ve giysilerin özelliklerini açıklıyordu. Melissa sahneye dördüncü olarak çıktı. Açık mavi kolsuz elbisesiyle gerçekten çok güzel görünüyordu. Işıklar altında sahnenin ortasına kadar geldi, kendi ekseni etrafında eteğini hafifçe uçuşturarak döndü.

Salonu dolduran anneler onu coşkuyla alkışladılar.

Gösteri bittikten sonra Müdür Yardımcısı Mrs. Helen mikrofona geldi. O sömestr ödül alan öğrencilerin isimlerini açıklayacaktı.

«Bayanlar,» dedi yumuşak bir sesle. «İsmi okunan kızlarımızın anneleriyle birlikte sahneye çıkmalarını rica diyorum.»

İlk okuduğu isim Melissa'nınkiydi. Küçük kız sahne girişinde göründü. Dori'yi bakışlarıyla aradı. Dori kalbi heyecanla çarparak yerinden kalktı ve yan taraftaki merdivenden sahneye çıkarak Melissa'ya doğru yürüdü. Doğrusu böyle bir gösteri için hazırlıklı değildi. Mrs. Helen, Melissa'ya ödülünü verdi. Küçük kız koşup Dori'ye sarıldı.

«Gerçek kızım olmasan da seninle gurur duyuyorum,» diye fısıldadı Dori, onu öperken.

Melissa genç kadının gözlerinin içine baktı.

«Annem olmanı istiyorum,» dedi. «Gerçek annem olmanı.»

«Biliyorum,» diye mırıldandı Dori. Bakışlarını kaçırdı. Müthiş bir heyecana kapılmıştı. Ağlamamak için zor tutuyordu kendini. Dudaklarını ısırdı ama yapamadı. Kimselere göstermemeye çalışarak gözyaşlarını sildi.

Melissa ile el ele tutuşarak sahne kapısından kulise geçtiler. Mrs. Helen ikinci ismi okumuştu. Salondan alkış sesleri geliyordu.

«Şimdi ne yapacağız?» dedi Dori.

«Çay içip biraz pasta yemek istersin sanıyorum. Pastaların hepsini bizim sınıfın kızları yaptı. Tadı çok güzel oldu sanıyorum. Ama ben hiç karışmadım... Çünkü ben dikiş dikebiliyorum ama henüz çok iyi yemek yapamıyorum.»

Dori'yi giriş kısmında hazırlanmış masalara götürüp oturttu. Kulağına eğilip, «Hemen dönerim,» diye fısıldadı.

«Peki, canım,» dedi Dori. Ayak ayak üstüne attı. Elindeki programı belki beşinci kez okumaya başladı. Bakışları Melissa'nın ismi üzerinde takıldı kaldı. 'Gerçek kızım olsa bu kadar olur,' diye geçirdi içinden. Onu çok seviyordu. Onu asla ihmal edemeyeceğini hissediyordu.

«Bu küçük gösteriden hoşlandın, öyle değil mi?» Gavin'in sesi ansızın çıkan bir fırtına gibi şaşırtmıştı onu. Hayretle dönüp arkasına baktı. Gavin, hemen yanıbaşında bir sandalyeye .oturmuş gülümsüyordu.

Öyle beklenmedik bir şeydi ki bu Dori bir an ne yapacağını bilemedi. Program kâğıdı yavaşça parmaklarının arasından kayıp yere düştü. Hemen eğilip aldı. Sinirleri bir anda altüst olmuştu ama yine de ne pahasına olursa olsun sakin görünmeye çalışmalıydı. Büyük bir güçlükle gülümsedi.

«Merhaba, Gavin,» dedi. Kalbi hızlı hızlı çarpıyordu, soluklarını kontrol etmekte zorluk çekiyordu. «Burada ne arıyorsun,» diyebildi.

«Kızım için geldim.»

«Ama Melissa beni davet etti. Bu sadece annelerin ve kızların katılacağı bir gösteri.» Başka söz bulamayarak sustu. Yeterince pot kırdığına emindi.

Gavin sakin bir ses tonuyla, «Onun annesi değilsin ama,» diye mırıldandı.

«Elbette değilim. Ayrıca onun annesiymiş gibi de davranmadım.»

«Hiç belli olmuyordu. Melissa'nın adı okunduğu an sahneye fırladın. İnsanlar seni onun gerçek annesi sanmış olmalı.»

«Ne yapacaktım?» dedi Dori sesini biraz yükselterek. Sinirlenmeye başlamıştı. «Orada oturmuş Melissa'yla beni mi gözetliyordun?»

«Evet. Yoksa kızımla arkadaşlığa devam etmek suretiyle aramızdaki ilişkiyi düzeltmeye mi çalışı-

yorsun? Böyle bir şey olmayacak, Dori. Daha önce denedik ve başaramadık. Bu durum benim için hiç de kolay değil. Üstelik gittikçe daha da zorlaşıyor.» Bir an sustu, sinirli bir hareketle parmaklarını saçlarının içinden geçirdi. «Bu gece buraya gelmem sorunları içinden çıkılmaz hale getirdi.»

Dori'nin yüreği buz kesmişti. Gavin oraya gelişini düşünülebilecek en kötü şekilde yorumlamıştı. Belki de uzun zamandır Dori'den nefret etmek için aradığı bahaneyi şimdi bulmuştu.

«Bugüne kadar hayatıma giren kadınların çoğu özgürlüğümü çalmaya çalıştı. Şunu söyleyebilirim ki içlerinde en başarılısı sensin. Kızımı ne kadar çok sevdiğimi gayet iyi biliyorsun. Beni en zayıf yerimden yakalamaya çalışıyorsun.»

Dori bu sözlere daha fazla tahammül edemeyeceğini hissediyordu. Ayağa kalktı.

«Yanılıyorsun, Gavin. Melissa senin en zayıf değil en güçlü yanın. Kendini beğenmiş, bencil inatçının birisin. Neler olup bittiğini anlamaktan bile acizsin.»

Tam o sırada arkadan birinin yaklaştığını hissetti. Melissa elinde bir fincan çayla yanıbaşındaydı. Gözlerini iri iri açarak, «Neyin var, Dori?» diye sordu. Dori bir an, annelik rolünü sonuna kadar oynamak istiyorsa çayı içip pastayı yemesi gerektiğini düşündü.

Melissa dehşetle babasına baktı. Sonra telaşla Dori'ye dönerek, «Yemin ederim ben söylemedim,» dedi.

«Biliyorum, canım,» dedi Dori. Kızın titreyen elinden çay fincanını alıp dudaklarına götürdü.

Bu arada Melissa babasına dönmüş laf anlatmaya çalışıyordu.

«Ne işin var burada... Sana söylememiştim, gel dememiştim ki... Bu sadece anneler ve kızları için yapılan bir gösteriydi.»

«Otur,» dedi Gavin, sandalyeyi göstererek. «İkiniz de oturun.»

Önce Dori oturdu. Baba kız arasında bir kavga patlak verecek gibiydi. Melissa da yavaşça oturdu. Bu adama laf anlatmak çok zor olacaktı. Annesiz bir kızın ne demek olduğunu nereden bilecekti? Buraya Melissa için değil kendisi için geldiğini sanıyordu.

«Neler olup bittiğini açıklarsanız iyi edersiniz,» dedi Gavin. Bakışlarında meydan okuyan bir ifade vardı.

«Gerekli olan her şeyi sana anlattığımı sanıyorum,» dedi Dori. «Ama öyle görünüyor ki hâlâ iki kere ikinin beş ettiğine inanmak istiyorsun.»

«Burada ne arıyorsun, söyler misin lütfen?» diye araya girdi Melissa. «Bu babalar için düzenlenmiş bir gösteri değil. Görmüyor musun, buradaki tek erkek sensin.»

«Okuldan bana davetiye gönderdiler. Buraya gelip kızımı görmeye hakkım var.»

«Ama bana hakaret etmeye hakkın yok,» dedi Dori sert bir sesle. Çevrede oturan insanlar arada bir başlarını çevirerek onlara bakıyorlardı.

Gavin, kızına dönerek, «Dori'ye bir fincan çay daha getir,» dedi.

«Ama, baba...»

«Ne diyorsam onu yap.»

Melissa çaresiz ayağa kalktı. Dori'ye dönerek, «Hemen gelirim,» dedi ve koşar adımlarla uzaklaştı.

«Çay istemiyorsan kahve de var,» dedi Gavin.

«Fark etmez.»

«Bütün bu olanlar canımı sıkıyor.»

Dori kollarını kavuşturarak yüzünde sakin bir ifadeyle ona bakıyordu. «Çok güzel günler geçirdik ama artık bitti,» diye devam etti genç adam. «Kuralları ihlal ettin. Aramızdaki ilişkiyi belli bir

sınırda tutamadın. Yaptığımız her hareket çocuklar açısından gelecek için acı verici sonuçlar doğurmaya başladı.» Sesinde sabırsız ve sert bir ifade vardı. «Birisiyle ilişkim var. Melissa henüz onunla karşılaşmadı ama en kısa sürede tanıştıracağım.»

Dori derin derin bir soluk aldı. Bir an nefes veremeyecekmiş gibi geldi. Tükenmişti sanki. «Anlıyorum,» diye mırıldandı. Aslında nasıl bu kadar soğukkanlı olabildiğini anlayamıyordu. Derin bir nefes daha aldı. Tahmin etmişti aslında. Gavin'in bir şeyler yaptığını hissetmişti. En azından gazetede gördüğü o resim...

«Neden bu kadar uzun sürdüğüne şaşıyorum,» diye mırıldandı kendi kendisiyle konuşur gibi. «Durup durup sonra birdenbire böyle aniden tavır değiştirmen yine de biraz garip. Herhalde şu son bir iki hafta içinde bir düzine sarışın bulmuşsundur.»

«Beni çok iyi tanıdığını sanıyorsun ama bu kez iyice yanıldın.» Bakışlarında buz gibi soğuk bir ifade vardı bu sözleri söylerken. «Aramızdaki ilişkinin ne yönde geliştiğini tam zamanında anladım Dori ve gerekeni yaptım.»

Dori hafifçe başının dönmeye başladığını hissetti. Yine de yüzüne sakin bir ifade yerleştirmeyi başarabildiği için memnundu. Gavin ne söylerse söylesin onun hâlâ kendisini sevdiğine inanmak istiyordu aslında. Gavin onu sevdiğini kabul edemeyecek kadar kalın kafalıydı. Böyle düşünmenin rahatlatıcı bir yanı olduğu kuşkusuzdu.

«Birden sarışınlarla ilgilenmeye başlayarak beni şaşırtmayı başardığını sanıyorsan yanılıyorsun,» dedi kısık bir sesle. «Seni çok iyi tanıyorum.»

Genç adam kaşlarını hafifçe çatarak, «Beni hiç tanımıyorsun, Dori,» dedi.

«Tanıştığımız günden beri aklımdan geçen her şeyi kolayca anlıyorum, Gavin Parker.» O anda derin bir acı duyuyor ama bunu belli etmemeye çalışıyordu. «Beni seviyorsun,» diye devam etti kırık bir sesle. «Bunu henüz kendine bile itiraf edemiyorsun. Ama seviyorsun beni. Birgün anlayacaksın. Sarışınla birlikte olabilirsin. Ama onların dudaklarında hep benim dudaklarımın tadını arayacaksın. Ne zaman onlardan birini kollarının arasına alsan, benim vücudumu hayal edeceksin.»

«Burada gerçekten seven biri varsa, o sensin.» Suçluyordu sanki.

«Evet,» diye karşılık verdi Dori. «Seni ve Melissa'yı sevdiğimi itiraf ediyorum.»

«Bana âşık olmamanı söylemiştim sana. Seni başından beri uyarmıştım. Kulaklarında düğün marşı çalınmamalıydı.»

«Evet, uyarmıştın. İnan bana, senin gibi koca kafalı, akılsız ve duygusuz birine âşık olmaya başladığımı hissettiğim zaman en azından senin kadar şaşırdım.» Bir an sustu. Boğazına bir şeyler takılmıştı. «Deirdre'nin sana ne yaptığını bilmiyorum,» diye devam etti zorlukla. «Bilmek de istemiyorum. Kısa süren o evliliğin seni duygusal bakımdan sakatladığını hissediyorum.»

Gavin'in çene kasları iyice gerilmişti. «Bu kadar konuşma yeter,» diye söylendi dişlerinin arasından.

Gözyaşları çevreyi görmesine engel oluyordu yine. Dori yutkundu. «Günün birinde seni mutlu edecek birini ararsan, elimden geleni yaparım senin için. Sana veda ediyorum, Gavin. Ayrıca özür dilerim. Aramızdaki anlaşmayı bozduğum için... Fazla duygusal olduğumu kabul ediyorum.»

Gavin bakışlarını inatla kaçırıyordu. Bir heykel gibiydi şimdi. Yüzünde ve bakışlarında en ufak

bir kımıltı bile yoktu. Dori yavaşça masadan kalkıp yürüdü.

«Gitmiyorsun, değil mi? Gidiyor musun yoksa?» Birden ortaya çıkan Melissa'nın bakışlarında yalvaran bir ifade vardı. «Sana çay getirmiştim,» dedi yüzünde umutsuz bir ifadeyle.

«Daha fazla kalamam,» dedi Dori. Kızın saçlarını okşadı, hafifçe gülümsedi. «Hoşça kal, Melissa.»

Onu bir daha görmeyecekti. O gece oraya gelmekle büyük bir hata yapmıştı.

Çay fincanı Melissa'nın parmaklarının arasından kayıp yere düştü. Küçük kız çevredeki insanların merak dolu bakışlarına aldırmadan Dori'ye sarıldı. «Lütfen beni terk etme, Dori. Lütfen gitme... Söz veriyorum, bir daha böyle bir şey olmayacak.»

«Bırak gitsin,» dedi Gavin, başını çevirmeden sert bir sesle.

Dori kapıdan çıkıp arabasına doğru koşarken ağlıyordu. Eve kadar nasıl geldiğini bilmiyordu. Arabayı garaja sokup stop ettirdi, el frenini çekti. Saatine baktı. Bu saatte Danny yatağında olmalıydı.

Çocuk bakıcısı Dori'nin yüzüne tuhaf tuhaf bakıyordu. «Size bir telefon notu var,» dedi. «Masanın üzerine bıraktım.»

Dori doğruca mutfağa geçti. Masanın üzerindeki notu okuyunca kendi kendine gülümsedi. Duvardaki telefona uzanıp numarayı çevirdi.

Üçüncü çalışta karşı taraf açıldı. «Merhaba, Tom,» dedi Dori. «Az önce notunu aldım.»

«Merhaba, Dori,» dedi karşı taraftaki ses. Heyecanlanmış gibiydi. «Rahatsız etmiyorum ya.»

Dori bakışlarını mutfak tavanına doğru çevirdi. Gözleri yanıyordu. «Hayır,» dedi, «Rahatsız etmiyorsun. Bir okul müsameresine gitmiştim. Şimdi

evdeyim.»

«Nasılsın, Dori? İyi misin?»

'Ölmek üzereyim,' diye geçirdi içinden. Ama ona söyleyemezdi bunu. «Her zamanki gibi,» dedi doğal bir ses tonuyla. «Chiristmas alışverişine çıktınız mı? Benim işim biraz zor, çünkü Danny'nin listesinde yüze yakın madde var.»

«Birlikte çıkalım mı, ne dersin? Paula için de bir şeyler almak istiyorum.»

«Aranız düzelmedi mi hâlâ.»

«Henüz değil.» Dori derin bir iç çekme sesi duydu. Gülümsedi. «Alışveriş konusunda birinin bana tavsiyede bulunması lazım.»

«Sana eşlik etmek beni memnun eder, Tom.»

«Şu eski futbolcuyla ilişkin nasıl gidiyor?»

«Onu bir daha göreceğimi sanmıyorum.» Bu sözleri söylerken her an ağlayabilirmiş gibi elini ağzına götürdü.

«Bu hafta bir gece buluşalım mı, ne dersin?»

«İyi olur, Tom.»

Dori telefonu kapadıktan sonra uzun süre sırtını duvara dayayarak kımıldamadan durdu. Böyle ayakta durup sessizce ağlamak çok komikti aslında. Ayrıca daha başından beri onu neyin beklediğini aşağı yukarı biliyordu. Yeni bir şey değildi ki bu. Bu durumda ağlamanın ne anlamı vardı?

Gözyaşlarını sildi. Ansızın birinin kendisini gözetlemekte olduğunu hissederek başını çevirdi. Danny mutfak kapısından başını uzatmış onu seyrediyordu. Bir an göz göze geldiler. Ufaklık yavaşça başını öne eğdi. Çok üzgün görünüyordu.

Bölüm On

Danny yüzünde dalgın bir ifadeyle mutfak masasının başına oturmuş küçük bir tabağın içindeki üzümleri atıştırıyordu.

Otomatik fırın sinyal vermeye başladı. Dori yavaşça uzanıp ısı düğmesini çevirdi.

«Biliyor musun, anne, artık Mr. Parker'dan hoşlanmıyorum. Hatta Melissa'dan bile... Onun bir kız olarak haklı olduğunu düşündüm ama yanılmışım.»

«Bak canım, bence sorun onları çok fazla sevmemizden kaynaklanıyor. Bu yüzden kendimizi aldatmasak daha iyi olur bence.» Danny birkaç gündür çok üzgün ve düşünceli görünüyordu. Okuldaki gösteriden sonra Dori onunla uzun uzun konuşmuş, Gavin ve Melissa'yı bir daha görmeyeceklerini söylemişti.

«Annemi ağlatan birini sevemem.»

«Artık ağlamıyorum ki.» İşte bu doğruydu. Gerçekten de o geceden beri ağlamamıştı. Pişmanlıklar devam ediyordu ama gözyaşları dinmişti.

Danny buzdolabının yanına, duvara yapıştırılmış 'yeni baba'nın gerektirdiği özellikler listesine dalgın dalgın baktı.

«Yeniden araştırmalara başlamamız ne kadar zaman alır sence.»

Dori fırının kapağını açıp yemek tepsisini çıkardı. «Çok sürmez sanırım,» diye mırıldandı. Bu konu artık onu rahatsız etmiyordu. Danny'yle çeşitli baba adayları hakkında tartışabilirdi. Ama önemli bir sorun vardı. İstediği tek kişi Gavin'di.

Yalnızca ona âşıktı. Bu durumda başka adaylarla ilgilenmesi imkânsızdı.

Yemekle ilgilenirken yan gözle Danny'ye baktı. Duvardaki kâğıdı özenle yerinden sökmeye çalışıyordu. Bir şey keşfetmiş gibiydi. Kâğıdı çıkardı, buzdolabının üzerinden bir kalem aldı ve masanın başına oturdu. Dori, kayıtsız bir ses tonuyla, «Ne yapıyorsun?» diye sordu.

«Yeni özellikler ekliyorum.» Gerçekten de kâğıda bir şeyler yazıyordu. «Yeni babamın annemi ağlatmaması gerekiyor. Bu çok önemli.»

«Çok düşüncelisin, Danny. Fakat gözyaşları pek çok anlam taşır. Mutluluk, düş kırıklığı veya öfke, gözyaşlarına sebep olabilir. Ağlamak her zaman kötü bir şey değildir, hatta bazan gerekli ve iyi bir şeydir.» Gözyaşları aşkın belirtisi de olabilirdi ama bunu söyleyemezdi.

«Mr. Parker çok iyi bir futbolcu da sayılmaz,» dedi Danny.

«Ama bunu nasıl söyleyebilirsin? Sen de gayet iyi biliyorsun ki...»

«Hayır, iyi değil. Bütün resimlerini attım. İmzasını da attım.»

Dori kendi kendine gülümsedi. Gerçekten de yapmıştı bunu. Oysa Gavin'in resimlerini ve o kutsal imzayı bir hazine gibi saklamıştı. Geçenlerde Dori resimleri çöp kutusunun dibinde görünce, onları oradan kurtarmış ve saklamıştı. Nedense Danny'nin bir gün pişman olabileceğini düşünmüştü. Ufaklığın kalbi gerçekten kırılmıştı ve çok öfkeli görünüyordu. Yine de günün birinde Gavin Parker'ın imzalı resmini arkadaşlarına göstermek isteyebilirdi.

«Yemeğin soğuyor. Yemeye başla bakalım.»

«Peki, anne.»

Aralık ayı boyunca Danny'nin davranışları her zamankinden farklı olmamıştı. Ama sonra birden-

bire değişmişti durumu. Zaman zaman Dori'yi endişelendirecek kadar üzgün ve düşünceli görünüyordu. Onu neşelendirmek için elinden geleni yapmıştı, ama boşuna. Christmas hediyelerinden bile söz etmiyordu artık. Yeni baba bulma meselesini bile uzun süre açmamıştı. Bu konuyu ilk kez o gün konuşmuşlardı. Uzun süre ağzını bile açmamıştı.

Telefon çalmaya başladı. Danny sandalyesini iterek yerinden fırladı, ahizeyi alarak soluk soluğa konuşmaya başladı.

Birkaç dakika sonra Dori'ye döndü.

«Jon'la konuşuyorum, anne. Beni davet ediyor, oyun oynamak için. Çok heyecanlı, çünkü babası evdeymiş artık yeniden gerçek bir aile oluyorlarmış.»

«Çok güzel. Jon'a çok memnun olduğumu söyle. Onun adına çok sevindim.»

Dori şaşırmıştı. Tom karısı ve ailesi için Christmas hediyeleri alacağını söylediği zaman bir şeyler olacağını sezmişti. Karısıyla neden ayrıldıklarını söylememişti Tom. Bu konuyu hiç açmamıştı. Sonunda sorunlarını çözebilmişlerdi demek. Sevindirici bir olaydı bu. Peki ya Gavin? Onu hâlâ sevdiğini ve dönmesini beklediğini biliyor muydu acaba? Hiç kimse Dori'yi onun gibi öpmemişti. Onunla yaptıkları en ufak bir pişmanlık bile uyandırmamıştı. Pişman olmamak çok önemli bir belirtiydi. Paula, Christmas hediyelerini çoktan almış olmalıydı. Peki ya kendisi ne yapacaktı?

«Gidebilir miyim, anne?»

«İstediğini yapabilirsin. Benim için endişelenmene gerek yok.»

«Teşekkür ederim, anne.»

Danny yerinden fırlayıp ceketini giydi. Koşup Dori'nin boynuna sarıldı. Yanağına kocaman bir

öpücük kondurdu. Uzun süredir ilk kez bu kadar mutlu görünüyordu.

«Fazla geç kalma,» diye seslendi ardından. Dış kapı kapanmıştı bile.

Dori perdeyi aralayarak onun arkasından baktı. Koşuyordu Danny. 'Büyüdü artık,' diye geçirdi içinden. Hızla olgunlaşıyor, yetişkin bir insan gibi düşünmeye ve davranmaya başlıyordu. Zaman zaman onun yüz hatlarında Brad'i seçer gibi oluyordu.

«Hüzünlenmenin yeri değil,» diye söylendi kendi kendine yüksek bir sesle. Posta kutusundan çıkardığı zarflar masanın bir köşesinde duruyorlardı. Çoğu faturaydı; aralarında birkaç tane Christmas kartı vardı. Onları alıp salona geçti. Bir koltuğa oturarak ayaklarını kahve masasına uzattı. Faturaların bir ikisini inceledi. Sonra kartlardan birini alıp açtı. İçinden küçük bir Christmas notu yerine bir mektup çıkınca biraz şaşırdı. Tanıdık bir elyazısıydı. Hemen imza yerine baktı ve 'Melissa' sözcüğünü seçebildi.

Biraz heyecanlanmıştı. Dudağını hafifçe dişleyerek mektubu okumaya başladı.

«Sevgili Dori,

«Okuldaki gösteriye geldiğin için sana teşekkür etmek istedim. Benim için çok mutlu bir gündü. Babamı görünce gerçekten çok şaşırdım. Ona haber vermeyeceğim konusunda sana söz vermiştim. Umarım sözümü tutmadığımı düşünmüyorsundur. Ona bu konuda gerçekten de tek bir kelime bile söylememiştim.

«Babam artık seni rahatsız etmemem gerektiğini söyledi. Bu yüzden arayamadım. Bu benim için çok zor oluyor, çünkü seni gerçekten çok özledim. Gerçek annemin Deirdre olduğunu biliyorum, tabii. Ama yine de gerçek anne olarak seni tercih ederdim. Deirdre güzel bir kadındır ama bir anne

olduğu için mutlu değildir. Anne denildiği zaman aklıma yalnızca sen geliyorsun. Albertson'dan alışveriş eden, sevdiği insanlara kendi eliyle portakal suyu hazırlayan biri ancak anne olmayı hak edebilir. Makyaj yapmayı bana sen öğrettin. Daha önce kimse bana parfüm almamıştı. Anneler çok özel kişilerdir. Gerçek bir annenin nasıl biri olabileceğini ilk kez seninle birlikteyken anladım. Kendi çocuklarımı nasıl sevmem, onlara nasıl davranmam gerektiğini de ilk kez senden öğrendim. Bütün bunları bana öğrettiğin için sana çok teşekkür ederim.

«Babamla aranızdaki ilişkinin pek iyi gitmediğini hissediyordum. Babam artık seninle görüşmeyeceğini söylediği zaman emin oldum. Sana böyle bir mektup yazmanın doğru olup olmayacağını Mrs. Helen'e sordum. Yazabileceğimi söyledi. Bu bir teşekkür mektubu. Babam senden ve Danny'den söz etmememi istiyor. Her zamanki gibi benimle uğraşacak fazla zamanı yok. Bunda da sanırım biraz haklı. Çünkü son sıralarda onun canını sıkacak şeyler yaptım.

«Seni annem olarak düşünmeyi seviyorum, Dori. Ne yazık, her şey bitti artık. Şu anda ağlamak geliyor içimden. Bir keresinde, senin gibi bir kızım olsun isterdim, demiştin. Bu sözü asla unutmayacağım.

«Kızın olmayı isteyen
Melissa.»

Dori'nin yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Mektubu yavaşça katlayıp zarfın içine koydu. Acı çeken bu küçük kızın mektubu aslında çok önemli bir hayat dersiydi. Gavin'le kendisi büyük bir hata yapmışlardı ve bu küçük kız işte bu hatadan ötürü acı çekiyordu. Aslında suçlayabileceği tek kişi kendisiydi. Çünkü Gavin onu uyarmıştı, hatta açıkça kendisine âşık olmamasını ihtar etmiş-

ti. Oysa o sadece Gavin'e âşık olmakla kalmamış Melissa'yı da çok sevmiş, onu kızı gibi görmeye başlamıştı. Dördü için de hayatlarının en hüzünlü Christmas'ı olacaktı bu.

Gavin'i bir daha görmeyeceği kesindi. Hiç olmazsa Melissa'yı arada bir göremez miydi? İstediği kadar öfkelensin, bu mektubu yanıtsız bırakamazdı. Ona yazacaktı. Belki bir iki ay sonra Melissa'yı okulda ziyaret ederdi. Birlikte güzel bir gün geçirirlerdi.

Bunları düşünürken bakışları köşedeki Christmas ağacına takılmıştı. Ağacın dibinde hediye paketleri duruyordu. Yılın en mutlu günü olacağını sanmıştı. Oysa her şey ne kadar hüzün vericiydi. Sadece Danny ve Dori için değil. Gavin'in lunaparkta kazandığı küçük aslan televizyonun yanında duruyordu. Onu oradan kaldırıp bir yere saklayacak gücü kendinde bulamamıştı.

Gözyaşlarını silip yerinden kalktı. Bir kâğıt ve kalem alıp masanın başına oturdu. Daha sonra da yapabilirdi bunu. Ama gecenin daha geç saatlerinde, Danny yattıktan sonra duygularını o anki gibi ifade edemeyebilirdi.

«Sevgili Melissa,

«Tatlı mektubun için sana çok teşekkür ederim. Mektubunu okuduktan sonra kendimi çok daha iyi hissettim. Okuldaki gösteriye geleceğimi babana söylemediğini biliyorum. Bu konuda endişelenmen gereksiz. Lütfen hiçbir konuda kendini suçlama.

«Bazı şeyleri yanlış anladığını söylemem gerekiyor. Babanı suçlamamalısın. Bu çok önemli. Babanın sana çok ihtiyacı var, Melissa. Seni çok seviyor; hem de tahmin edemeyeceğin kadar çok. Bu konuda asla kuşku duymamalısın. Ona iyi bak ve onu ikimiz için de çok sev. Onunla ilişkilerinde sabırlı ve anlayışlı olmalısın.

«Tatilden sonra, eğer Mrs. Helen izin verirse okula gelip seni ziyaret etmek istiyorum. Birlikte güzel bir gün geçiririz. O güne kadar hiçbir konuda endişelenme ve güzel güzel derslerine çalış. Bu arada şunu da söyleyeyim, elbisen çok güzeldi. Özellikle etek, kusursuzdu.

«Kalbimin bir köşesinde daima yerin olacak, Melissa. Annen olamayabilirim ama yine de senin çok yakın ve samimi bir arkadaşın olmak istiyorum.

«Sevgiler. Dori.»

Aralık işlerin çok yoğun olduğu bir aydı. Bu durum Dori'yi özellikle memnun ediyordu. Yılın bir başka zamanı olsaydı kafasının içindeki kuşkular ve acılar çok daha şiddetli olabilirdi. O hafta her gece Danny'yle oyalanacak bir şeyler buldular. Sadece ana oğul değil aynı zamanda iki arkadaştı onlar. Yine de kalbinin bir parçası kopmuş gibiydi. O parçayı Gavin beraberinde götürmüştü. Çektiği acılar yavaş yavaş kayıtsızlığa, ilgisizliğe dönüşecekti besbelli. İlk başlarda kapıldığı panikten eser yoktu artık. Yalnızlık korkusunu yenebilmişti. Ama yine de her şeyi unutmak ve tam bir denge bulabilmek için uzun sürenin geçmesi gerekecekti. Ama bunu başarabileceğine inanıyordu. En önemlisi de bu değil miydi?

Christmas'tan iki gün önce mutfakta Danny'yle karşılıklı oturmuş akşam yemeklerini yiyorlardı. Danny, «Biliyor musun, anne,» diyerek sessizliği bozdu. «Christmas Arifesi'ne yalnızca bir gün var. Biliyor muydun bunu?»

Dori elindeki çatalı yavaşça tabağın yanma bırakıp dikkatle oğlunun yüzüne baktı. «Evet, haklısın,» diye mırıldandı. Arkasından ne geleceğini merak ediyordu. Onun yaşındayken buna benzer bir şeyi kendisi de keşfetmişti. Çok iyi hatırlıyordu. Ama Danny'nin yüzündeki düşünceli ifade bu

sözleri tesadüfen söylemediğini ortaya koyuyordu.

«Christmas bu kadar yakın olduğuna göre, hediye paketlerinden birkaçını açabilir miyim, diye düşündüm.»

Dori duraksamadan, «Olmaz, canım,» dedi. «Christmas sabahına kadar açamazsın. Beklemek de bu işin önemli bir parçası.»

«Ama anne, hediyeler için beklemekten nefret ediyorum. Hiç olmazsa birini açayım. Lütfen.»

Dori'nin tek bir bakışı bu isteğin imkânsız olduğunu anlattı ona. Ufaklık umudunu keserek çatalı ve bıçağı alıp bifteğini yemeye devam etti.

«Bu yıl da büyükannemlere mi gideceğiz?»

Her yıl oraya giderlerdi. Danny yanıtını çok iyi bildiği bu soruyu neden soruyordu acaba?

«Evet, geçen sene yaptığımız gibi. Ve ondan önceki sene ve ondan bir önceki sene... her zaman yaptığımız gibi.»

«Anlıyorum.» Danny sütünden kocaman bir yudum aldı ve bakışlarını annesinin yüzüne çevirdi. Üzgün görünüyordu.

«Mr. Parker'la Melissa'yı bir daha görebilecek miyiz acaba?»

«Bilmiyorum.»

Dori'nin boğazına bir şeyler tıkanmıştı. Ama yine de gülümsemeye çalıştı. «Neden sordun, Danny?»

Ufaklık kayıtsız bir tavırla omuzlarını silkti. «Laf olsun diye sordum,» dedi. «Onları bir daha göremeyecekmişiz gibi geliyor bana.»

«Bana da öyle geliyor.»

Danny tabağını yavaşça itti. «Yemek çok güzel olmuş, anne. Ama daha fazla yiyemeyeceğim.»

«İstemiyorsan yeme,» dedi Dori. Ayağa kalkıp sofrayı toplamaya başladı.

Az sonra birlikte bulaşık yıkıyorlardı. Bir ara

Danny, «Yarın çalışmak zorunda mısın?» diye sordu.

«Sadece sabahleyin. İstersen tek başına evde oturup beni bekleyebilirsin.» Danny artık bir iki saat tek başına evde kalacak kadar büyümüştü. Sabah geç kalkıp sonra da televizyon seyrederdi. Dori nasıl olsa saat on bir buçuk civarında evde olacaktı.

«Gerçekten tek başıma oturabilir miyim? Çok sevindim bu işe. Merak etme uslu dururum.»

«Elbette, sana güveniyorum.»

Ertesi sabah Dori işten evi aradı. Danny iyi olduğunu geç kalkıp biraz televizyon seyrettiğini söyledi. İki kez büyükannesiyle telefonda konuşmuştu. Dori rahatladı ama yine de işten ayrılıp arabasına doğru yürürken endişeye kapılmadan edemedi.

Arabayı eve doğru sürerken hız limitlerini aşmamak için kendini zor tutuyordu. Danny'yi evde yalnız bırakmakla hata mı etmişti acaba? Henüz bu tür sorumlulukları yüklenmeye hazır değildi. Gerçi haftada iki kez okul dönüşleri bir saate yakın tek başına evde kalıyordu. Ama yine de bu aynı şey değildi. Çocuğu tek başına üç buçuk saat evde bırakmak iyi bir şey değildi.

Arabayı evin önünde durdurup garaj kapısını açtı. Sonra içeri sokup park etti.

«Danny,» diye seslendi kapıdan girerken. «Ben geldim. Her şey yolunda mı?» Mantosunu çıkarıp astı, hızlı adımlarla salona girdi ve birden kalbi duracak gibi oldu. Gavin oradaydı. Oturma odasının orta yerinde ayakta durmuş Dori'ye bakıyordu. Üzerinde kalın bir kazak vardı. Neden gelmiş olabilirdi? Dori o anda umut edebilecek kadar cesur değildi. Melissa'yla Danny bir koltukta yan yana oturuyorlardı.

«Merhaba, anne,» dedi Danny. En azından Dori kadar şaşkın görünüyordu. «Onlara isterlerse içeri girip oturabileceklerini söyledim. İyi yapmış mıyım?»

«Şey, elbette. İyi yapmışsın.»

Elleri titriyordu. Belli etmemek için eteğini düzeltir gibi yaptı. Umuda kapılmamalıydı. Dizlerinin bağı çözülür gibi oldu. Gülümsemeye çalışarak kanepeye oturdu. Gavin de kanepenin öteki ucuna oturdu. Dori bir şeyler söylemek zorunda olduğunu hissediyor, lafa nereden başlayacağını bilemiyordu.

«Bu tam bir...»

«Sürpriz,» diye tamamladı Melissa.

'Harika bir sürpriz,» diye düşündü Dori. «Evet,» diye mırıldandı.

«Bize hediyeler almışlar,» dedi Danny. Çok heyecanlı olduğu her halinden belliydi. Noel ağacının altındaki paketleri işaret etti eliyle.

Dori gülümseyerek Gavin'e döndü. «Sizin için aldığım hediyeleri öteki odaya koydum,» dedi.

Gavin'in dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı.

«Nasıl emin olabildin?»

«Emin değildim. Sadece istiyordum. Umut ediyordum.»

Bakışları kısa bir an buluştu.

«Melissa ve Danny, neden gidip öteki odada oynamıyorsunuz. Dori'yle biraz yalnız konuşmak istiyorum.»

Danny kaşlarını çatarak genç adama sert sert baktı. «Annemi yalnız bırakamam,» dedi.

Dori çok şaşırmıştı. Gavin'in çenesindeki tek bir kas sinirli sinirli oynamaya başlamıştı. Melissa'ya döndü Dori. Küçük kız kollarını kavuşturmuş, yüzünde sakin bir ifadeyle babasını süzüyordu.

«Danny haklı,» dedi. «Konuşacaksanız bizim

önümüzde konuşun. İşitmek istiyoruz.»

Dori ne diyeceğini bilemiyordu. Çocuklar işin sonuna geldiklerini anlamış olmalıydılar. Kendilerinden emin ve sakin görünüyorlardı.

Gavin canı sıkıldığı zamanlar yaptığı gibi parmaklarını saçlarının içinden geçirdi.

«Yaptığımız anlaşma hakkında uzun uzun düşündüm,» diye söze başladı. «İşler benim planladığım gibi gitmedi, ama yine de...»

«Yeni bir anlaşma yapmaya hiç niyetim yok,» diye araya girdi Dori. İşler tabii ki Gavin'in planladığı şekilde yürümemişti, çünkü ona âşık olmuş, böylece kuralları ihlâl etmişti.

Derin bir sessizlik oldu. Gavin ona döndü. «Öyle sanıyorum ki sözümü bitirinceye kadar beni dinleyecek sabrı göstereceksin,» dedi. Çocukların önünde konuşmak zorunda kaldığı için çok rahatsızdı. Ellerini sıkıca birbirine kenetlemiş öne doğru eğilmişti. Dori'yle göz göze gelmemek için özel bir çaba harcıyor gibiydi.

Dori kollarını göğsünde kavuşturup arkasına yaslandı. Oda olduğundan çok küçük, Gavin ise olduğundan daha iri görünüyordu. Bütün vücuduyla onun varlığını hissediyordu. Onun kollarının arasında olmayı tercih edebileceğini düşündü acıyla. «Özür dilerim,» diye mırıldandı. «Bir daha sözünü kesmeyeceğim.»

Gavin karşılık vermedi. Bakışlarını Danny'ye çevirdi. «Yeni bir babada bulmak istediğin nitelikler için bir liste hazırlamıştın, hatırladığım kadarıyla.»

«Evet,» dedi Danny. Başını salladı.

«Listeyi getirir misin?»

Danny yerinden kalkıp mutfağa gitti ve elinde listeyle geri döndü. Kâğıdı Gavin'e uzattı

«Bunu neden okumak istediğini anlamadım. Çünkü daha önce okumuştun.»

Gavin yüzünde ciddi bir ifadeyle Danny'ye baktı.

«Babam nasıl biri olması gerektiğini öğrenmek istiyor galiba,» dedi Melissa. «Benimle uzun uzun konuştu ve dedi ki...»

«Lütfen, Melissa. Bırak da ben konuşayım.»

«Peki, baba. Nasıl istersen.» Melissa arkasına yaslandı ve bakışlarını Gavin'in yüzüne çevirdi.

Dori'nin başı dönmeye başlamıştı. Elleri buz kesmişti.

Gavin listeyi dikkatle inceledi ve kâğıdı Danny'ye geri verdi.

«Baba olmanın bu kadar zor bir şey olduğunu daha önceleri bilmiyordum. Bana gelince...»

«Sen çok iyi bir babasın,» diye atıldı Melissa. «Hiç kuşkum yok.»

Dori kıza sevgiyle gülümsedi. Kısa bir an göz göze geldiler.

«Melissa, lütfen sözümü kesme.» Çenesindeki kaslar sinirli sinirli oynamaya devam ediyordu. Hafifçe öksürerek boğazını temizledi. Doğrulup Dori'nin gözlerinin içine baktı. Genç kadının kalbi delice çarpıyordu.

«Hayatımda senin kadar mükemmel bir insanla karşılaşmadım, Dori. Seninle evlenmek bana büyük bir mutluluk ve şeref verir.»

Odanın içinde derin bir sessizlik oldu. Dori kalp atışlarını hissediyordu. «Yani beni sevdiğini mi söylemek istiyorsun?» diyebildi.

«Evet, seni seviyorum.»

«Çocukların etkisi altında kalmış olamaz mısın, Gavin?»

«Hayır. Seninle evlenmek istiyorum çünkü artık sensiz yaşayamayacağımı anlamış bulunuyorum.» Bakışlarındaki ifade doğru söylediğini, samimi olduğunu ortaya koyuyordu. Gözlerinde garip bir parıltı belirmişti.

«O halde kabul ediyorum,» dedi Dori, hafifçe titreyen bir sesle. «Karın olmayı kabul ediyorum.»

«O halde tarihi belirleyelim. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi olur.»

«Özür dilerim Mr. Parker ama annemle evlenemezsiniz.»

Dori dehşetle oğluna baktı. Ufaklık bir yargıç ciddiyetiyle odanın orta yerinde ayakta durmuş Gavin'in gözlerinin içine bakıyordu.

«Neden ama,» dedi Gavin.

«Az önce size verdiğim kâğıdı dikkatle incelemiş olsaydınız orada ek bir maddenin yer aldığını görecektiniz.»

Gavin telaşla kâğıdı kaptı.

«Annemi ağlattınız Mr. Parker,» dedi Danny. «Aynı şeyi bir kez daha yapabilirsiniz.»

Gavin'in yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. «Seni çok iyi anlıyorum, Danny. Anneni kırmakla bağışlanması mümkün olmayan büyük bir hata yaptım. Bana bir fırsat daha veremez misin aca ba? Hatamı tamir etmek istiyorum. Bir daha böyle bir şey olmayacak Söz veriyorum.»

«Onu bir daha ağlatacak mısın?»

Gavin derin bir sessizliğe gömüldü. Danny kaşlarını çatmış dikkatle onu izliyordu. Dori ikisini de çok sevdiğini düşündü o an.

«Anneni üzmeyeceğime söz veriyorum,» dedi Gavin, ciddi bir ses tonuyla. «Ama onu ağlatmayacağıma söz veremem, ağlayabilir çünkü.»

Danny annesine döndü. «Sen ne düşünüyorsun?» diye sordu.

«Haydi, Danny,» diye araya girdi Melissa. «İstediğimiz oldu ya, daha ne istiyorsun?»

Danny bu sözleri duymamış gibi davrandı. Dosdoğru Dori'nin yüzüne bakıyordu.

«Evet anne, sorumu duydun.»

Dori'nin bakışları Gavin'inkiyle karşılaştı. Genç

kadın yutkundu. «Onun sözlerine inanıyorum,» diyebildi. Bu sözleri söyler söylemez Gavin onun yanına kaydı ve Dori'yi sıkıca kollarının arasına alarak öptü. Aşk ve heyecan dolu uzun bir öpüşmeydi bu. Dori kısa bir an gözlerini kapayarak kendini ona bıraktı. Ayrı kaldıkları zamanın acısını çıkarmak istiyorlardı sanki.

Dori ellerini genç adamın ensesinde sıkıca kenetledi. O anda bir mutluluk rüyası görmediğine inanmak istiyordu. Parmaklarıyla onun saçlarına dokundu. Evet her şey gerçekti. Rüyada değildi.

Bu arada Danny ile Melissa kendi aralarında fısıldaşarak bir şeyler konuşuyorlardı. Zaferlerini kutluyor olmalıydılar.

Gavin'in kolları gittikçe daha bir geriliyordu. Vücutları birbirine çok yakındı.

«Aman Tanrım,» diye fısıldadı genç adam. «Seni çok özlemişim. Delice özlemişim seni.»

Dudakları tekrar birleşti. Dori öylesine kendinden geçmişti ki yüzünü ıslatan mutluluk gözyaşlarının farkında bile değildi.

«Oh Gavin, neden bu kadar uzun sürdü?»

Genç adam derin bir nefes aldı. «Bilemiyorum,» diye fısıldadı. «Senden ayrı kalmaya dayanabileceğimi düşündüm belki. Bugüne kadar hayatıma giren kadınların hiçbiri beni bu kadar etkilemedi.»

Aynı duyguyu kendisi de yaşamıştı. Dori yaşlarla parlayan gözlerini onun yüzüne çevirdi.

«Güneşli bir gün birdenbire gökyüzü kararmış gibi oldu,» diye devam etti Gavin. Yüzünü genç kadının saçlarına gömdü. «Deirdre'den sonra kadınlarla birlikte olmak istemedim. Beni etkilemenden korkuyordum.»

«Biliyorum.»

«Nasıl oluyor da beni bu kadar iyi tanıyabiliyorsun?»

Dori tatlılıkla gülümsedi. «Seni çok seviyorum da ondan.»

«Tahmin ettiğin gibi oldu. Kimi öpsem senin dudaklarının tadını arayacağımı anladım. Birini kollarımın arasına alsam bu işte bir yanlışlık olduğunu düşünecektim.»

«Oh Gavin,» diye mırıldandı Dori. Yan gözle baktı. Çocukların odada olmadıklarını görünce onun yüzünü öpmeye başladı. Dudakları tekrar birleşti. Bu düşünceler Gavin için çok yeniydi. Çok zorlanmış olmahydı. Bir kadınla birlikteliğin özgürlüğüne mal olacağından korkmuştu. Evliliği sürekli bir çatışma olarak düşünmüştü. Oysa şimdi aşk ona özgürlüğünü yeniden kazanmak gibi geliyordu. Sonunda gerçeği anlamıştı. Dori onun tarafından sevildiğini hissetmişti. Ama bu sonuca varabilmesi için Gavin'in önce kendisiyle hesaplaşması gerekmişti.

Genç adam Dori'nin çenesine doğru süzülen bir gözyaşı damlasını parmaklarının hafif bir dokunuşuyla sildi.

«O gün Danny'yle seni arabada görünce çok kötü oldum.» Dori o anı derin bir acıyla hatırladı. «Gün ışığı gibi parlıyordun,» diye devam etti genç adam. «Gülüyordun ve çok mutlu görünüyordun. O anda içimde öyle bir acı duydum ki anlatamam. Dünyayı umursamaz bir halin vardı. Senin için hiçbir anlam taşımadığımı düşündüm.»

«Doğru değildi bu,» diye mırıldandı Dori. «Seni çok özlemiştim. Belli etmiyordum ama çok istiyordum seni.»

«Artık seninim, Dori.»

«Seni seviyorum,» diye fısıldadı genç kadın. «Ömrümün sonuna kadar tükenmeyecek bir aşkla seviyorum seni.»

Gavin onun yüzünü ellerinin arasına alıp gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne uzun uzun baktı. Son-

ra taparcasına yumuşak hareketlerle öpmeye başladı.

«Böyle olacağını sana söylemiştim,» diye fısıldadı Danny. Melissa romantik bir havayla içini çekti. Mutfakta masanın başında yan yana oturuyorlardı. «Birlikte panayıra gittiğimiz gün anlamıştım,» dedi küçük kız. «Birbirleri için yaratılmışlardı sanki.»

«Planın çok iyiydi doğrusu.»

«Daha tamamlanmadı ki.»

Danny bu sözler üzerine şaşırdı. «Evlenecekler ya,» dedi. «Daha ne isteyebiliriz?»

«Biraz düşünsene, Danny. Dört çok sıkıcı bir sayı. Bu sayı önümüzdeki yıl beş olacak.»

«Ne beşi?»

«Ailemizdeki insanların sayısı beş olacak diyorum. Küçük bir bebek aramıza katılacak.»

«Hey, hiç de fena fikir değil.» Danny bu fikri benimsemişti. «Küçük bir erkek kardeşim olacak.»

«Hayır, birincisi kız olacak. İkincisi erkek olsun, tamam mı?»

«İki erkek çocuğu tercih ederim.»

Melissa yüksek sesle güldü. Danny'nin kulağına eğilerek, «Belki de öyle olur,» diye fısıldadı.

CLONED